

BURMESE CLASSIC

ရွှန်းရတနာ

ဆော်ကြည်ဘဲ နဲ့ ချစ်ခင်(လိ)

ရွှန်းရမ်းမိုး

ဆော်ကြည်ဘဲ
နှင့်
ချာဆီဂဲလ်

BURMESE
CLASSIC

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

- ၁။ လကဗျာအရောင်ရင့်ပါမှ
- ၂။ ကွန်ဒိုရာမို
- ၃။ မေတ္တာလှည့်စန်း
- ၄။ ယုန်ကလေးနဲ့ ဒိုင်ယာရီ
- ၅။ မေးစားသမီးဂျပိုင်
- ၆။ သံယောဇဉ်ဦး . . . ဆူး
- ၇။ အချစ်၏ရိုက်ခတ်မှုအချိန်၏ပွဲတင်သံ
- ၈။ အငိုဆုံး . . . ရွှေ
- ၉။ လေးပင်လိမ်
- ၁၀။ အချစ်စစ်တို့၏ ပီညာဉ်ကကြီး
- ၁၁။ မေတ္တာရေတိမ်နှစ်မှာစိုး
- ၁၂။ ဆက်တုံးပြေသောနေ့
- ၁၃။ အသည်းကွဲခန်းသည်
- ၁၄။ ရင်စည်းရိုးနှင့် အချစ်လေပြည်
- ၁၅။ အက်ဆစ်အတ္ထ
- ၁၆။ ရင်ပျိုမြင်
- ၁၇။ ကြည်နူးခြင်းလက်ဆောင်
- ၁၈။ သမ္မာတော်ဩဘွဲ့ညို
- ၁၉။ လ အချိုးကြွယ်
- ၂၀။ ချယ်ရီရောင်သတို့သမီး ဆာကုရာချစ်သူ
- ၂၁။ ပဗ္ဗပွန်၏ နောက်ကွယ်
- ၂၂။ ကာရံလွဲဗျူဟာမှသည် အချစ်လမ်းလွှဲဆီသို့
- ၂၃။ ဆူးလေကား
- ၂၄။ ဘဝအထာနှင့် နှလုံးသားကဏ္ဍ
- ၂၅။ သံယောဇဉ်ကို ဖွင့်မပြုရက်ခဲ့ဖူး
- ၂၆။ ရင်ကွဲမိုး
- ၂၇။ ဖယောင်းတိုင်
- ၂၈။ မညီမျှခြင်း၏ တစ်ဖက်စီမှာ
- ၂၉။ အမိငွယ်မဲ့ မေ့လျော့လင့်ချက်

- ၃၂။ မှိုင်နှလုံးသား
- ၃၃။ သက်တံရောင်ခြည် နှလုံးသားဆုတ်ချက်များ
- ၃၄။ အချစ်ဖြင့် ပြီးပြည့်စုံသော
- ၃၅။ အတူတူမသက်ဆိုင်ခဲ့ရင်
- ၃၆။ နားလည်ကြေး
- ၃၇။ မြားနတ်မောင်၏ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာလက်နက်
- ၃၈။ ဣန္ဒြေကို တောင်ပံခတ်မိတဲ့အခါ
- ၃၉။ ရာဇဝင်မလှတဲ့ကဏ္ဍ (လင်ကီးဘော့စ်)
- ၄၀။ နှလုံးသား ကံစမ်းမဲ (အောင်တိုင်းကျော်)
- ၄၁။ ချစ်သူ သူရဲကောင်း
- ၄၂။ မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ရဲတယ်
- ၄၃။ လူပျိုကြီးရဲဖူးစာ
- ၄၄။ အစွန်းရောက်ပန်းပုများ
- ၄၅။ အချစ်၏ ဖြေရင်းဝပ်စင်းရေသာအမှန်း
- ၄၆။ ရုပ်ကွက်ထဲက မင်္ဂလာပွဲ (လင်ကီးဆီဝင်းမီဒီယိုမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၄၇။ သန်းခေါင်ယံတိုင်း တစ်ရေးနီးတတ်ခဲ့တယ်
- ၄၈။ နှလုံးသားကို ဆင်စောမမြတ်ပါနဲ့
- ၄၉။ အချစ်က မီးသည်
- ၅၀။ ရွှေရတုခွီဟ
- ၅၁။ အသည်းတစ်ခြမ်းမှာ မိုးရွာနေတယ်
- ၅၂။ ချစ်တယ်ဆိုရင် မျက်စိမိုက် (သင်္ကေတမီဒီယိုမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၅၃။ အချစ်ရင်ဝန်းနှင့် မကင်းသူများ (ခရေဗြူမီဒီယိုမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၅၄။ တောင်ဝင်ယောက်ျား
- ၅၅။ လရောင်အေးရိပ် ချွေးတိတ်ပါစေချစ်သူ
- ၅၆။ ရောင်းသာဖူးစာ
- ၅၇။ ပထမတန်းစား
- ၅၈။ ယောက်ျားဆိုးအမှန်း
- ၅၉။ သံတင်းထောက်မလေး

သဒ္ဒါ

- ၆၀။ အောက်ကြည့်ကန်နှင့် အစိပိုလ်

“ဟား ... လန်းလှချည်လား။ ငွတ်တယ်ကွာ။ ထိတယ်၊ မိတယ်၊ ငြိတယ်ကွာ”

မင်းဒီတစ်ယောက် မိန်းမလှမြင်တိုင်း ရေရွတ်နေကြစကားလုံးတွေပါ။ မိန်းမလှလေးတွေမြင်တိုင်း ငြိနေကြပါ။ ထိနေကြပါ။ ပျိုပျိုအိုအိုမရွေး ထိထိနိုင်လွန်းသူပါ။

ခုခေတ်ကလည်း ပျိုတယ် အိုတယ် သိပ်ခွဲခြားလို့ မရတော့တဲ့ ခေတ်ကြီးကိုး။ တချို့ အိမ်ထောင်မကျဖူးသေးပေမယ့် မပျိုတော့ဘဲ တိတ်တဆိတ် ပြိုကျပျက်စီးနေသော အပျိုတွေရှိသလို တချို့အိမ်ထောင်သည်တွေက အပျိုတွေထက်တောင် လှပလန်းဆန်းနေတတ်တာမို့ အပျိုအို ခွဲမရတော့။

ဒီတော့ မင်းဒီတို့က အလှအပတွေ့ရင် ခံစားစွာ လိုက်တာပဲ။ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့။ နောက်မှသာ အိမ်ထောင်

သည်ဆိုသော တံဆိပ်ကြီးနဲ့ဆင်ဆာဖြတ်ချင်ဖြတ်။ ပွိုင့်မမိမချင်း တော့ လှရင်လှတယ် မှတ်လိုက်တာပဲ။ မီးပွိုင့်မိမှပဲ ဘရိန်တစ် ဆောင့်အုပ်ရင် အုပ်ရပါစေတော့ပဲ။

မင်းဒီတို့က Stop ဆိုရင်လည်း လုံးဝကို လှည့်မ ကြည့်။ တားမြစ်နယ်မြေဆိုလို့ကတော့ အပင်ပန်းကိုမခံတာ။

ယောက်ျားပီသသော ညှို့အားတွေ သူ့မှာအပြည့်။ မင်းဒီ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင် တစ်ချက်လောက်တော့ ပြန်ပြီးပြသွား တာချည်းပဲ။ သိသိ မသိသိပေါ့။ အပျိုလေး၊ လွတ်လပ်သူလေး၊ လို့ သေချာသွားပြီ ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် မျက်စိတစ် ချက်လောက် မှိတ်ပြလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်သော မင်းဒီ။

မင်းဒီတို့ ရှုပ်လို့ရတာကလည်း ရုပ်တစ်ခုတည်း ကြောင့်တော့ မဟုတ်။ အထာပေးတတ်၊ တော်ကီခြေတတ်ရသေး သည်။

လူကသာ ဘာမှမဟုတ်တာ။ အထာကတော့ ဂျက် စတင်ဘိဘာတောင် သေလို့ရပြီ။ အပြောကောင်းချက်ကတော့ သူ့အကြောင်း အူမချေးခါး အကုန်သိနေတဲ့ သူ့သူဌေးတောင် တစ်ချက် တစ်ချက် ယောင်ပြီး ကြွေရတဲ့အထိ။

ဒါပေမဲ့ မင်းဒီရဲ့အရည်အချင်းတွေက အသုံးကျတဲ့ နေရာ ကျပါသည်။ အထာကိုင်တတ်တာနဲ့ အပြောကောင်းတာ က သူ့အလုပ်နဲ့တော့ ကွက်တိ။ သူ့အလုပ်ကလား ကုန်ပစ္စည်း တွေကို အရောင်းမြှင့်တင်ရတဲ့၊ ဈေးကွက်ရှာဖွေပေးရတဲ့ ဈေးကွက် မန်နေဂျာ။ Marketing ဆင်းလို့ကတော့ မရောင်းရဘူးဆိုတာကို မရှိစေရ။ မဝယ်ချင်တာတောင် သူ့အပြောမှာမျောပြီး ဝယ်ဖြစ် သွားအောင် ပြောနိုင်သည်။ လူရည်ကလည်း လည်လွန်းလို့ခက် နေသည်။

ဒါပေမဲ့ မင်းဒီဟာ သူ့ သူဌေးအတွက်တော့ အား တားရတဲ့ စူပါလက်ရုံးပါပဲ။ မင်းဒီရဲ့အရည်အချင်းကြောင့် ကုမ္ပဏီ အတွက် အကျိုးအမြတ်တွေ အများကြီး ရခဲ့တာကြောင့် သူဌေး ရဲ့အထူးအားကိုးခြင်း ခံရတာပါ။ တစ်ခါတလေ ကုမ္ပဏီထဲက အပျိုလေးတွေနဲ့ အိမ်ကလီထုနေတာက လွဲရင်ပေါ့။

သူဌေးခမျာ မင်းဒီကို လန့်လွန်းလို့ ဝန်ထမ်းအသစ် ခန့်ရင်တောင် အပျိုမခန့်ရဲတော့။ အပျိုဆိုရင်လည်း ချောချော လှလှလေးဆို မခန့်ရဲတော့။

ထို့ကြောင့် သူတို့ကုမ္ပဏီမှာ ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုး ပုံပျက်
တွေပဲ ရှိသည်။

သူဌေးက လူပျိုကြီးပါ။ ဒါတောင် ကုမ္ပဏီမှာ
အပျိုချော မခန့်ရဲတဲ့အဖြစ်။ မင်းဒီက မိန်းမကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင်
ဆရာစားတောင် မချန်တဲ့ကောင်မျိုး။ ထို့ကြောင့် သူဌေးခမျာ
ကြူချင် အိချင်ရင်တောင် ကုမ္ပဏီပြင်ပမှာပဲ အိကြူရတဲ့အဖြစ်။

မင်းဒီဆိုတဲ့ကောင်က သူ့ကို ရွှေဥတစ်လုံး နေ့တိုင်း
ဥပေးနေတော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါ။

တစ်ခါက သူဌေးနဲ့ မင်းဒီတို့ မိန်းမတစ်ယောက်
ကို ပြိုင်ပြီးလိုက်ခဲ့ကြဖူးသည်။

“မင်းဒီ ... မင်းနဲ့ငါ လေဒီတစ်ပွဲကို လေလံပြိုင်ဆွဲရ
အောင်”

“ဟာ ... သူဌေးကလည်း လာ့နောက်နေပြန်ပြီ။ သူဌေးနဲ့
ကျွန်တော် လေလံပြိုင်ဆွဲရင် ကျွန်တော်ပဲ ရှုံးမှာပေါ့။
သူဌေးက ဂုဏ်ကြီးရှင် သူဌေးကြီးလေ။ ကျွန်တော်က
လက်ဗလာနဲ့ ဘဝသမားလေးကို”

“အောင်မာ တော်တော်သနားစရာကောင်း။ ငါ့မှာပိုက်ဆံ
ရှိပေမယ့် မင်းလိုအစွယ်မရှိဘူးလေ။ မင်းက အစွယ်လေး
နဲ့။ မင်းမှာရှိတဲ့ အစွယ်က အစွမ်းထက်တယ်လေကွာ။
ပိုက်ဆံက မိန်းကလေးတွေကို ဝယ်ဖို့တော့ ရတယ်ကွာ။
အချစ်ကိုတော့ ဝယ်လို့မရဘူး။ မင်းရဲ့အစွယ်ကတော့
အဆိပ်ပြင်းတယ်။ မိန်းကလေးတွေ မင်းကို ချစ်လော့က်
အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ ဟဲ ... သူဌေးလည်း ကျွန်တော့်သူဌေးမို့လို့လား မသိဘူး။ ဒိုင်တွေ အရောင်ထွက်လာတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ။ ငါ စိန်ခေါ်တာကို လက်ခံမလား”

“စိန်ခေါ်ပွဲဆိုတော့ အနိုင်အရှုံး အကျိုးအမြတ် ရှိလို့လား သူဌေး”

“ရှိတာပေါ့ကွာ။ မင်းပဲနိုင်နိုင် ငါပဲနိုင်နိုင် သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တွဲရမယ်လေ”

“အာ ... သူဌေးကလည်း လာနောက်နေတယ်။ ကျွန်တော့် မှာ တွဲစရာ ကောင်မလေးတွေပုံလို့ တစ်ခါတလေ မတွဲ ချင်တော့လောက်အောင် ပျင်းလာလို့ စတေးရှောင်နေရတဲ့ ဟာကို။ ကောင်မလေးနဲ့ တွဲရရုံလောက်တော့ စိန်ခေါ်ပွဲ ကြီးမကျင်းပံ့ချင်ပါဘူး သူဌေးရာ။ ပျင်းစရာကြီး။ အလောင်း အစားလေးတော့ ပါမှပေါ့”

“ကျလည်း ကျတဲ့ကောင်”

“ဒီတိုင်းချည်းကျတော့ ပျင်းစရာကြီး သူဌေးကလည်း။ ဆုကြေးမရှိတဲ့ လက်တော့ပွဲကို တက်ထိုးနေရသလို ကိုယ် နိုင်နိုင်ရှုံးရှုံး အသားနာရုံပဲရှိမှာ။ ခုလည်း မိန်းကလေးနဲ့ တွဲရရုံကတော့ အချိန်ကုန်ရုံပဲ သူဌေးရဲ့”

“ဒီတော့ မင်းက ဘယ်လိုလောင်းချင်လဲ”

“လောင်းကြေးထက် ဘယ်ကောင်မလေးလဲ ဆိုတာလည်း လိုသေးတယ်လေ သူဌေးရဲ့။ တော်ကြာ သူဌေးက စိန် ခေါ်ပြီး ကိုယ့်ကွင်း ကိုယ်ကန်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ့ကိုများ။ ဟိတ်ကောင် ... မင်းဒီ မင်းကို ငါ အဲဒီ လောက် အထင်မကြီးထားဘူးကွာ။ ငါ့စိတ်ကူးကို ပြော ပြတာပဲ ရှိသေးတာ။ ပစ်မှတ်ကို မရွေးရသေးဘူးကွ”

“သေချာတယ်နော် သူဌေး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် သူဌေး။ ကျွန်တော်နဲ့ အရမ်းအလှမ်းဝေးတဲ့ ပစ်မှတ်ကို လည်း မရွေးကြေးနော်။ ကျွန်တော်က ငမ္မဲဆိုတော့ တချို့ ပစ်မှတ်တွေကို လက်လှမ်းမမီဘူးဗျ”

“ငါ သိပါတယ်။ ပစ်မှတ်ကို မင်းနဲ့ငါ နှစ်ဦးသဘောတူ ရွေးကြတာပေါ့”

“ဒါဆို လောင်းကြေးကရော သူဌေး”

“လောင်းကြေးကတော့ မင်းပဲရွေးပါ”

“အင်း”

မင်းဒီက မေးစရာကို ကုတ်ခြစ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။

“ကျွန်တော်နိုင်ရင် သူဌေးက လစာနှစ်ဆတိုးပေး”

“ဘာ ... အခုတောင် မင်းကို ငါ လစာတွေ အများကြီး ပေးထားတာလေ”

“ဒါက လောင်းကြေးလေ သူဌေးရ။ နိုင်မှ ပေးရမှာ”

“မင်း ငါ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေသရွေ့ ငါက လတိုင်းပေး ရမှာလေ”

“မတရားဘူး ထင်ရင်တော့ ပွဲဖျက်လိုက်ပါ သူဌေး”

“အင်း ... နေဦး။ ငါ နိုင်ရင် မင်းက ဘာပြန်ပေးမှာလဲ။ ဟုတ်ပြီ ... ငါနိုင်ရင် မင်းလစာကို တစ်ဝက်တိတိ လျှော့ ရှုပစ်မယ်”

မင်းဒီက စဉ်းစားသလို လုပ်နေပြီးမှ ...

“ချေ့ဗျာ ... မင်းဒီတို့က သွေးရဲတယ်။ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ကစားနည်းကိုမှ နောက်တွန့်မိရင် တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီး လုပ်ပစ်မယ်”

“ခုရော ယူမှာမို့လို့လား။ မင်းပဲ ပြောတာလေ။ မိန်းမယူ တဲ့ယောက်ျားတွေက ငတုံးတွေဆို၊ ဘယ်တော့မှ မယူဘူး ဆို”

“ဟဲ ဟဲ ... သူဌေးကလဲည်း ခိုင်တာလေး တွေ့ရင်တော့ ချိတ်ချင် ချိတ်လိုက်မှပေါ့”

“မင်းကလေး သောက်ကျင့်ကို မကောင်းဘူး”

“သူဌေးတပည့်ပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“ဘာကွ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... စတာပါ သူဌေးရ”

“မင်းဒီ မင်းကို့ငါ အဲဒါတွေ အမြင်ကတ်တာ သိလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ သူဌေးကို ချစ်တယ်ဗျာ။ သူဌေးသာ ကျွန်တော့်အဖေဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဟိတ်ကောင် ... မင်းအဖေကို အားနာဦး”

“အဖေ မရှိတော့ဘူး။ သေပြီ”

မင်းဒီ ဆိုတာက ဖအေရော မအေပါ မရှိတော့ပါ။
 မင်းဒီ ခပ်ငယ်ငယ်တည်းက မင်းဒီဖခင် ဆုံးတာ။ မင်းဒီမိခင်က
 မင်းဒီ ဘွဲ့ရတဲ့နှစ်မှာ ဆုံးတာ။ သူ့ဌေးနဲ့က မင်းဒီတို့ ခွေမျိုး
 တွေနဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်းတွေမို့ မင်းဒီကို အလုပ်ခန့်ပေး
 ရင်း လိုအပ်တာလေးတွေပါ သင်ပေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းဒီ
 က သွက်လက်ချက်ချာသည်။ အရိပ်ပြရင် အကောင်ပါမြင်သည်။
 တတ်လွယ်သည်။

အချိန်တိုတွင်းမှာပဲ သင်ယူတတ်မြောက်သည်။ လူ
 ရည်ကလည်း ခပ်လည်လည်မို့ အလုပ်ထဲမှာ တော်တော်ခြေလှမ်း
 ကျကာ နောက်ဆုံး သူ့ဌေးရဲ့လူယုံ ဖြစ်လာတော့သည်။

သူ့ဌေးက သူ့ကို ချစ်လည်း ချစ်သည်။ ပစားလည်း
 ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း သူ့ဌေးကို ပြောရဲဆိုရဲ စရဲ
 နောက်ရဲတာပင်။

သူ့ကြောင့် သူ့ဌေး အကျိုးအမြတ်ရပေါင်းလည်း
 မနည်းတော့။ ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီတွေက မင်းဒီကို ဘီးကျဲကြီးဟု
 nick name ပေးထားသည်။ မင်းဒီတို့က ပိစိ ပွစိ ခပ်သေးသေး
 တွေမလုပ်။ ဘီးကျဲနဲ့ အချိုကြီး တိုက်ချတတ်တာ။ ပြိုင်ဘက်
 ကုမ္ပဏီတွေထက် အမြဲတစ်လှမ်းသာသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဌေးက သူ့ကိုလက်စွဲ။ မင်းဒီ
 က လည်တော့ လည်သည်။ ဒါပေမဲ့ သစ္စာရှိသည်။ သူ့ဌေးပေါ်
 မှာတော့ တကယ်ကို အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သစ္စာတော့ ရှိသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့သစ္စာက ကွက်ကျားမိုး။ အလုပ်အပေါ်
 မှာပဲ သစ္စာရှိတာ။ ကောင်မလေးတွေအပေါ် ဆိုရင်တော့ အမြဲ
 သစ္စာဖောက်တတ်သည်။

သူ့ဌေးက မင်းဒီ အကြောင်း သိပြီးသား။ ထို့ကြောင့်
 သည်း မိန်းကလေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ရင်တော့ မင်း ဒီကိုအားကျ
 ရသည်။ မင်းဒီ ဒိုင်တွေကို ခိုးသုံးရသည်။

သူ့ဌေးကလည်း လူပျိုကြီးကိုး။ ရူပါကလည်း မစွဲ
 သေး။ ပိုက်ဆံသာရှိတာ။ အသားကမည်း။ ဗိုက်ကရွဲ။ အရပ်
 အစောင်းကျတော့လည်း ပုသေး။ ပု၊ကွ၊ဝ၊တဲ့အပြင် ဗိုက်ကရွဲသေး

တာဆိုတော့ ရူပါဆင်းရဲချက်က ဘယ်လိုမှကို ကောင်မလေးတွေ ကို မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူး။

ပိုဆိုးတာက သူ့လက်ရုံး မင်းဒီက ချောသန့်ထွက် နေတာဆိုတော့ သူ ရုပ်ဆိုးတာက ပိုပြီးပေါ်လွင်သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ မင်းဒီကို အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ကို ချစ်ခင်နေ တာလည်း ရေစက်ပါပဲ။ သူ့အတွက် အကျိုးစီးပွား ရှာပေးလို့ ဆိုတာထက် ဒီကလေးကို သံယောဇဉ်ကို ရှိတာ။

ဒါပေမဲ့ အမြင်ကတ်အခံကလည်းရှိလို့ ခုလိုစိန်ခေါ် တာ။ သူ့မှာ ငွေရှိသည်။ ငွေကိုအားမကိုးပေမယ့် အသုံးချချင် သည်။ သူ့ရဲ့ငွေနဲ့ မင်းဒီရဲ့ အစွယ်လေးကို ချွတ်ပစ်ချင်တာ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူကလည်း ငွေမာန်တက်တာ သဘာဝ။

သူက ငွေကို ကိုးကွယ်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ငွေကို နှိုင်းတတ်တာ။ ကိုင်တွယ်တတ်တာ။ ငွေကိုပွားပြီးရင်းပွားအောင် အသုံးချတတ်တာ။

ငွေကို ကြောက်လန့်ကိုးကွယ်နေရင် ငွေကဖြိုခြောက် သွားမှာ။ ကိုယ့်ကို ငွေက အနိုင်မခံရအောင် ကိုယ်ကပဲ ငွေဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကိုင်တွယ်တတ်ရသည်။

ငွေကိုနိုင်ရင် သူဌေးဖြစ်ပြီး။ ငွေကို ကိုးကွယ်နေရင် ငွေရဲ့အဖိကို ခံရကာ ငွေကိုကြောက်ရွံ့ပြီး မော်မကြည့်ရဲတော့ ဘဲ ငွေနဲ့သဟဇာတလည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ ကိုယ်က ငွေနောက် လိုက်တာထက် ကိုယ့်နောက်ကို ငွေလိုက်နေအောင် ဖန်တီးတတ် ရသည်။

သူ့သူဌေးကို ကွယ်ရာမှာ ဝက်မည်း (black pig) လို့ နာမည်ပြောင် ပေးထားသည်။ ဘာရက်ပစ်တော့ မဟုတ်။ ဘာလက်မိ ပစ်မိ။

ဘာလက်မိပစ်နဲ့ ဘီးကျဲကြီးတို့ လှေလံဆွဲဖို့ ပစ်မှတ် ရှာနေကြသည်။

တစ်ရက် သူတို့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အပြင်သွားရင်း လမ်းဘေးထမ်းဆိုင်လေးမှာ ထမ်းဝင်စားကြသည်။ လမ်းဘေး ထမ်းဆိုင် သေးသေးလေးပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးပါ။ ဟင်းထံည့်ထားတဲ့ စတီးလ်အိုးတွေက ပြောင်လက်တောက်ပနေ သည်။

ဆိုင်ကလေးက သန့်ပြန့်သပ်ရပ်နေပါသည်။ ဟင်း အမယ်လေးတွေလည်း စုံသင့်သလောက် စုံပါသည်။ ငါးပိရည်

ကလည်း မွှေးနေသည်။ ငါးပိရည်မကြိုက်ရင် ငါးပိထောင်း နွေးပေးသေးသည်။ တို့စရာကလည်း စုံလို့။ ချည်ရည်ကျဲလေးကလည်း ပူပူလေးနဲ့ သောက်ဆမ်းလေး စားကောင်းသည်။

ဗိုက်ဆာနေလို့လားမသိ။ စားပြီးတော့ ထတောင် မထနိုင်။ ထမင်းစားပြီးတော့ အချိုတည်းဖို့ အညာထန်းလျက် မွှေးမွှေးလေး လာချပေးသေးသည်။ အရသာရှိလိုက်တာ။ လက် အက်ရည်ကြမ်းကလည်း လှော်သင်းမွှေးလေး။ ရေသန့်ဘူးလည်း ချပေးသေးသည်။ ပါကင်တော့ မဟုတ်။ ရေသန့်ဘူးခွဲထဲ ရေ သန့်ဖြည့်ကာ ချပေးတာ။ ဖရီးနော်။ အခမဲ့ ဝန်ဆောင်မှုပေးတာ။ ရေသန့်ဘူး ဝယ်သောက်ချင်ရင်လည်း သူ့ဆိုင်မှာမရှိ။

ထို့ထက် ပိုစားကောင်းစေတာက ဆိုင်ရှင်ကောင် မလေးရဲ့အပြုံး။ ပြုံးနေတာ။ အပြုံးကို တစ်ဝက်မှမချ။ သူမက ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ပုံရသည်။ ဝတ်ထားတာက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် သပ် သပ်ရပ်ရပ်ကလေး။ ရွှေတိုရွှေစတွေလည်း ကြည့်ကောင်းရုံ ဝတ် ထားတာမို့ ဆိုင်ရှင်ဟု သတ်မှတ်ထိုက်ပါသည်။ ကျန်တဲ့သူတွေ သူမထက်ငယ်တဲ့ ကလေးမလေးနှစ်ယောက်နဲ့ သူမထက်ကြီး တဲ့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်။ အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မပြတ်သလို

ပါးစပ်ကလေးကလည်း ပလစ်ပလစ်နဲ့ ခိုင်းတတ်မှ ခိုင်းတတ်။ ဒါပေမဲ့ ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ လုပ်ချင်အောင်ကို ခိုင်းတတ်သည်။

သူဌေးနဲ့ မင်းဒီ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ပစ်မှတ်လိုက်မလား မင်းဒီ”

“သူဌေးကွင်း မဟုတ်ဘူးမို့လား”

“ဒီအဆင့်က ငါ့ကွင်း ဖြစ်မလားကွ။ ဖြစ်ချင်းဖြစ် မင်း ကွင်းပဲ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်”

“ကျွန်တော်က ကွင်းမရွေးပါဘူး သူဌေးရဲ့။ ကိုယ့်အရည် အချင်း ကိုယ်သိပါတယ်။ ဟင်း ဟင်း”

“မင်းကို ငါ အဲဒါတွေ သောက်မြင်ကတ်တာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဖေလိုချစ်တာ”

“ဟင်း ... သေသွားတဲ့ မင်းအမေကို ငါ မပုတ်ခတ်ပါရ စေနဲ့ကွာ”

“ဟဲ့...ဟဲ့ ... ကျွန်တော်ကလည်း အမေမရှိတော့လို့ ပြော တာပေါ့ဗျ”

“သိပါတယ် ... မင်းအကြောင်း”

“ဒါဆို ဒီပစ်မှတ်ကို ပွင့်လိုက်တော့မယ်နော်”

“အိုကေ ... အတည်မှ မဟုတ်တာကွာ၊ အကျကြည့်မှန် ပြောင်းနဲ့ စစ်ဆေးနေစရာ မလိုပါဘူး”

မင်းဒီက လက်ဖျောက်တီးကာ ...

“ဒီနေ့ကစပြီး လစာနှစ်ဆ ရတော့မယ်။ ဘယ်လိုသုံးရ မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဟင်း ... မက် ... မက် ... အိပ်မက်တွေသာမက်”

“မုန့်ဖိုးပေးရတယ်လို့သာ သဘောထားပါ ဖေဖေကြီးရာ... ဟီး ဟီး”

ကောင်မလေးက ဘာမှမသိဘဲ သူတို့ကို လှမ်းပြုံး ပြနေသည်။

ဘလက်စ်ပစ်နဲ့ ဘီးကျဲကြီးတို့အတွင်း ကြိတ်ကြိ ခည်နေကြပြီ။ ကောင်မလေးကတော့ ပြုံးမြဲ။

ထမင်းစားပြီး ပိုက်ဆံရှင်းတော့ ကောင်မလေးကိုယ်

တိုင် ပိုက်ဆံတွက်ပြီး လာရှင်းသည်။

“စားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားရှင်”

“ပြေပါတယ်၊ လက်ရာတော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ ညီမလေး ကိုယ်တိုင် ချက်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်လေး၊ ကိုယ်တိုင် ချက်တာပါ”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ လက်ရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ကြိုရင်ဝင်စားဦးမယ်။ ဪ ... ဒါနဲ့ ခင်လေးတဲ့လား”

“ခင်လေးနာမည် ခင်လေးခိုင်ပါ။ အဆင်ပြေရင် နောင် လည်း လာအားပေးပါဦးနော်”

“စိတ်ချ”

သူဌေးနဲ့ ခင်လေးခိုင်တို့ လေပေးဖြောင့်နေ၏။ သူဌေးကလည်း အတင်းဝင်လုံးနေသည်။ ခင်လေးခိုင်ကလည်း အပြုံးကို တစ်ချက်လေးမှ မပြတ်စေရ။

မင်းဒီက ကျိတ်ပြုံးနေမိသည်။ မင်းဒီက ခင်လေး ခိုင်ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးပြ လိုက်သည်။

ခင်လေးခိုင်ကလည်း ပြုံးပြုံးကလေးပါပဲ။

“ထန်းလျက်ကလေးကလည်း စားရောင်းတယ်၊ ဓွေးနေ တာပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်လေးတို့က အညာသူတွေဆိုတော့ အညာ ကအမျိုးတွေကို ရှယ်အော်ဒါမှာပြီး ချက်ခိုင်းထားတာလေ”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

“သူဌေး ... ပြီးရင် သွားရအောင်။ အစည်းအဝေး ရှိသေး တယ်”

“အစည်းအဝေးက လိုပါသေးတယ်ကွ။ မင်းကလဲ”

“ကားကျပ်တယ် သူဌေးရဲ့။ လမ်းတွေပိတ်နေရင် နောက် တစ်နာရီထိုးလိုတောင် ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အစည်းအဝေး

ကို သူဌေးပဲခေါ်တာ။ သူဌေးက နောက်ကျနေရင် ဘယ်
ကောင်းမလဲ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ။ အဲလိုပဲ ခင်လေးခိုင်ရေ ...
တပည့်က ဆရာပြန်လုပ်တာလဲ ခံရတယ်”

ခင်လေးခိုင်ကတော့ ပြုံးပြုံးလေးပဲ။

“သွားပြီနော် ခင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်”

မင်းဒီကတော့ မနှုတ်ဆက်ပါ။ ခပ်စိုက်စိုက်တစ်
ချက်ပဲ ကြည့်ခဲ့သည်။ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီ။ မဟားဒယား
ကြီး ဝင်လုံးတာလောက် ပေါ်ရာကျတာ မရှိ။ အခန့်မသင့်ရင်
ဘူးတယ်တောင် ထင်သွားနိုင်သည်။ ကိုယ့်အထာနဲ့ကိုယ်ပဲ ကောင်း
သည်။

ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ သူဌေးက ...

“မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဘာကိုလဲ သူဌေး”

“ကောင်မလေးကိုလေ။ ဝင်ရတာ လွယ်မယ်ထင်လား”

“ဟင်း ဟင်း ... ဒါကတော့ ပွဲပြီးမှပဲ ကြည့်ကြတာပေါ့”

“ဟင်း”

“တကယ်လို့သူက ကျွန်တော့်ကိုရော သူဌေးကိုပါ ပြန်မ
ကြိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... သူ့မှာရည်ရွယ်ထားတဲ့သူ ရှိနေရင် ဘယ်ပြန်
ကြိုက်မှာလဲဗျ”

“အဲလိုပုံ ပေါက်လို့လား”

“ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

“အဲတော့လည်း နောက်တစ်ယောက်ပေါ့ကွာ။ မင်းနဲ့ငါ
အနိုင်အရှုံး မကွဲမချင်း ပြိုင်မှာ”

“အဲလိုကြီးလား။ ပျင်းစရာကြီးဗျာ။ ဒါဆိုလည်း ဒီတစ်
ယောက်နဲ့ပဲ ပွဲပြိုင်နိုင်အောင် လုပ်ရမယ်”

“အောင်မာ”

“ဟား ဟား ဟား”

“ခွေးကောင် ... မရယ်နဲ့”

“ဒါဆို သူဌေးက ခွေးသူဌေး”

“ဘာ”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်က ခွေးဆို။ ဒါဆို သူဌေးက ခွေးရဲ့သူဌေးပေါ့”

“တောက် ... မင်းနော်”

“ချစ်လို့စတာပါ ဖေဖေကြီးကလည်း”

“မင်း ငါ့ကို အဲလိုမခေါ်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ လူပဲ အအေးတိုက် ထဲ ရောက်သွားသလိုလို ခံစားရလို့ပါ”

“သူဌေး”

“ဘာလဲ”

“ဗွေမယူပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က ချစ်လို့စတာ”

“ဟိတ်ကောင် ... ယောက်ျားချင်းကြီး ချစ်လို့ဆိုတာကြီး မသုံးစမ်းနဲ့။ နားကျိန်းလွန်းလို့”

“ဟီး ဟီး ... ကျွန်တော်က ရိုးရိုးပြောတာပါ”

“ကဲ ... ကားသာ သေချာမောင်းစမ်းပါကွာ။ ရုံးရောက်ဖို့ ဆို တစ်ရေးလောက် အိပ်လို့ရသေးတယ်”

မင်းဒီ ဆက်မစတော့ဘဲ ကားကိုပဲ အာရုံစိုက်မောင်း နေလိုက်သည်။ ဘေးက ဘလက်ခံပစ်ကြီးကတော့ ပါးစပ်ကြီး ငြိပြီး ဟောက်နေပြီ။

နောက်ပိုင်း သူဌေးက ခင်လေးခိုင်ရဲ့ ထမင်းဆိုင် မှာ ခဏ ခဏ သွားစားသည်။ တစ်ယောက်တည်း သွားစားတာ ပါ။ မင်းဒီ မသိအောင် သွားတာ။ သူဌေးကတော့ သူသွားချင် တဲ့အချိန် သွားတာပေါ့။

မင်းဒီကိုတော့ အလုပ်တွေ ဖိခိုင်းထားတာပါ။ မင်းဒီကလည်း သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ သူဌေးကို အကျောပေး ထားလိုက်သည်။ ခင်လေးခိုင် ငြင်းလိုက်မှ သူဝင်ရင်လည်း နောက်မကျသေးဘူးလေ။

ခင်လေးခိုင်ကလည်း သူမကို ဒီသူဌေးကြီး လာရစ် နေမှန်း သိပါသည်။ အဘိုးကြီးပုံစံက ချမ်းသာပုံရသည်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ကြီးကို ခံစားလို့မရ။ သူဌေးရပ်ကြီးက လူရွှင်တော်ဦးဝက်မလို ချစ်မျိုးကြီး။ ကိုယ်က ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ပိုက်ဆံမက်ပြီးတော့

ဒီပုံကြီးကို မလိုချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငြင်းလည်းမငြင်းဘဲ မျှောထားလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက မစို့မပို့ လက်ဆောင်လေးတွေ ဝယ်လာပေးတတ်သည်။

အဝတ်အစား၊ အိတ် စသဖြင့်ပေါ့။ သူ့အနေအထားနှင့် ဒီထက်မက ပေးနိုင်ရဲ့သားနဲ့ ကပ်စေးနဲ့နေတာမို့လည်း မယုံရဲတာပါ။

ခင်လေးခိုင်ကလည်း လူပေါင်းစုံကို ဈေးရောင်းစားနေတဲ့ ဈေးသည်ဆိုတော့ လူ့သဘောတော့ ကျေသင့်သလောက်ကျေပါ၏။ အညာသူမပေမယ့် လည်လိုက်တာမွတ်လို့။

ဒီလိုပဲ သူမဆိုင်မှာ ထမင်းလာစားရင် သူမကို ညူကလီးယားလုပ်နေတဲ့ ပုရိသတွေ တော်တော်များပါသည်။ အလိမ္မာနဲ့ပဲ မျှောထားရတာ။ အပြတ်ငြင်းလိုက်ရင် ဖောက်သည်လျော့သွားမှာစိုးလို့။

အဲဒါကို မင်းဒီရဲ့သူဌေးက မနပ်ဘဲ ခင်လေးခိုင်သူ့ကို လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ဆက်ဆံသည်ဟု ထင်နေသည်။ သူဌေး ဘယ်လိုကာကွာ။

မင်းဒီနဲ့ ခင်လေးတို့ ရေစက်ဆုံဖြစ်အောင် ဆုံသွားသည်။

ထိုနေ့က SSC မှာ သူဌေး ဆေးစစ်ထားတဲ့စာရွက်သွားယူပေးတဲ့ မင်းဒီနဲ့ လူနာသတင်းလာမေးတဲ့ ခင်လေးခိုင်တို့ တိုက်မိကြသည်။

“ဆောရီးပါဗျာ၊ ဪ ... မခင်လေးခိုင်ပါလား။”

“ရှင် ကျွန်မကို သိလို့လား။”

“ကျွန်တော် ခိုင်တို့ဆိုင်မှာ ထမင်းလွှာစားဖူးတယ်ဗျ။”

“ခိုင်တို့ဆိုင်”

ခင်လေးလို့ပဲ ခေါ်နေကြကို ခိုင်ဆိုတော့ နားထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ ... လာစားတဲ့သူများတော့ မမှတ်မိ ဖြစ်သွားတာ။ ဆောရီးပါနော်”

“ရပါတယ် ခိုင်ရယ်။ ခုတော့ မှတ်မိသွားအောင် မှတ်ထားပေးဦး။ ကျွန်တော့်နာမည် မင်းဒီတဲ့”

“ကိုမင်းဒီ”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့ ... သွားလိုက်ဦးမယ် ခိုင်။ အလုပ်ရှိသေးလို့။
 နောက်မှ ထမင်းလာစားဦးမယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

မင်းဒီက ခပ်စိုက်စိုက် တစ်ချက်ကြည့်ကာ လှည့်
 ထွက်သွားသည်။ ခင်လေးခိုင်လည်း ထိုအကြည့်တွေကို မြင်ဖူး
 ပါတယ်ဟု စဉ်းစားနေသည်။

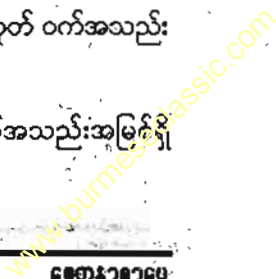
မင်းဒီက လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်။ ဒီပုံဆိုရှင်
 ကံကြမ္မာက သူ့ကို မျက်နှာသာပေးပြီ။ သူ တမင်ဝင်တိုက်တာ
 မဟုတ်။ တကယ် မတော်တဆ တိုက်မိတာပါ။

တစ်ရက် သူ့ဌေး အလုပ်ခိုင်းလို့ အပြင်ထွက်ရင်း
 တမင် ခင်လေးခိုင်တို့ဆိုင်သွားကာ ထမင်းသွားစားလိုက်သည်။
 သူမက မှတ်မိသလို ကြည့်နေ၍ သူက ခပ်စိုက်
 ခိုက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီးတော့မှ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကိုမင်းဒီ ... ဘာနဲ့စားမလဲ”
 “ခိုင် မှတ်မိသားပဲ”
 “မှတ်မိပါတယ်ရှင်”
 “အသည်းစားချင်တယ်”
 “ရှင်”

“ဪ ... ကြက်အသည်းအမြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဝက်အသည်း
 ဆိတ်အသည်း ရတာတစ်ခုခုချာ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ဆိတ်ကလီစာနဲ့ ကြက်အသည်းအမြစ်ရှိ
 တယ်။ ဘာနဲ့ စားမလဲ”

“ဆိတ်ကလီစာ။ အသည်းဖတ်ရွေးထည့်ပေး”

ဟင်းတွေကို ပိုထည့်ပေးထားလား မသိ။ များနေသလိုပဲ။ ချဉ်ရည်ဟင်း။ ငါးပိရည် တို့စရာအပြင် အရွက်ကြော်ပါ လာချပေးသည်။

“အရွက်ကြော် မမှာထားဘူး ခိုင်”

“သိပါတယ်ရှင်။ စေတနာနဲ့ ချပေးတာပါ။ ပိုက်ဆံရှင်းစရာမလိုပါဘူး”

“ဒီလိုလား။ ဘာလဲ ... ဒီနေ့ မွေးနေ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကြုံရင်ကြုံသလို တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ဖောက်သည်ကို စေတနာထားတာပါ”

“ကျေးဇူးပါဗျာ”

“ကိုမင်းဒီက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း”

“လစာကောင်းမှာပေါ့”

“ရသင့်သလောက်တော့ ရပါတယ်”

“ဪ”

တခြားဧည့်သည်တွေ ရောက်လာတာနဲ့ သူမစားပွဲသွားထိုးပြီ။ တစ်ချိန်လုံး ပြုံးထားရတာ ပါးမညောင်းဘူးလားမသိ။ ဆေးရုံမှာတုန်းကတော့ မပြုံးပါဘူး။ ဈေးရောင်းနေတဲ့ အချိန်မို့လို့ အပြုံးကို ဝန်ဆောင်မှုပေးထားပုံပဲ။

သူမဆိုင်မှာ လာစားတာ ပုရိသတွေများသည်။ မိန်းမတွေက တော်ရုံနဲ့ ထမင်းဆိုင် မထိုင်တတ်တာလည်းပါမှာပေါ့လေ။ ယောက်ျားတွေကတော့ ထမင်းချိုင့်သယ်ရမှာ ပျင်းတော့ကြုံသလို ဝယ်စားကြတာကိုး။ မိန်းမတွေက ကပ်စေးနဲ့တော့ ထမင်းဖိုးကို အကုန်မခံတတ်ဘဲ ထမင်းချိုင့် အရသယ်တတ်ကြသည်။

ခင်လေးခိုင်က လာသမျှဧည့်သည်တိုင်းကို ဖော်ဖော် ဓွေ့ဓွေ့ပဲ ဆက်ဆံတတ်သည်။ ဧည့်သည်တွေ ဖွန်ကြောင်လည်း သူမကတော့ အလိုက်သင့်ပဲ။

မင်းဒီက ပစ်မှတ်ရဲ့အထာကို အကဲခတ်နေ၏။ သူမဟာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။

သေချာတာကတော့ သူမဟာ သူမထမင်းရောင်းရ ခြံပဲသိတဲ့ မိန်းမ။ သူမဈေးရောင်းရဖို့အတွက် အယုလ်အလတ်

အမြတ်မရွေး ပြုံးပြမှာပဲ။ ဒါက ဈေးကွက်စီးပွားရေး။ ကုန်ပစ္စည်း ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ဝန်ဆောင်မှုမကောင်းရင် မပေါက် တဲ့ခေတ်။ ခေတ်ကိုက ဝန်ဆောင်မှုခေတ်။ ဒီတော့ သူမလည်း ဝန်ဆောင်မှု မျက်နှာဖုံးဖြစ်တဲ့ အပြုံးကိုပါ ထည့်ရောင်းနေပုံရ သည်။ သူမ အလုပ်လုပ်နေတာကို မင်းဒီ အကဲခတ်နေတုန်း ဖုန်းဝင်လာသည်။

“မင်းဒီ ... မင်း ကြာလှချည်လား။ ဘာလုပ်နေလဲ”
“ဟဲ ဟဲ ... ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလို့ ထမင်းဝင်စားနေတာ”
“ဘာ ... ဘယ်မှာဝင်စားနေတာလဲ”
“သာကေတမှာ”
“မင်းကို ငါခိုင်းတာ လှိုင်သာယာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သာကေတမှာ ထမင်းဝင်စားနေရတာလဲ”
“တစ်ခါတလေပါ သူဌေးရယ် ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”
“အေး ... မင်းကိုငါ ဖိုင်းတပ်မယ်။ မင်းသွားတာ ငါ ကုမ္ပဏီကားနဲ့။ ဆီဖိုးလည်း ဖြတ်မယ်”
“ဖြတ်ပါ၊ ဒီလောက်တော့ ရင်းရမှာပေါ့၊ နောက်ဆို လစာနှစ်ဆကြီးများတောင်ရမှာ”

သူဌေး သူ့ကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ဆဲကာ ...
“မြန်မြန်လာ ဟိတ်ကောင်။ ဆိပ်ကမ်းသွားမလို့”
“ရက်စံဘော့စံ။ ရှင်းမယ် ခိုင်ရေ”
“ဘာ ... ခိုင် ဟုတ်လား။ ဟိတ်ကောင် မင်း ... မင်း”
“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

သူ ဖုန်းချကာ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးတော့ ...
“သွားပြီ ခိုင်၊ စားကောင်းတယ်၊ နောက်ထပ်လာဦးမယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ ကိုမင်းဒီ၊ ကျေးဇူးပါ”

သူ ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်တော့ ခိုင်က မနေတတ်သလို ... သူ မျက်စိခိုက်ပြလိုက်ကာ ထွက်လာလိုက်သည်။ သူမဘယ် ချိဖြစ်ကျန်ခဲ့လဲဆိုတာ လှည့်ကြည့်ဖို့ မလိုဘူးလေ။

သူဌေးကလည်း ခင်လေးခိုင်ကို မြန်မြန် ချစ်ရေး ဆိုလိုက်သည်။

“ခင်လေးကို ကိုကြီး မြတ်နိုးမိတယ်ကွယ်။ ချစ်တယ်။ ကိုကြီး အချစ်ကို လက်ခံပါနော်”

“အဟင်း ... အစ်ကိုကြီးရယ်။ ခင်လေးကလေး အစ်ကိုကြီးနာမည်တောင် မသိသေးဘဲ ဘယ်လိုလက်ခံရမှာလဲဟင်”

“ဪ ... ဟုတ်သား။ ကိုကြီးနာမည်က ကိုချောမောင်မောင်သန့်”

“ရှင်”

ခင်လေးနိုင် ရယ်ချင်သွားသည်။ လူနဲ့နာမည်ကတ်ကင်းရိုက်ပြီး မှည့်ထားသလားတောင် မှတ်ရသည်။ နာမည်ကသာ ချောမောင်မောင်သန့်။ လူက ရုပ်ဆိုးမည်းညစ်။

“မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတာ အမေရိကားမှာ။ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး စီးပွားရေးသမား ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး။ ခင်လေး စဉ်းစားပေးပါမယ်”

“စဉ်းစားနေဦးမှာလား ခင်လေးရယ်။ တစ်ခါတည်း အဖြေပေးလိုက်ပါ။ အစ်ကိုကြီး ခင်လေးဆီက အဖြေကိုလိုချင်လှပြီ”

“အစ်ကိုကြီးက ခင်လေးကို လက်ထပ်မှာလား”

“ဟင်”

“လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်တာလားလို့”

“ထပ်မှာပေါ့”

“ရှင်”

“ဪ ... လက်ထပ်မှာပေါ့လို့ ပြောတာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ခင်လေး ဒီည စဉ်းစားထားလိုက်မယ်။ မနက်ဖြန် အစ်ကိုကြီးလာခဲ့”

“တကယ်”

“သေချာတာပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်ရတော့မလားဟင်”

“အဲဒါက အစ်ကိုကြီးအပိုင်းလေ၊ ဝမ်းသာချင်ရင်လည်း ဝမ်းသာလို့ ရပါတယ်”

“ခင်လေး တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ဟား ဟား ... ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။ မနက်ဖြန် ဘယ် အချိန် လာရမလဲ ပြော”

“ရှစ်နာရီခွဲ ရောက်အောင်လား။ ရောက်အောင်မလာရင် အဖြေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားနိုင်တယ်နော်”

“အမယ်လေး ... လာမှာဗျာ။ စိတ်ချ။ ခင်လေး အစ်ကိုကြီး တော်တော်ပျော်တယ် သိလား။ တော်တော်လေးကို ပျော် တာ”

အမှန်တော့ မင်းဒီကို အနိုင်ရတော့မှာမို့လို့ ပျော် တာပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဒီ သူ့ကို ရှုံးပြီ။ ဒါပဲလေ။ နောက် ဆုံးတော့ ငွေနောက် လိုက်ကြတာပဲ။ ငွေကို မမက်တဲ့မိန်းမ မနို့ ပါဘူး။

ခင်လေးနိုင်ကလည်း ဦးချောမောင်မောင်သန့်ကို ကြည့်ပြီး တပြုံးပြုံး။

ခင်လေးအနေနဲ့ ခင်လေးကို တကယ်ယူမယ်ဆိုရင် ဒီလူကြီးကို လက်ထပ်ဖို့ ဝန်မလေးပါ။ ပုံစံကြည့်ရတာ တကယ် ချမ်းသာတဲ့ ပုံပဲလေ။ ခင်လေး အနေအထားနဲ့က ဒီလိုဘဝမျိုး မှန်းတောင်မမှန်းရဲ့။ အညာမှာ အလုပ်အကိုင်မကောင်းလို့ ရန်ကုန် တက်လာပြီး ထမင်းရောင်းစားနေရတဲ့ ဘဝလေ။ ဒီသူဌေးကြီးကို တကယ်ရမယ်ဆိုရင် ယူပစ်လိုက်မည်။

တွက်ရေးကတော့ စက်သူဌေးတွေပဲ။

ဦးချောမောင်မောင်သန့် ခေါ် ဘလက်ခံပစ် တစ် ယောက် ပီတိတဖြာဖြာနဲ့ ပြန်သွားသည်။ ခင်လေးခိုင်လည်း လူ တစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

ဒီနေ့ခေတ်မှာ ဘယ်သူမှ မအာ၊တော့ပါ။ အချဉ်ဖမ်း ဖို့လည်း သိပ်မလွယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျတဲ့သူ ခံရမှာပဲ။ ခေတ်ကာလတွေ တိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ နှလုံးသားက တဖြည်းဖြည်း ကျုံ့သွားပြီ။ ဦးချောမောင်မောင်သန့်က မင်းဒီဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“လူကလေး မောင်မင်းဒီ၊ မင်းတော့ ဒီလကစပြီး လစာ တစ်ဝက် အလျှော့ခံရတော့မယ်ထင်တယ်။ စိတ်မကောင်း ပါဘူးကွာ ... ဟက် ဟက် ဟက် ဟက်”

“သေချာလှချည်လား သူဌေးရဲ့”

“သေချာဆို မကြာခင် ကြေညာမယ်လေကွာ”

“အမ်း ... လေသံကတော့ ယုံစားစရာပဲ။ စောင့်ကြည့်
မယ်လေ”

“ဟိတ်ကောင် ... မင်းအခြေအနေလည်း ပြောဦးလေ”

“ဟား ... သူဌေး ဒီလောက်စွတ်ခိုင်းနေတာနဲ့ ဘာမှတောင်
မဘာရသေးဘူး”

“ဟီး ဟီး ... ဒါဆိုရင်တော့ မင်း ရှုံးဖို့သေချာသလောက်
ဖြစ်သွားပြီ”

“ပွဲပြီးမှ ရေစက်ချပါဗျ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ့ကောင်မလေးအဖြစ် မကြာခင်မိတ်ဆက်
ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“ဆရာထက် တပည့်တစ်လကြီးချင်နဲ့ မောင်မင်းဒီ ...
ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ရှစ်နာရီခွဲ မရောက်မှာစိုးလို့ ခြောက်နာရီခွဲလောက်
အတည်းက အိမ်က ထွက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ရွှေပုစွန်မှာ မနက်
စာဝင်ဆွဲ။ ခင်လေးခိုင်ရဲ့ဆိုင် ရွှေပုစွန်နဲ့ နီးတစကြောင့် ရှစ်နာရီ
ဆိုးမှ ရွှေပုစွန်ကထ။ ရှစ်နာရီမခွဲခင် သူမဆိုင်ရှေ့ရောက်။ ကွက်
တိပဲ။

ခင်လေးခိုင်ကို အဆင်သင့်ပဲ တွေ့ရပါသည်။ ဒီနေ့
ထူးထူးခြားခြား အဝတ်အစား ဝတ်ထားတာ ပိုတောက်ပနေ
သလိုပဲ။

ချောမောင်မောင်သန့် အပိုင်တွက်လို့ ရသွားပြီ။
သင်းကို မ၊ပြီး တစ်ပတ်လောက် ကားပတ်စီးပစ်မယ်။

“အစ်ကိုကြီး အချိန်တိကျသားပဲ”

“ဒါမျိုးက နောက်မကျကောင်းဘူးလေ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ

“ကဲ ... အဖြေပေး”

“ထိုင်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အေးဆေးပေါ့။ ကော်ဖီသောက်
မလား”

“ဘာမှ မစားမသောက်တော့ဘူး။ ခုပဲ ရွှေပုစွန်ကထလာ
တာ”

“ဪ”

“ကဲ ... အဖြေပေး၊ ဘာမှမပြောနဲ့၊ မမေးနဲ့တော့ အဖြေ
ပဲပေး”

ချောမောင်မောင်သန့် သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျနေ
သည်။ အပိုင်သေချာတဲ့ ခိုင်ရွှေဝါထီကြော်ငြာစာသားလှိပ်။

“အစ်ကိုကြီး ခင်လေးကို တကယ်ချစ်လား”

“ဆယ်ကယ်၊ အကယ်တစ်ရာ၊ တစ်သောင်း၊ တစ်သိန်း၊
အင်ဖနတီကယ်ပါတယ်ကွာ”

“လက်ထပ်မှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ခင်လေး အစ်ကိုကြီးအချစ်ကို လက်ခံ
မယ်ဆိုရင် ခင်လေးကို အခုချက်ချင်း လက်ထပ်နိုင်မလား”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာ ... ဘာ။ ဘာပြောလိုက်တယ်”

“အစ်ကိုကြီး ခင်လေးကို တကယ်ချစ်ရင် အခုပဲ လက်
ထပ်ကြစို့လို့”

“ခုချက်ချင်းကြီး ဘယ်လိုလုပ် လက်ထပ်လို့ရမှာလဲ”

“ရပါတယ်။ ခင်လေးသူငယ်ချင်း ရှေ့နေတစ်ယောက်ရှိ
တယ်။ တိုင်းတရားရုံးမှာလေ။ သူ့ဆီ အခုသွားပြီးလက်
ထပ်လို့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးကို ရှစ်နာရီခွဲ
အရောက်လာခိုင်းတာ”

“ဘုရားရေ ... မင်း တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ချောမောင်မောင်သန့် ချွေးပြန်သွားသည်။

“ဟိုလေ”

“ဘာလဲ ... လက်မထပ်နိုင်ဘူးလား”

“မှတ်ပုံတင်လေ ... အဲဒါ ... အဲဒါ ... ခင်လေးကကြိုမှ
မပြောတော့ မှတ်ပုံတင် မပါလာဘူးလေ။ အဲဒါ ပြန်ယူ
လိုက်ဦးမယ်။ မှတ်ပုံတင်မပါရင် လက်ထပ်လို့ မရဘူးလေ။
ဟဲ ဟဲ ... ပြန်ယူလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ခင်လေးပါ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“ဟင် ... ဟို ... မလိုက်ပါနဲ့။ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ စိတ်ချ သွားယူလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ခင်လေးခိုင် ရယ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဦးဝက်မည်း ခမျာ မနည်းကြီး ထလစ်လာရသည်။ သင်းကလည်း အလာကြီး ပဲ။ သူကတော့ ဝှမ်းပြီ။ ဟိုငတိ မင်းဒီတော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ တပ်ဆုတ်လာရတာကို မင်းဒီကိုပြောလို့ မဖြစ်။ စောင့်ကြည့်ရဦးမည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ခင်လေးခိုင်က သိပ် မလွယ်။ မင်းဒီလည်း ကပ်လို့ရပါ့မလား မသိ။

• မင်းဒီကို လေကျယ်ထားတာတွေကို ဘယ်လိုပြန် လျှော့ချရမလဲ။

“ကျွတ်”

မင်းဒီလည်း အားရင် အားသလို ခင်လေးခိုင်ဆိုင် ကို ထမင်းလာစားသည်။ လာစားတိုင်းလည်း စိုက်၊စိုက်ကြည့် သွားလိုက်၊ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်နဲ့ ပျိုးထားပါသည်။

တစ်ရက်တော့ တုံးစံအတိုင်း မွေးနေ့အတုတစ်ခု ဖန်တီးလိုက်သည်။

“ခိုင် မနက်ဖြန် အားလား”

“ထမင်းဟင်းချက်ရောင်းတဲ့သူ ဆိုတော့ ဆိုင်ပိတ်တဲ့နေ့ မှပဲ အားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမင်းဒီ”

“ဪ ... မနက်ဖြန်အားရင် တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးချင်လို့ ပါ။ သိပ်ဝေးဝေး မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေပုစွန်လောက်ပဲ”

“ဘာလို့ကျွေးမှာလဲ”

“ဪ ... မနက်ဖြန် ကိုယ့်မွေးနေ့မို့လို့ ဒါနဲ့ပြုချင်လို့ပါ”

“သေချာလို့လား”

“ဟင်”

“မှတ်ပုံတင်ပြ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယောက်ျားလေးတွေမှာ မွေးနေ့တွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ကြားဖူးထားတယ်လေ”

“ခိုင်က ဆရာမကြီးပဲ”

“ဆရာမကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြားဖူးနားဝတော့ရှိ ထားတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်တယ်၊ မွေးနေ့အတုပါ။ ကိုယ် ခိုင်နဲ့ စကားအေးအေး ပြောချင်လို့”

ခင်လေးခိုင်က ပြုံးနေသည်။

“မနက်ဖြန် လာခေါ်မယ်နော်”

“ရည်းစားစကား အပြောခံရမယ်မှန်း သိသိကြီးနဲ့တော့ မလိုက်ပါရစေနဲ့နော်”

“ဟာ ... ခိုင်ကလည်း”

ခင်လေးခိုင်က ...

“လူပေါင်းစုံကို ဈေးရောင်းစားနေရတဲ့ ဈေးသည်ဆိုတော့ အဲဒီလောက်တော့ သိပါသေးတယ် ကိုမင်းဒီ။ ခိုင်ကအရွယ် ရှိ မိန်းမသားဆိုတော့ ယောက်ျားတွေရဲ့ သွေးတိုးစမ်းတာ တွေလည်း ခဏ ခဏ ကြုံရပါတယ်။ ဒီလိုပဲ အလိမ္မာနဲ့ ရှောင်တိမ်းပြီး ရောင်းစားနေရတာ။ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မှမရွေ့ဘူးလေ။ ဆိုင်လေးက ရောင်းကောင်း နေတော့ သည်းခံနေရတာပေါ့”

မင်းဒီ အားနာသွားသည်။ ဘာထူးလဲ။ သူနဲ့ဘောစီ တို့လည်း သူမကို အစမ်းသပ်ခံအဖြစ် အသုံးချခဲ့တာပဲလေ။

“တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ မားမားမတ် မတ် ရပ်တည်ပေးမယ့်သူ ရှိချင်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခိုင် ယောက်ျားတွေကို မယ့်ဘူး။ ခိုင်ကို အတည်မဟုတ်ဘဲ ကစားသွားမှာ ကြောက်နေတာနဲ့ပဲ ခုထိ အကာအကွယ် ပေးမယ့်သူ မရှိသေးဘူးပေါ့ ကိုမင်းဒီရယ်”

မင်းဒီ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သူကလည်း ရိုးရိုးသား သား ချဉ်းကပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘောစီနဲ့ အလောင်း အစားကလည်း ပြင်းထန်နေသည်။ သူ မနိုင်ရင် လစာတစ်ဝက် ထောင် အလျှော့ခံရမှာ။

မင်းဒီ မတတ်နိုင်။ အသနားခံနေတဲ့ သားကောင်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ရမလို့ ဖြစ်နေသည်။ စတုန်းက စမိပြီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။

“ကျွန်တော် ခိုင်ကို တကယ်ချစ်တာပါ ခိုင်”

ဖျစ်ညှစ်ပြီး ပြောချလိုက်သည်။ ခင်လေးခိုင် မျက်နှာကလေး ဝင်းလက်သွားသလိုပဲ။

“ခိုင် တကယ်ယုံလိုက်ရမှလား ကိုမင်းဒီ”

သူ ခင်လေးခိုင် မသိအောင် သက်ပြင်းခိုးချလိုက်မိသည်။ ခင်လေးခိုင်က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးမယ့်သူ လိုချင်သတဲ့။ သူ တစ်ခွန်းညှာရတိုင်း လေးပင်နေတယ်။ တစ်ခါ တစ်ရံ မှားမှန်းသိရက်နဲ့ မပြင်နိုင်ဘဲ၊ မပြင်မိဘဲ ရှေ့ဆက်မှားတတ်တဲ့ အတ္တတွေ ရှိတတ်သတဲ့။

နောက်ဆုံး ခင်လေးခိုင်က သူ့ကို အဖြေပြန်ပေး၏။ ချစ်ပါသတဲ့။ သူ မပျော်ပါ။ မပျော်ရက်ပါ။ သူမကြောင့် ရလာဇယ့် လစာနှစ်ဆအတွက်လည်း လိမ်ပြာမသန့်ပါ။ ထိုပိုက်ဆံတွေတိုလည်း မလိုချင်တော့။ အဓိက သူ့ ရဲ့လက်ရှိလစာလေး မလျော့ချင်လို့ သူ ရှေ့ဆက်ခွဲမိတာပါ။ နှစ်ဆလိုချင်တာထက် တစ်ဝက် မလျော့ချင်တာပါ။

“ကိုဒီ ခိုင်မှာက မိဘတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်း မရှိတော့ အဒေါ်အပျိုကြီးတွေနဲ့ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ထားတာ၊ အညာမှာတော့ ခြံတွေ ကိုင်းတွေ ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ အငှားချထားခဲ့တာ”

“ဪ”

“ကိုဒီအကြောင်း ပြောပြဦးလေ”

“ကိုလား ... အင်း ကိုက ကားဆယ်စီးထောင်ပြီး ငှား စားတယ်လေ”

“တကယ်”

“အင်း”

“ဘာကားလဲဟင်။ တက္ကစီလား”

“ဟုတ်ဘူး ဆိုက်ကား”

“ကြည့် ... ကိုဒီနော်။ ခိုင်က အကောင်းမှတ်လို့”

“ဟဲ ဟဲ”

မင်းဒီကတော့ သူ့မှာ တွေ့တွေ့ထူးထူး ပြောစရာမရှိဘူး။ ပြောစရာမှ မလိုတာလေ။ ဆက်ရန်မရှိတော့တဲ့ လမ်းပြတ်တစ်ခုဟာ လိုရာခရီးကို ရောက်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာလေ။ လမ်းမှားဝင်မိတာ မဟုတ်ပေမယ့် တမင်တကာ ခဏဝင်ပြီး အညောင်းအညာပြေ လျှောက်သလို ဖြစ်သွားတယ်လေ။ သူ့စိတ်ထဲကတော့ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်နေမိသည်။

“ကိုဒီ”

“ပြောလေ ခိုင်”

“ခိုင်ကို အထင်မသေးဘူးဆိုရင် တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်လို့”

မင်းဒီ လန့်သွားသည်။ ခင်လေးခိုင်သည် ထက်မြက်သောမိန်းမ ဖြစ်နေသည်။ ပွင့်လင်းသည်။ လိုချင်တာကို ဧရ၊ရအောင် ယူတတ်သော အရည်အချင်းမျိုးတွေလည်း သူမထံတွင် တွေ့နေရသည်။ ထို့ကြောင့် သူမရဲ့တောင်းဆိုမှုဆိုတာ ကြီးကလည်း အဓိပ္ပာယ်တွေ ပြည့်ဝနေနိုင်သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘာကိုမှ မတောင်းဆိုစေချင်ပါ။

“ခင်လေးခိုင်ရဲ့ဘဝကို နားလည်တယ်ဆိုရင် ခင်လေးခိုင်ကို လက်ထပ်ပါလား။ ခိုင်လေး ကိုဒီကို အားကိုးပါရစေ”

“လက်ထပ်မှာပါ ခိုင်။ ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ် ကို အလုပ်တွေ ကျပ်နေသေးလို့ ခဏလောက်တော့ စောင့်ပေးနော်”

“ကောင်းပြီလေ။ ပိုက်ဆံအတွက်တော့ အချိန်မဆွဲနဲ့နော် ကိုဒီ။ ငွေရှိမှ ရွှေရှိမှ ဆိုတာတွေ ခိုင် တောင်းဆိုမှာမဟုတ်ဘူး။ ခိုင်တို့ လက်ထပ်ဖို့အတွက် ခွင့်တောင်းရမယ့်မိဘလည်း မရှိတော့ဘူး။ အတူနေ အဒေါ်တွေ ဆိုတာကလည်း ခိုင်ကိုတောင် ပြန်အားကိုးနေကြတာ။ အဓိက ကိုဒီရဲ့ လုံခြုံရေးတွေ့မှုလေးပဲ လိုချင်တာပါ”

“ကို သဘောပေါက်ပါတယ် ခိုင်ရယ်။ အလုပ်ကလေးတွေ ပါးတာနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်ကြတာပေါ့ အဆင် ပြေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းဒီ ရင်ထဲ လေးလံလိုက်တာ။ မှားတာတော့ တော်တော်မှားသွားပြီ။ မိန်းမတွေကို မသနားတတ်တဲ့ မင်းဒီ ခင်လေးခိုင်ကို တော်တော်အားနာသွားသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ ခင်လေးခိုင်ကိုမချစ်။ လက်မထပ်နိုင် ပါ။ အားနာမှုလောက်နဲ့တော့ သူမကို မယူနိုင်ပါ။ သူ လှည့်စား ခဲ့တဲ့အထဲမှာ ခင်လေးခိုင်က အထိအနာဆုံး ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ဘာအလောင်းအစားမှ မရှိရင်တောင် သူ ဒီလောက်စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိမှာ မဟုတ်။ ခုတော့ကွာ ...။

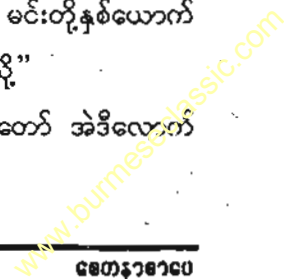
သူနဲ့ခင်လေးခိုင် ချစ်သူတွေဖြစ်ကြောင်း သူ့ဌေးကို ပြောပြတော့ သူ့ဌေးက ...

“အပြောနဲ့တော့ မရဘူးနော် မင်းဒီ။ မင်တို့ကို ငါ့နည်း ငါ့ဟန်နဲ့ ငါလှေ့လာဦးမယ်”

“ဟာဗျာ ... သူ့ဌေးကလည်း ကျွန်တော်က မြန်မြန်ဖြတ် ချင်တာဗျ။ သူ့ဌေးက ဘယ်လောက်တောင် အချိန်ဆွဲဦး မှာလဲ”

“သိပ်မကြာစေရပါဘူးကွာ။ ခင်လေးခိုင်က လည်တယ်ကွ။ မင်းကလည်း ကြွက်ပါး ဆိုတော့ကာ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး ငါ့ကို ဘတ်သွားမှာစိုးလို့”

“ဘတ်စရာလား သူ့ဌေးရယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် အစွမ်းအစ မတုံးသေးပါဘူးဗျ”

“မင်းအစွမ်းအစရှိမှန်း ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုမိန်းကလည်း လည်လွန်းနေတယ်”

“သူဌေးတို့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

“ငါ့ကို အဖြေပေးရင်း တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလို့ကွ။ မနည်းတပ်ဆုတ်လာရတယ်”

“ဟုတ်လား ... အင်း ... ခင်လေးခိုင်ပဲလေ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“ဟဲ ဟဲ ... ငါ လူရွေးမှားသွားတယ်ကွာ၊ သင်းက အစွယ်လေးနဲ့ကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် အပ်ကြီးကြီးနဲ့ ချုပ်နေတာ”

“မင်း သူ့ကို ဘာလှိုင်းကြီးခေါက်ပြီးရင်တော့ လွတ်အောင် ပြေးမှရမယ်ထင်တယ်”

“စိန်ခေါ်မှု အသစ်ကလေးပါ၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ နှစ်ဆနော် နှစ်ဆ”

“မင်းတို့ ကွက်ကျော်ရိုက်မရိုက် စစ်ဆေးဦးမှာပါ”

“စစ်ဆေးပါ ကြိုက်သလို စစ်ပါ”

“မင်းဒီ ... မင်း တော်တော်လည်ပါလား။ အေးလေ ... မိန်းမတွေကလည်း ခန့်မှန်းရ ခက်ပါတယ်”

“သူကလည်တာပါ။ သူဌေးက သူဌေးဆိုတော့ လန့်မှာပေါ့။ တကယ်ရမှ ယူမယ်ဆိုတဲ့ သဘော။ ပိုက်ဆံမက်ပြီး လက်ခံမယ့် သဘော။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ Heart ထိသွားတဲ့သဘော ခွီ ခွီ”

သူဌေးက ပြုံးနေသည်။ အီလည်လည် ပြုံးတာပါ။ ဘာပဲပြောပြော ဒီကောင်လေးက စော်ကိုကြည့်တာပါ။ မင်းဒီနဲ့ သူမတို့ကို လိုက်လေ့လာ အကဲခတ်တော့လည်း မင်းဒီကနည်းနည်း ခင်လေးခိုင်က အကဲပိုနေတာ တွေ့ရသည်။ သူ မင်းဒီကို လစာနှစ်ဆတိုးပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့ကစပြီး မင်းဒီလည်း ခင်လေးခိုင် ရှိရာသို့ ခြေဦးမလှည့်တော့။ သူမ သိထားတဲ့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း မသုံးတော့ဘဲ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ စလိုက်ကတည်းက ဘာဘာညာညာ အတိအကျ မပြောပြထားတာမို့ သူမ သူ့နောက်လည်း မလိုက်တတ်ပါ။

အဲလို ထင်ခဲ့တာပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ သူမ သူ့ကုမ္ပဏီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ကားနံပါတ်ကို စုံစမ်းပြီး ရောက်လာတာ။ သူ ဖျားသွားသည်။ ကုမ္ပဏီကလူတွေကို မင်းဒီ အလုပ်ထွက်သွားပြီဟု ညာခိုင်းလိုက်သော်လည်း မယုံဘဲ ကုမ္ပဏီနားမှာ လာလာချောင်းနေသည်။

“မင်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြတ်လိုက်လေကွာ”

“အဲလိုဖြတ်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်လဲဆိုတာ မှန်းလို့မရဘူး သူဌေးရဲ့။ ကျွန်တော် သူ့ကို လျှော့ကိုမထွက်ရဲတာ”

“မင်းဒီ ကြောက်တာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတော့တယ်”

“ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး သူဌေး။ ဒါပေမဲ့ သူ့နဲ့ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး။ ဘလိုင်းကြီး ဖြတ်ရမှာ အားနာနေတယ်။ သူ့ခမျာ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးချင်နေရှာတာ”

“မင်း သနားသွားပြီလား”

“သနားတာထက် မှားသွားလို့ နောင်တရတာ သူဌေး။ ကျွန်တော်တို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် အလောင်းအစား မလုပ်သင့်ဘူး”

“ကျားသနားတာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ ပြီးတာက ပြီးသွားပြီ ဒါပေမဲ့ မင်း ရှောင်နေလို့တော့ ရမယ်မထင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှောင်နေရင် တစ်သက်လုံး နောက်ကျောမလှဲဘဲ တထင်ထင် ဖြစ်နေမှာ။ ဘယ်အချိန် ပေါ်လာပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးမလဲနဲ့ စိုးရိမ်နေရလိမ့်မယ်။ ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဟူး ... ရတာနဲ့တောင် မကားမိဘူး စိတ်လေးတယ်”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလောက် ကြောက်မနေပါနဲ့ကွာ။ ခုကျတော့လည်း မင်းဒီ မဟုတ်သလိုပဲ။ ကျားဆိုတာ ဘယ်လိုနားကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သနားရိုးထုံးစံ မရှိဘူး။ အခု မင်းက သူ့ကို ဘာတစ်ခုမှ ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်ထားတာမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ခင်လေးခိုင် ဂျပည်မ။ လမ်းဘေးမှာ ထမင်းရောင်းစားနေတာ။ ဘယ်ကောင်ကို ဘယ်လို ကိုင်ရမယ်ဆိုတာ သိပြီးသား။ မင်းကို အပျော့ဆွဲလေး ဆွဲလိုက်တာ။ ခံစားမနေနဲ့။ ငါက ပြန်သင်ပေးနေရတယ် မဟုတ်သေးဘူး”

www.burmeseclassic.com

“သူက ရိုးရိုးသားသားဗျ။ ကျွန်တော် အဲဒါကို သိနေတယ်”

“မင်းတော့ ဆေးခတ်ခံရပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကျွန်တော်က သူနစ်နာ အောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် ဆိုတာ အကြောင်းပြရခက်နေတာ။ ဒဲ့ပြောလိုက်ရင်လည်း ဆတ်ဆတ်ခါသွားမှာ။ သူ့ဘာသာ အေးဆေးနေတာကို။ အင်း ... ဒီလိုပဲ အကြောင်ရိုက် အရူးကွက်နင်းရတော့ မှာပဲ”

“ကောင်လေးရေ ... မင်း အကွက်တွေကို စောင့်ကြည့် မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“စိတ်တော့ မကောင်းဘူးဗျာ။ ခင်လေးခိုင်က အညာသူမ။ ပွင့်လင်းရိုးသားတယ်။ အားလည်းနာတယ်။ သူက ဆယ် ကျော်သက်မလေးတွေလို အချစ်ရှူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ခိုကိုး ရာမဲ့နေလို့ အားကိုးချင်တာ။ ကျွန်တော် လုပ်တာနဲ့ သူ ယောက်ျားတွေကို ပိုပြီးမယုံမကြည် ဖြစ်တော့မှာ”

“ဟင်း ... ဒါဆိုလည်း အားကိုးခံလိုက်တော့ပေါ့ကွာ”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ သူဌေးကလည်း”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

ခင်လေးခိုင် ဒေါသတွေထွက်ကာ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မင်းဒီက ညောင်နာနာနဲ့ ...

“တကယ်ပါ ခိုင်ရယ်။ ဗေဒင်ဆရာကလည်း ကိုယ်တို့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက မိဘတွေလက်ထက်ကတည်းက တွက်ပေးတာ။ နောက်ပိုင်း နိုင်ငံခြားထွက်သွားလို့ အဆက် အသွယ်ပြတ်သွားတာ။ အဲဒါ ဟိုနေ့က လေဆိပ်မှာ သူဌေးကိုသွားကြိုရင်း သူကလည်း ဂျပန်ကိုပြန်ဖို့ စောင့် နေတာနဲ့တည့်တည့်တိုးတာ”

“ရှင့်ပုံစံက ဗေဒင်ယုံတဲ့ပုံ မပေါက်ပါဘူး ကိုမင်းဒီရယ်။ ကျွန်မကို လှည့်စားချင်တာနဲ့ အရူးချေးပန်းတွေ လျှောက် မပြောနဲ့”

“တကယ်ပါ ခိုင်။ နာမည်မှာ ခန္ဓေးနှစ်လုံးပါတဲ့ မိန်းကလေးကို ရှောင်ခိုင်းတာ။ ရှေ့ဆက်တိုးရင် ကိုကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အဲဒီမိန်းကလေး အသေဆိုးနဲ့ သေခိုင်တယ်ဆိုလို့။ ကို ဖြစ်မယ်ဆိုလို့ကတော့ ဖြစ်ပလေ့စေ။ ခိုင်ကို အသေခံပြီး ဆက်ချစ်မှာ။ ခိုင်ကို ...။ ခိုင်ကိုကျတော့ ကို မရင်းရဲဘူး။ ကိုကြောင့် ခိုင်ကို မထိခိုက်စေချင်ဘူး။”

“ရှင် ကျွန်မကို ဖြတ်ချင်တဲ့ အကြောင်းတရားက ဒါပဲလား။”

“ဒါကလည်း အကြီးကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ ခိုင်ရယ်”

“သေရင် သေပစေ။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့လမ်းမခွဲနိုင်ဘူး ကိုမင်းဒီ။ လူဆိုတာ တစ်သက်တည်း ရှိတာပါ။ တစ်ခါတည်းသေရမှာ။ အခုမသေရင်လည်း နောက်ကျရင် သေရမှာပဲ။ သေမယ့်သေ ချစ်သူနဲ့အတူ ပေါင်းဖက်ပြီး သေရတာပိုကောင်းတယ်။ ကျွန်မအတွက် စဉ်းစားပေးတယ်ဆိုရင် ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာအောင် အခုပဲ ကျွန်မကို လက်ထပ်ပါ ကိုမင်းဒီ။ လာ ... အခုပဲ တရားရုံးသွားကြစို့။ တရားရုံးမှာ ကျွန်မအသိ ရှိတယ်”

“ခိုင် ... ခိုင်သေမယ်မှန်း သိရက်နဲ့ ကိုက လုပ်ရက်ပါမလား။”

“မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ရင် ကျွန်မဆန္ဒကို လိုက်လျောရမယ်။ လာ”

“ဟင့်အင်း ... ကို မလိုက်လျောနိုင်ဘူး။ ခိုင် ကိုကိုမေ့လိုက်ပါတော့ ခိုင်ရယ်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဟား ဟား ... ရှင်လည်း အများထဲက တစ်ယောက်ပဲ။ လမ်းဘေးမှာ ဈေးရောင်းစားနေတယ်ဆိုပြီး သွေးတိုးစမ်းတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ခိုင်၊ ကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“သွားစမ်းပါရှင်၊ ခင်လေးခိုင်က ရာဇဝင်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ခပ်တုံးတုံးမိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုချိန်ထိ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ ပြန်လက်မခံခဲ့ဘူး။ ရှင်အချစ်ကို လက်ခံခဲ့တာ ရှင့်ကို ယုံခဲ့တာ။ ကျွန်မဘဝရဲ့ ပထမဆုံးအမှားပဲ”

“ဆောရီး ... ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲတောင် မသိပါဘူး ခိုင်ရယ်”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်ကို မုန်းတယ်။ တစ်သက်လုံး မုန်းနေမယ်။ တစ်ဘဝလုံး မုန်းနေမယ်။ ပြီးတော့ ရှင်လည်း ဘယ်တော့မှစိတ်မချမ်းသာစေရဘူး။ ကျွန်မကတိပေးတယ်။ ရှင်ကို ကျွန်မအမုန်းတွေ မမေ့အောင် အမြဲသတိပေးနေမယ်။ ခင်လေး နိုင်က ရေမြေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင် သိစေရမယ်”

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြောနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ ကြမ်းရှု မျက်ရည်တွေ တွဲလွဲခိုနေတယ်။ သိပ်သနားစရာကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့အမုန်းစကားတွေက မာန်ပါနေတယ်။ ချောင်ပိတ်ရိုက်ခဲရတဲ့ ခွေးတစ်ကောင် မာန်ဖိပုံမျိုးနဲ့ပေါ့။ ဒီထက်ပိုပြီး ပေါက်ကွဲသင့်ပေမယ့် သူမ ဒီလောက်ပဲ ပြောပါတယ်။ ခပ်မဲ့မဲ့ မျက်ရည်ပြုံးက ဖူးရှုတောက်ပလွန်းနေတယ်။

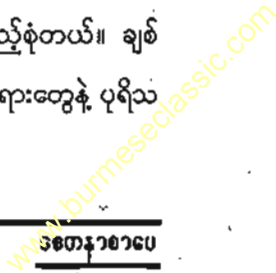
ခင်နွဲ့ဆိုး။

အရမ်းချောတယ်။ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်။ ခွဲဆောင်မှု ညှို့ဓာတ်ကလည်း အပြည့်။ တချို့ကလှတယ် ချစ်စရာမကောင်းဘူး။ ဆွဲဆောင်မှု မရှိဘူး။

တချို့က ချစ်စရာကောင်းတယ် မလှဘူး။ ဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူး။

တချို့က ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ချစ်စရာ မကောင်းဘူး မလှဘူး။

ခင်နွဲ့ဆိုးကတော့ သုံးခုလုံးနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ချစ်စရာကောင်းသလို စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အလှတရားတွေနဲ့ ပုရိသတိုင်းကို ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်။

စကားပြောရင်လည်း ချိုနဲ့နဲ့လေးနဲ့ ချစ်စရာ အသည်းယားစရာ ကောင်းတယ်။ တအားကြီး ခွဲပစ် ညှုကလီး ယားလုပ်ပြီး ပြောတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ ချိုတယ် နဲ့ တယ်ဆိုရုံ ချိုနဲ့နဲ့လေး။ စကားကို ဘယ်တော့မှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်မပြော။ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တာတောင်မှ ခပ်တိုးတိုးပဲ။

ပညာရေးကတော့ သာမန်ဘွဲ့ရလေးပါပဲ။ နေတော့ လည်း သာမန်တိုက်ခန်းကလေးနဲ့။ သူမအလှကသာ သာမန် မဟုတ်ဘဲ အရောင်အဝါတွေထွက်ပြီး လင်းလက်နေတာ။ ခင်နဲ့ဆိုးရဲ့အမေ ဒေါ်လည်လည်ခင်ကတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် လည်လွန်းလှသည်။

ဒီအမေရဲ့ ဒီသမီး။ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး လည်ချက်က ပန်ကာတောင် အရှုံးပေးရမည်။

ဒေါ်လည်လည်ခင်ကလည်း မိန်းမချော မိန်းမခန့် တစ်ယောက်ပဲ။ စကားပြောတာလည်း လည်ဝယ်ပါးနပ်၏။ ဒေါ်လည်လည်က သမီးလေး ဆယ်နှစ်သမီးလောက်မှာပဲ ယောက်ျား ဖြစ်သူ ဆုံးပါးကာ ခပ်ငယ်ငယ်နဲ့ မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပေမဲ့ သူမက အစွမ်းအစရှိတာမို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပွဲစားတွေကို ကပ်ပေါင်းပြီး ပွဲစားလောကထဲ ဝင်ပစ်လိုက်သည်။

ပွဲစားလုပ်လို့ရသမျှ အကုန်လုပ်သည်။ တရားတာ ခဏတရားတာ သူမ မသိ။ ဥပဒေနဲ့မငြိစွန်းရင် အကုန်လုပ်သည်။ ဥပဒေနဲ့ လွတ်ကင်းအောင်တော့ နေသည်။ မလွတ်ကင်းလို့ မိသွားရုံ သူမရဲ့သမီးလေး ခင်နဲ့ဆိုး မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ ကျန်နားလေ။

ဘယ်လောက်ထိ ပွဲစားလုပ်သလဲဆိုရင် လူငယ်တွေ ကိုအတင်းလှော်ပေး အောင်သွယ်ပေးတာမျိုးလုပ်ပြီး အောင်သွယ်ခတ်ဆိုးလက်ဆောင်ရယူသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မုဆိုးမတွေ၊ တစ်ခုလပ်တွေကိုပါ အောင်သွယ်ပေးသေးသည်။ အဆင်ပြေတာတွေ ရှိသလို ခဏခဏ ပြဿနာမျိုးစုံနဲ့လည်း ကြုံရတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လည်လည် ခင်က ဂျင်ပေါ်ကထုံး။

ပေါ်လာသမျှ ပြဿနာတိုင်းကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့တာ ချည်းပဲ။

www.burmeseclassic.com

ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲရရ အောင်ရှာကာ သမီးလေးကို လူလားမြောက်အောင် ပြုစုစောင့်မက်ခဲ့သည်။

ခင်နွဲ့ဆိုးက ငယ်ငယ်ကတည်းက တော်ပတ်ရပ် ကလေးလို လှသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လည်လည်ခင်ကလည်း ပိုးမွေးပလို မွေးမြူခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆံပင်အရှည် ကြီး ထားပေးခဲ့သည်။ ထိုဆံပင်တွေ သန်စွမ်းလှပအောင်လည်း ဂရုစိုက်ပေးခဲ့သည်။ အမြဲတမ်း ဘောင်းဘီအရှည်၊ အင်္ကျီရှည် လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ဆင်စေသည်။ အသားရေနေလောင်မှာ လေတိုးမှာ စိုးလို့ပါ။ အစားအသောက်ကိုလည်း အသားငါး အသီးအရွက်တို့ကို မျှတအောင်ကျွေးသည်။ အထူးသဖြင့် အစားအရွက်စားရင် အသားအရည်လှတယ်ဆိုလို့ ပိုပြီး ဂရုတစိုက်မှုကိုကျွေးသည်။

အရေပြားမှာလည်း အမာရွတ်တစ်စက် မထင်စေရ။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ မရှိစေရ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ရေကူးတို့ ကြက်တောင်ရိုက် တို့လည်း သင်ပေးထားသည်။ အရပ်ရှည်အောင်၊ ကိုယ်လက်ကြံ ခိုင်အောင်လို့။

စသဖြင့်ပေါ့လေ ချောမောလှပတဲ့ သမီးလေးကို ပိုပြီးလှပလာအောင် အထူးဂရုစိုက်ပြီးတော့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ သည်။

အရွယ်ရောက်လာတော့ ဘော်ဒီအတွက် လှေကျင့် ခန်းတွေ လုပ်ခိုင်းသည်။ လမ်းလျှောက်တာ စမတ်ကျအောင် နေ တတ် ထိုင်တတ် သွားတတ် လာတတ် ပြောတတ် ဆိုတတ် အောင် မော်ဒယ်လ်သင်တန်း တက်ခိုင်းသည်။

အဲဒီလိုတွေ ပုံသွင်းထားသည်မို့ ခင်နွဲ့ဆိုး တစ် ယောက် ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်အောင် လှပတဲ့၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့၊ ချစ် ချောကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ခင်နွဲ့ဆိုးရဲ့ ထူးခြားချက်က မည်းနက်ဝဲဖြာနေတဲ့ ဆံပင်အရှည်ကြီးပေါ့။ ရေတံခွန်လို စင်းကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေရဲ့ အလှ၊ မည်းနက်တောက်ပနေတဲ့ ဆံပင်အရှည်ဆိုတာလည်း ဒီခေတ် ကြီးမှာ ရှားပါးပစ္စည်း ဖြစ်နေပြီတိုး။

သိပ်လှတဲ့ ခင်နွဲ့ဆိုးကို ပုရိသတိုင်း သဘောကျ သည်။ လွတ်လပ်သူတွေက လွတ်လွတ်လပ်လပ် သဘောကျ သလို၊ မလွတ်လပ်သူတွေကလည်း တိတ်တဆိတ်တော့ သဘော ကျကြသည်။

ဆွဲဆောင်မှု ညှို့အားပြင်းတာကိုး။ ခင်နွဲ့ဆိုးကိုမရ လို့ ရူးသွပ်ခမန်း ဖြစ်သွားသူတွေလည်း မနည်းဘူးလေ။ ခင်နွဲ့ဆိုး အလှရဲ့ ခြေရင်း ဝပ်ဆင်းမိလို့ကတော့ လည်မျိုကို အနင်းခံရဖို့က သေချာသည်။

တကယ်ပါ။

ခင်နွဲ့ဆိုးရဲ့ မိခင်ဟာ အကြံကြီးကြီးနဲ့ကို ခင်နွဲ့ဆိုး ကို ပျိုးထောင်ခဲ့တာပါ။ ချောမောလှပတဲ့ သူ့သမီးလေးကို အဲဒီ အလှတရားတွေရဲ့ ပုံပိုးမှုနဲ့ သူ့သမီးလေးဘဝ တင့်သထက်တင့်၊ မြင့်သထက်မြင့်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာ။

အဆင်းအားဖြင့် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ပေမယ့် အချင်း အားဖြင့်တော့ စီးရီးအောက်မှာ မိုင်းနပ်စ် သူညအောက်မှာ အနုတ်လက္ခဏာ ထပ်ပြနေခဲ့ပါ၏။ ဒေါ်လည်လည်ခင် ကိုယ် တိုင်ကိုက အချင်းမရှိဘူးလို့ ပြောရမလား။ အရည်အချင်းရှိတယ် ဆိုရင်တောင် ထိုအရည်အချင်းဟာ ကောင်းသောအရည်အချင်း ဘော့ မဟုတ်ခဲ့။ လူတွေပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေကို လွတ်အောင် ချောင်နိုင်ပေမယ့် မြတ်စွာဘုရား ပြဋ္ဌာန်းတဲ့ တရားတော်တွေနဲ့ ဘော့ မညီခဲ့ပါ။

ဒေါ်လည်လည်ဟာ တရားသဖြင့်ရော မတရား သဖြင့်ပါ စီးပွားရှာခဲ့သူပါ။ ဘယ်တော့မဆို ငွေတစ်မျက်နှာပဲ ကြည့်ခဲ့သူပါ။ သမီးဖြစ်သူကိုလည်း သူမရဲ့ အယူအဆအမှားတွေ ကို အမြဲရိုက်သွင်းခဲ့သူပါ။

“သမီး ... လောကမှာ ငွေက အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ငွေရှိ ရင် ဘာမဆို အကုန်ဖြစ်တယ်။ ငွေမရှိတော့ မျက်နှာငယ် ရတယ်။ သမီးကို ခုလိုလှပနေအောင် ပျိုးထောင်ခဲ့ရတာ လည်း အဓိက ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ပိုက်ဆံရှိ တဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့ပဲ။ ငါ့သမီးလေး သူဌေးဖြစ်စေချင်လို့ပဲ”

ထိုစကားလုံးတွေနဲ့ နေ့တိုင်းနိုးပါ။ ရိုက်သွင်းခဲ့သည်။ ဒေါ်လည်လည်ခင် ရိုက်သွင်းထားလို့ ခင်နွဲ့ဆိုးကလည်း မအေ စိတ်ဓာတ်အတိုင်း ထပ်တူကျနေပါပြီ။

ခင်နွဲ့ဆိုး ငယ်ငယ်တည်းက အိမ်မှိုက်စွတွေ မလုပ် ရ။ သင်လည်း မသင်ပေးပါ။ လက်သည်းတွေ အလှပျက်မှာနို လို့ စားပြီးသားပန်းကန်တောင် ဆေးစရာမလို။ ဒေါ်လည်လည်ခင် က အိမ်ဖော်ခေါ်ထားပေးသည်။ အိမ်ဖော်ကိုလည်း မီးသေနေ အောင် ခိုင်းထားတာပါ။ အထူးသဖြင့် ခင်နွဲ့ဆိုးကို ပြုစုဖို့။ ခင်နွဲ့ဆိုး အပြင်သွားမယ်ဆို ဖိနပ်ကအစ စီးပေးရတာပါ။ သနပ်ခါး လိမ်းမယ်ဆို သွေးပြီးသား ဖြစ်နေမှ။

သူမကံကပဲ ကောင်းတာလားမသိ။ အိမ်ဖော်တွေ ကလည်း သည်းညည်းခံကြသည်။ ကြော့မတ်လှပနေတဲ့ ခင်နွဲ့ဆိုး ကို ချစ်ခင်ကြသည်။

ခင်နွဲ့ဆိုးက ဒေါ်လည်လည်ခင်လောက်လည်း သဘောထား မတင်းမာဘူးလေ။ အိမ်ဖော်တွေအပေါ် ပျော့ပျောင်း စွာ ညှာခိုင်းတတ်သည်။

ခင်နွဲ့ဆိုးက မိင်စကားလည်း နားထောင်သည်။ မိခင်က ဒါဆို ဒါပဲ။

“သမီးလေး ... မေမေက သမီးလေးကို ချစ်လွန်းလို့ကြွ ရုပ်ကလေးလို ဖူးဖူးမှုတ်ကားခဲ့တာ။ သမီးလေး သိတယ် နော်။ မေမေဟာ သမီးကောင်းစားဖို့ စိတ်တစ်ခုတည်းရှိ တဲ့သူပါ။ မေမေ ပြောသမျှ သမီးအတွက်ပဲ။ မေမေစကား နားထောင်နော် သမီး”

ဒေါ်လည်လည်ခင်က ပွဲစားဆိုတော့ နယ်ပေါင်းစုံ
က ပွဲစားပေါင်းစုံနဲ့လည်း ခင်တာပေါ့လေ။

သူမအသိတွဲထဲမှာ အိမ်ပွဲစား၊ ခြံပွဲစား၊ စိန်ပွဲစား၊
ရွှေပွဲစား၊ ကားပွဲစား။ ဘစ်ခါတစ်ရံ အမှုပွဲစားပါ ဖြစ်လိုက်သေး
တယ်။ သူမအသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်များ အမှုအခင်း
ဖြစ်လိုကတော့ သူ့အသိ ရှေ့နေဆီ ခေါ်သွားပြီး အပ်ပေးတယ်။
ဒါဆို ရှေ့နေဘက်က သူ့ရတဲ့ရှေ့နေခထဲကနေ ဒေါ်လည်လည်ခင်
ကို ပွဲခပြန်ပေးသေးတာလေ။

တစ်ရက် သူ့အသိ စိန်ပွဲစားနဲ့တွေ့လို့ ပွဲစားအလုပ်
လုပ်နေကြ စိန်ဆိုင်ကို ပါသွားတယ်။ သူမသမီးလေးအတွက်
စိန်နားကပ်လေး ဝယ်ပေးချင်လို့လေ။

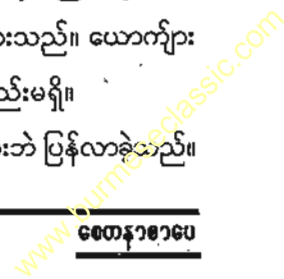
အမယ်လေး ... ဈေးတွေက ကြီးချက်။ သူမတို့
ဝယ်ရောင်းလုပ်သလို မဟုတ်။ သူမတို့ပွဲစားတွေကတော့ ရရင်
ရသလိုရိပ်။ မရရင်လည်း ခပ်ပါးပါးနဲ့ ပွဲဖြစ်အောင် လွှတ်ပေး
လိုက်ရတာ ရှိသေးသည်။

ဆိုင်တွေပေါ်မှာတော့ ဈေးကိုရှယ်တင်ထားတာ။
ဆိုင်ခန်းခ၊ ဝန်ထမ်းစရိတ်တွေနဲ့ဆိုတော့ ကာမိအောင် ဈေးပိုတင်
ရောင်းကြတော့တာပဲ။ မသိတဲ့သူတွေကတော့ ဝယ်တာပေါ့။
သိတဲ့သူကြတော့လည်း အတင်းစစ်ပြီး ဈေးမှန်နီးပါးရအောင်
ဝယ်တာမျိုး တွေ့ရတတ်သည်။

ထိုနေ့က ဒေါ်လည်လည် အကြံတစ်ခုရသွားသည်။
စိန်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ယောက်ျားစိတ် ပေါက်နေတဲ့
ဇယားကျားလုံး။ ပွဲစားအချင်းချင်း လက်တို့ပြောလို့ သိလိုက်ရတာ
ထဲ ထိုယောက်ျားလျှာ ယောက်ျားလုံးဟာ ကောင်မလေးတွေ
ဆည်လဲတဲ့သတို့။ သူ့ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးဆိုလည်း ကျသတဲ့။

ဒေါ်လည်လည်ခင် အကြံရသွားသည်။ ယောက်ျား
ဆုံးဆိုတော့ မိန်းမချင်း ဘာမှပွန်းပဲ့စရာလည်းမရှိ။

ထိုနေ့က နားကပ်ကို မဝယ်သေးဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

သမီးကို ခေါ်ပြီးမှ လာဝယ်မည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် ဇာတ်
တိုက်သည်။

“အမ် ... သမီးက ယောက်ျားလုံးကြီးကို ယူရမှာလား”

“ယူစရာလားဟဲ့။ မိနွဲ့ဆိုးတို့ကတော့ ခုံးဝေးပြန်ပြီ။
ရသလောက် ညာစားဖို့ပဲ။ စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ညည်း
အစွမ်းအစရှိရင် ရှိသလောက် စိန်တွေတောင် ဖယ်တောက်
နိုင်မှာလေ”

“ချူစားရမှာပေါ့”

“အဲလို တစ်တစ်ခွခွကြီး မပြောနဲ့လေ။ မေမေ ဘာပြော
ထားလဲ။ အမိကက ငွေပဲ။ ဩော် ... ဒီကရှေ့ကို သမီး
ဗမာဝတ်စုံလေးတွေပဲ ဝတ်ရမယ်။ ဗမာဝတ်စုံကို ခေတ်
ဆန်ဆန်လှလှလေးတွေ ချုပ်ပေးမယ်”

“အဲဒါကရော ဘာအတွက်လဲ မေမေ”

“ရိုးသားချင်ယောင်ဆောင်ဖို့အတွက်”

“တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရပါလား မေမေရယ်”

“လက်နက်ကြီးမှ ထိချက်ပြင်းမှာ သမီးလေး။ မေမေတို့
က အားလုံးပြင်ဆင်ထားရမယ်”

“မေမေကလေ ဘရိန်းအရမ်းကောင်းတာပဲနော်။ သမီးက
တော့လေ ဒီလိုထက်မြက်တဲ့ မေမေနဲ့ သားအမိဖြစ်ရလို့
ကျေနပ်တယ်”

“အေးပါအေး။ ညည်း မင်းကတော်ဖြစ်ရင်တော့ ဒီအမေကို
မမေ့နဲ့ပေါ့”

“အိမ်ဦးခန်း တင်ထားမှာပါ မေမေရဲ့။ သမီးက မေမေ
လောက် မလည်တော့ မေမေနားက ခွဲပြီးနေလို့ မဖြစ်ဘူး။
မေမေရှိမှ ဖြစ်မှာ”

ယောက်ျားလုံးနာမည်က နီနီထွန်း။ အဲဒါကို ရဲထွန်း ဆိုပြီး ပြောင်းထားသည်။ သူ့ကို ကိုရဲလို့ ခေါ်ရင်လည်း သိပ် ကြိုက်။

အခု ကိုရဲရဲ့ဆိုင်ကို မိန့်မလည်သားအမိနှစ်ယောက် ရောက်နေပြီ။ မိခင်ဖြစ်တဲ့ လည်လည်ခင်က ဟော့ရှော့ အလန်း ဇယား။ နွဲ့ဆိုးကတော့ မြန်မာဝတ်စုံနဲ့။ ယောက်ျားလုံးကို တိုက် စစ်ဆင်ဖို့ အသင့်အနေအထားပေါ့။ ဆံပင်ရှည်တွေကို ရင်ဘတ် ပေါ် ချထားသည်။

နွဲ့ဆိုးက ရတီကို နားကပ်တစ်ရံကို သေချာကြည့် နေသည်။ ဟိုဟာကြည့်လိုက်။ ဒီဟာကြည့်လိုက်နဲ့ အချိန်ဆွဲကာ ယောက်ျားလုံး သတိထားမိအောင် လုပ်နေတာပေါ့။ ယောက်ျား လုံးက ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေသည်။ သူမတို့ကို တွေ့ပုံမရသေး။

“မေမေရယ် ... သမီး ဒါလေးပဲလို့ချင်တယ်”

သူ့အမေကို ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။ ဒေါ်လည် လည်ခင်က ယောက်ျားလုံး ကြားသာရုံ လေသံကျယ်ဖြင့် ...

“ရတီကိုက်ကို မေမေ မဝယ်ပေးနိုင်ပါဘူး သမီးရယ်။ မေမေမှာ အဲလောက် မပါဘူးလေ”

“ဒါဆိုလည်း နောက်နေ့မှ လာဝယ်မယ်လေ”

“နောက်နေ့မှ လာဝယ်လည်း ဒီလောက်ဈေးရှိတဲ့ဟာ မဝယ်ပေးနိုင်ပါဘူး သမီးရယ်။ မေမေ ပါတာလေးနဲ့ လောက်အောင်ပဲ ဝယ်လိုက်ပါကွယ်”

ယောက်ျားလုံး ကိုရဲထွန်းက သူမတို့သားအမိကို သတိထားမိသွားပြီ။ နွဲ့ဆိုးကို ကြည့်နေသည်။ နွဲ့ဆိုးက မအေကို ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ မျက်နှာလေး ညှိုးနေသည်။ ညှိုးတာ တောင် လှအောင်ညှိုးပြတာနော်။ လှလှလေးနဲ့ မျက်နှာညှိုးနေ အောင် မှန်ရှေ့မှာ အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်ခဲ့ပြီးသား။

တကယ်ဆို သူမတို့မှာ ရတီကိုက်နားကပ်ရဲ့ တစ် ဝက်စာလောက်ပဲ ပိုက်ဆံပါသည်။ ငါးမူးကိုက်နားကပ်ဖိုးလောက်ပဲ ပါသည်။ တမင် ယောက်ျားလုံးကိုချူဖို့ အကွက်ခင်းလာပါ။

နဲ့ ဆိုးရဲ့ ရွှေဖော့ဖယောင်း လက်ချောင်းကလေးတွေက ရတီကိုက်နားကပ်ကို လက်ကမချ။ မျက်လုံးအကြည့်တွေကလည်းမရွာ။ အရမ်းလိုချင်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့။ အကယ်ဒမီမင်းသမီးတွေ အရှုံးပေးရမယ့် အိုက်တင်မျိုး။

ဒေါ်လည်လည်က တခြား တန်ဖိုးနည်း ဈေးသင့်တဲ့ နားကပ်တွေကိုကြည့်ကာ ...

“ဒါလေးတွေလည်း လှပါတယ် သမီးရဲ့။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ဒီ channel ပုံလေးရော။ LV ပုံလေးလည်း လှသား။ လူငယ်ဆိုတော့ ဒီလိုအဆင်လေးတွေက ပိုမလှဘူးလား။”
“ဟင့်အင်း ... အဲဒါတွေကို မကြိုက်ပါဘူး မေမေရယ်။ ကလေးကလားနဲ့။ သမီးက တစ်လုံးထိုးပဲ လိုချင်တာ”
“သမီးရယ် ညည်းကလည်း တစ်လုံးထိုးက ကောင်းပေမယ့် ပုံတုံးပါတယ်။ ဒီဟာလေးတွေကမှ ခေတ်ဆန်ဆန်လေးနဲ့ လှတာ။ ညည်းကလည်း လူငယ်ဆန်ဆန်လေးပဲ ဝတ်ပါ”
“နေပါစေတော့ မေမေရယ်။ သမီး ကြိုက်တာမရရင်တော့ မလိုချင်တော့ဘူး။ ပြန်တော့မယ်”

“ဟယ် ... ဒီကလေးတော့ မအေကို စိတ်မကောင်းအောင် လုပ်ပြန်ပြီ။ ဒီလိုလုပ်။ အခု မေမေ ပိုက်ဆံပါသလောက် လေးပဲ ဝယ်လိုက်လေ။ နောက်တော့ သမီးကြိုက်တာလေးနဲ့ ပြန်လဲပေးမယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“နေပါစေ မယူတော့ဘူး”
“နဲ့ ဆိုးတို့ကတော့လေ။ ဒါဆို ဒါမှ၊ မဝယ်ပေးနိုင်တဲ့ မအေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တယ်”

ယောက်ျားလုံး အနားရောက်လာသည်။
“အစ်မတို့ ဘာအခက်အခဲ ရှိလို့လဲဗျ”
“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုလေ။ သမီးက ရတီကိုက်နားကပ်ကို ကြိုက်နေလို့။ ကျွန်မကလည်း လတ်တလော မဝယ်ပေးနိုင်သေးဘူး ဖြစ်နေလို့လေ။ ပါတာလေးနဲ့ရတဲ့ ဟာလေး ယူပါဆိုတာကို ရတီကိုက်မှ ရတီကိုက် ဖြစ်နေလို့။ အဟင်း ... မအေပဲ မတတ်နိုင်လို့ပါ။ တတ်နိုင်လို့ ကတော့ ကိုယ့်သမီးလေးကို စိန်တောင်စီထားပစ်လိုက်ချင်တာပါ။ ကဲ ... သမီး၊ မယူရင်လည်း ပြန်ရအောင်”

နဲ့ ဆိုးက နားကပ်ကို အသာလေး ပြန်ချသည်။
ချက်နာက မဲ့တဲ့တဲ့နဲ့။

“အစ်မက ဘယ်လောက်ပါလို့လဲ”

“ကျွန်မက သုံးဆယ်လောက်ပဲပါတာ။ ရတီကိုက်ကခြောက် ဆယ်ဆိုတော့ နှစ်ဆလောက် ဖြစ်နေတာလေ။ မအေက ဝတ်စေချင်လို့ ရှိတာလေးနဲ့ လာဝယ်ပေးတာကို ကြေးများ နေတာ။ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ယောက်ျားလုံး ကိုရဲရဲ့မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်သွား သည်။ ဘာမှတော့ မပြော။

နွဲ့ဆိုးက ...

“ဒီဟာလေးကိုလေ တစ်ဖက်လောက် ဝတ်ကြည့်လို့ရမ လားဟင်။ လိုက်၊မလိုက် ဝတ်ကြည့်ချင်လို့”

ယောက်ျားလုံးကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ ဖြော လိုက်သည်။

“ရပါတယ် ဝတ်ကြည့်ပါ။ တစ်ဖက်မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ဖက် လုံး ဝတ်ကြည့်ပါ။ လာလေ ... ကျွန်တော် ဝတ်ပေးမယ်”

နွဲ့ဆိုးကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးသည်။ နွဲ့ဆိုးဆီက Channel ရေမွှေးနံ့ကြောင့်လား။ နွဲ့ဆိုးရဲ့ နားကလေးကပဲ ဖြူနု နေလို့လား မသိ။ ကိုရဲ ရင်တွေ့ရန်နေသည်။ ရက်ရက်စက်စက် လှတဲ့ နုနုနယ်နယ် ကောင်မလေး။

နားခပ်က နွဲ့ဆိုးနားလှလှလေးပေါ်မှာ အရမ်းကို လှနေသည်။ ကိုရဲ ငေးသွားသည်။

“လှလိုက်တာ၊ နွဲ့ဆိုး ကြိုက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်။ မေမေ့ လှတယ်နော်”

“လှတာတော့ လှတာပေါ့ သမီးရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နားကပ်က အရမ်းလှနေတယ်။ ဒီကညီမ ကလည်း အရမ်းလှနေတော့ အလှပေါ် အလှဆင့်သွားတာ ပေါ့။ ဒီကညီမ ကြော်ငြာတွေ ဘာတွေရိုက်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိဘူးလား”

“ရှင်”

“ဪ ... ကိုယ်တို့ဆိုင် ကြော်ငြာလေး အပ်ချင်လို့ပါ”

“ဟင့်အင်း ... မရှိပါဘူး။ နွဲ့ဆိုးကို လူသိတာ မကြိုက် ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲရေ၊ ဒီကသမီးကတော့ ရိုးလွန်းလို့တုံး နေပြီ တကယ်။ အဲဒါ မော်ဒယ်လ်သင်တန်း တက်ပြီး သား။ သင်တန်းတက်ပြီးမှ မော်ဒယ်လ်မလုပ်ချင်ဘူးလှ လေ။ အစ်မမှာ ပိုက်ဆံကုန်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်။

ပေါ်ပြူလာ မဖြစ်ချင်လို့တဲ့။ တချို့တွေများ ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်ချင်လွန်းလို့။ သူ့မှာတော့ ...”

“သမီးက အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်လို့ပါ”

“အဲဒါသာကြည့်တော့။ ဝတ်တာတောင် မြန်မာဝတ်စုံပဲ ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ မအေက မြန်မာဝတ်စုံကို ခပ်လန်းလန်း ဖြစ်အောင် ချုပ်ပေးထားရတယ်။ ဒီမအေက ဟော့ရှော့။ သူက တောသူမ”

“မြန်မာဆန်တာပါ အစ်မရဲ့။ ဒီလိုလုပ်လေ။ ညီမလေး အစ်ကိုဆိုင်ကြော်ငြာလေး ရိုက်ပေးပါလား။ ဒါဆို ညီမ လေးကြိုက်တဲ့နားကပ်လည်း ဝယ်နိုင်သွားတာပေါ့”

နွဲ့ဆိုး နည်းနည်းငြိမ်ကာ စဉ်းစားသလို လုပ်နေ သည်။ နားကပ်ဆီမှာလည်း အကြည့်တဝဲဝဲပေါ့လေ။

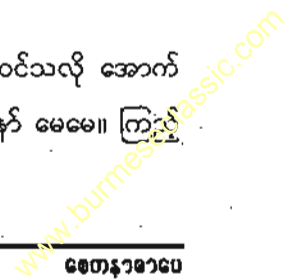
စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်ဟု ဆိုကာ ပြန်လာခဲ့လိုက် သည်။ ကိုရဲက သူ့ဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်သည်။ သူမတို့ဖုန်း နံပါတ်လည်း ပေးလိုက်၏။

အိမ်ရောက်တာနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်း ဆိုင် ဆွေးနွေးကြသည်။

“မေမေ ဘယ်လိုလုပ်ပြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒါ အခွင့်အရေးပဲ။ ကြော်ငြာရိုက် ကြေးလည်းရမယ်။ သူ့နားလည်း တန်းရောက်သွားတာ ပေါ့”

“ဟင်း ... ဒါပေမဲ့ သူက သမီးတို့ ထင်သလို အောက် ကြေးနဲ့ နားကပ်ကို မရောင်းပေးဘူးနော် မေမေ။ ကြည့် လည်းလုပ်ဦး”

“ဒါကတော့ စစချင်း အလှူလုပ်သလို ရော့ ... အင့် ဆိုပြီး ဘယ်ပေးမှာတုန်း သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်မဝင်စားရင် ဘယ်ကမ်းလှမ်းမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်လေ သမီးရဲ့။ ခေသူမှ မဟုတ်တာ။ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲ။ လည်လို့ စိန်တိုက်ကြီးတောင် ပိုင်နေပြီ။ ဟင်း ... ဒါပေမဲ့ မေမေတို့အကွက်ထဲဝင်အောင်တော့ ဖမ်းရမှာပဲ။ ပွဲဦးထွက်ကို အောင်မြင်မှုဖြစ်မှာ။ အင်း ... စစချင်း ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေနဲ့ ပွဲစစရရတာပဲ တော်သေးတယ် သမီး။ မေမေတို့က ဂျင်တွေကြားထဲမှာ လှုပ်ရှားရမှာ။ ဂျင်ပေါ်က ထုံးလို လှစ်လှစ်ကလေးနေမှ ရမှာပေါ့ သမီးရဲ့။ ဖျံနှုတ်ခမ်းမွှေးလို ဖျံထက်အမြဲ ရှေ့ကိုကြိုရောက်နေရမယ်”

“ဂျင်ပေါ်က ထုံးကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဖျံနှုတ်ခမ်းမွှေးဆိုတာကို နားမလည်ဘူး မေမေ”

“ဖျံတွေ ဘယ်ပဲသွားသွား ဘယ်လောက်ပဲ ရှေ့ကိုပြေးပြေးသူ့ရှေ့မှာ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကတော့ အမြဲရှေ့ရောက်နေတာ။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ဘယ်တော့မှ ကျော်လို့မရဘူးလေ။

ဟင်း ဟင်း ... ဖျံထက် ဖျံရဲ့နှုတ်ခမ်းမွှေးက ပိုသာပါတယ် ... ဟင်း ဟင်း”

“ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကို မြင်သွားပါပြီ မေမေ၊ ဟင်း ဟင်း”

“ငါတို့က ကျားတွေနဲ့ကစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျားထက်လည်တဲ့ ကျားသစ်တွေနဲ့ကစားရမှာ။ ကျားသစ်စာမမိအောင် ကိုယ်က အမြဲတစ်လှမ်းသာနေမှ ဖြစ်မှာနော် သမီး”

“စိတ်ချပါ မေမေ။ အခု ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မေမေ”

“ကြော်ငြာရိုက်မယ်”

“မေမေပဲ အနုပညာလောကထဲဝင်ရင် ဈေးကျမှာစိုးလို့ အပြင်မှာပဲ ဂုဏ်သရေရှိရှိ လုပ်မယ်ဆို”

“ဟင်း ဟင်း ... ဒီတစ်ခါပဲ ရိုက်မှာပါ။ ဒါတောင် ဓာတ်ပုံကြော်ငြာပဲ ရိုက်ရမှာ။ Stay ပုံပဲပေါ့။ ရုပ်မြင်သံကြားကြော်ငြာမျိုးတော့ မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“ခပ်ပါးပါးပဲပေါ့ သမီးရယ်။ အနုပညာလောကထဲကို တော့ လုံးဝမသွားနိုင်ဘူး။ ဟင်း ဟင်း ... ဈေးကျလို့။

မင်းသမီးဆိုရင် ဟိုလူကထံချင် ဒီလူက စမ်းချင်နဲ့ လူ တကာ လူတိုင်းမက်နေကြ အိပ်မက်ကြီးပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ တစ်ရာမှာ တစ်ယောက် ကောင်းစားဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။ ဒီတော့ အမေတို့ကတော့ အပြင်ကပဲ လှုပ် ရှားရမယ်”

“ဟုတ် ... မေမေပဲ စီစဉ်ပါ။ စကားပြောတာလည်း မေမေပဲ ပြောပေး။”

“စိတ်ချစမ်းပါ သမီးရယ်။ ဒေါ်လည်လည်ခင်ပါ။ သူများ တွေကို နှာတစ်ဖျားအသာနဲ့ ပွဲစားလုပ်စားလာတာ အံတို နေပြီ။ ဟင်း ဟင်း ... ဒီလိုပွဲကြီးကြီးတွေ ကစားချင်လို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ယောက်ျား လုံးဆိုတော့ အလုံးလည်းမလျော့ဘူး။ အရပ်လည်းမလျော့ ဘူး။ အရင်းစိုက်စရာလည်း မလိုဘဲ အသားတင်မြတ် မှာ။ မေမေတို့ ပွဲစားစကားနဲ့ ဆိုရင် ပွဲလှတယ် သမီး ရေ”

“ရတီကိုက် နားကပ်တောင် သေးသွားလား မသိဘူး မေမေရေ”

“ဟင်း ဟင်း ... သမီးရယ်၊ လက်စွပ်၊ လော့ကတ် သမီး အစွမ်းအစရှိရင် ရှိသလောက် ရနိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်နေမှ ဘာများလိုသေးလို့လဲ သမီးရယ်”

“မေမေ မုန့်ဆီကြော်ကတော့ ဘယ်ဆီနေမှန်း မသိဘူး ပေါ့နော်။ သမီးကတော့ စိတ်ကူးထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံးကို စိန်စိပ်လိုက်ပြီ”

“ဟင်းဟင်း ... အင်ထရိုကတော့ မေမေ ဝင်ပေးမှာပါ။ နောက်ပိုင်းဇာတ်ကတော့ သမီး ဆက်ကရမှာနော်”

“စိတ်ချ၊ သမီး ဆက်ကလည်း အင်္ဂါယံဒမီရှော့စ်စေရ မယ်”

“ဟင်း ... လည်လည်ခင်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကြီး အကောင်အထည်ပေါ်လာပြီပေါ့နော်။ ချမ်းသာရချည်သေး ရဲ့”

သားအမိနှစ်ယောက် စိတ်ကူးကိုယ်စီနဲ့ ရူးသွပ်နေ ကြသည်။ အသိတရား ကင်းမဲ့တဲ့သူတွေဟာ ကောင်းတာလုပ်ဖို့ ဆို နေ့ရွှေ့၊ ညရွှေ့နဲ့ အီလေးဆွဲသလောက် မကောင်းမှုလုပ်ဖို့ ဆို အင်မတန် တံက်ကြွတတ်ကြသတဲ့။

စိန်တိုက်ကြော်ငြာအတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်တာတောင် သူများတွေလို ဂါဝန်တွေ၊ ရင်ပေါ်ကျောပေါ်တွေနှင့် ရိုက်တာမဟုတ်ဘဲ မြန်မာဝတ်စုံဝတ်ကာ မြန်မာဆန်ဆန် ရိုက်တာပါ။ နွဲ့ဆိုးက မြန်မာဝတ်စုံကလွဲ၍ မဝတ်နိုင်ပါဆိုတာကို ကိုရဲက လိုက်လျောသည်။ ကြော်ငြာရိုက်ခအတွက် နွဲ့ဆိုး သိပ်ကြိုက်တဲ့ ရတီကိုက်နားကပ်တစ်ရံအပြင် ရတီကိုက်လက်စွပ်တစ်ကွင်းပါ ပေးသေးသည်။

ဓာတ်ပုံကြော်ငြာလေး ရိုက်ပေးရုံနဲ့ သိန်းရာနဲ့ချီ တန်သော နားကပ်နဲ့ လက်စွပ်ကို ရလိုက်သည်။ ကိုရဲနဲ့ နွဲ့ဆိုးလည်း ခင်သွားပါသည်။

နွဲ့ဆိုးရဲ့ အပြောအဆို ညက်ညောမှုကြောင့် ကိုရဲသာယာနေသည်။ နွဲ့ဆိုးက ကိုရဲကို “ကို”လို့ ခေါ်တာကိုလည်း ရေလည်ကြွနေသည်။

“ကို,လို့ ခေါ်မယ်နော်”
 “ခေါ်ပါ နွဲ့ဆိုး။ ရပါတယ်”
 “ကိုက အရမ်းတော်တယ်နော်။ ဒီလို စိန်တိုက်ကြီးတစ်ခု တောင်ပိုင်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ နွဲ့ဆိုးကတော့လေ ပျင်းတယ်ပဲပြောပြော အဖြစ်မရှိဘူးပဲပြောပြော စီးပွားရေးကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး။ မေမေက တော်လို့သာ ခုလောက်ကလေး လူလိုသူလို နေနိုင်တာ”
 “ဒါဆို နွဲ့ဆိုးက ဘာဝါသနာပါလဲ”
 “လှလှလေး နေရတာပဲ ဝါသနာပါတယ်”
 “ဖြစ်ရလေ”
 “အဲဒါကြောင့် ပြောတာ နွဲ့ဆိုးက အသုံးမကျပါဘူးဆို။ အသုံးသာမကျတာနော်၊ ဒီလို စိန်တိုက်ကြီးရဲ့ ကောင်တာ မှာတော့ ပိုင်ရှင်လို ခန့်ခန့်ကြီး ထိုင်ချင်သား ... အဟင်း”
 “ထိုင်ချင် လာထိုင်ပေါ့။ အားတဲ့နေ့ လာခဲ”
 “ကိုယ့်ဆိုင်မှ မဟုတ်တာ။ လာထိုင်တော့လည်း ဘာဖီးလ် ရှိမှာလဲ”

“ဟား ဟား ... အပြောကောင်း။ လာထိုင်လေ။ လှလှလေး ပြင်ပြီး လာထိုင်ပေးရဲ့နဲ့ လစာပေးမယ်”

“ဒီက ကိုကို အစ်ကိုလို သဘောထားတာ။ လူကို လစာ ပေးပြီး ဝန်ထမ်းခန့်မယ်ပေါ့လေ”

“နဲ့ဆိုးသာ လှလှလေး လာထိုင်ပေးရင် ကိုယ့်ဆိုင်လည်း ရောင်းအားတက်မှာ သေချာတယ်လေ။ ကူညီပါလား”

“ဟင်း ... အလှပြစားချင်မှတော့ ခုလောက်ဆို မင်းသမီး ဖြစ်နေပြီ။ နဲ့ဆိုး ခင်တတ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မစော်ကားနဲ့”

“ဟာ ... အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုက စတာပါ။ နဲ့ဆိုးရဲ့ အနေအထိုင်ကို ကို သိနေတာပဲ။ တမင်စတာပါ ကွာ”

“ဟင်း”

ထိုနေ့ကစပြီး နဲ့ဆိုး စိတ်ကောက်ပါတော့သည်။

ကိုရဲလည်း သူ့လွန်သွားမှန်း သိတော့ အတင်းလိုက်ချောသည်။ နဲ့ဆိုးက စိတ်ကောက်မပြေ။ ဒေါ်လည်လည်ခင် ကြားဝင်ရ တော့သည်။

“ကိုရဲရေ ... သူက ဒီလိုပဲ။ သူ့သိက္ခာတရားကိုထိရင် မရ ဘူး”

“အစ်မရယ် ... ကျွန်တော်ကလည်း လွန်သွားတာ။ သူ့ အကြောင်း သိရဲ့သားနဲ့”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့။ အစ်မသမီးကို ပျောင်းဖျပေးပါမယ်။ သူ့ခမျာ ကိုရဲကို လေးစားအားကျ နေတာ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေး သမားဆိုပြီး။ သမီးက တော်တန်ရုံလူကို အထင်ကြီးတတ် တာ မဟုတ်။ သူ့ အထင်ကြီးနေတာကို ကိုရဲက အဲလို ဆက်ဆံလိုက်တော့ တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံပဲ”

ဒီလိုနဲ့ စိတ်ကောက်ပြေအောင် လော့ကတ်အသေး

တစ်ခုနဲ့ ချောလိုက်ရတော့သည်။

မကြာခင် ဒေါ်လည်လည်ခင်တို့ သားအမိတွေ ကိုရဲပိုင်သော ကွန်ဒိုအခန်းလွတ်တစ်ခုပေါ်ကို ရောက်သွားတော့ သည်။ အပိုင်ပေးတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ပေးနေတာပါ။

နွဲ့ဆိုးက ကွန်ဒိုနဲ့ နေဖူးချင်တယ်ဆို၍ သူ့ကွန်ဒို အခန်းလေးမှာ ပေးနေတာ။ အပိုင်တော့ မရ။

“နွဲ့ဆိုးရေ ... အပိုင်ရမှ တန်တာလေ။ ခဏနေရတာ တော့ ဘာလုပ်မှာလဲ သမီးရယ်”

“အမယ်လေး... အဲဒီယောက်ျားလုံးက လည်တယ် မေမေ ရေ။ သူ့ဆီကကျဖို့ကို လျှာအမြှုပ်ထွက်ခမန်း ပြောရတာ။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလုံးသာဆိုတာ အသားက ယူချင်သေး။ ဟိုကိုင် ဒီကိုင်နဲ့”

“ကိုင်လို့မရအောင် မေမေက အနားက မခွာတာပေါ့။”

“အဲဒါတောင် ပြောသေးတယ်။ မေမေ့ကို ဘွားတော်ကြီး က ကပ်ရှုပ်နေတာပဲတဲ့။ နည်းနည်းပါးပါး ရှောင်မပေး ဘူးတဲ့။ နွဲ့ဆိုးကလည်း ဣန္ဒြေရရနေတာပဲ။ ကြိုက်တယ် ဘာညာနဲ့ လုပ်ထားရတာ မေမေရေ”

“သူတို့ရောဂါကလည်း အဆန်းဟဲ့နော်”

သားအမိနှစ်ယောက် ကိုရဲဆီက တတိတိ ခွာထား တဲ့ စိန်ထည်တွေကိုကြည့်ကာ ပီတိဖြာနေပြသည်။

“သမီးရေ ... သင်းကိုတော့ အများကြီးခွာလို့ရမှာ မဟုတ် ဘူး။ ယောက်ျားလုံးဆိုတော့ ယူလို့လည်း မရ။ မပိုင်ဝက် မွေးကြီးဆိုတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းဘူး။ အခု သမီးကိုပေးနေတာလည်း သေးသေးမွှားမွှား အဖျားအနား လေးတွေပါအေ။ ဒီတော့ သူ့ကို ဒီတိုင်း ဆက်မျှောထား ပြီး နောက်ထပ် ခွင်ကြီးကြီးတစ်ခု ရှာကြစို့။”

“မေမေသဘော”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေး။ ပျိုးထောင်ရကျိုးနပ်လိုက်တာ။ မွေးရကျိုးနပ်လိုက်တာ။ မိဘစကား နားထောင်လို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမရောက်ဘူး သမီးရေ”

သူတို့သားအမိချင်းတော့ စည်းဝါးကိုကိုက်နေတာပဲ။
တကယ်ကို အသွင်တူတဲ့ သားအမိ နှစ်ယောက်ပါ။

မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ကောင်းတဲ့ဘက်ကိုဆွဲယူ
လမ်းညွှန်သင်ပြပေးရမှာပါ။ ခုတော့ မိဘကိုယ်တိုင်က အဝိဒ္ဓာ
အမှောင်ဖုံးကာ သားသမီးကိုလည်း မကောင်းတာတွေ သင်ပေး
ပြီး မိဘစကား နားထောင်ရင် ကောင်းစားမယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး
ကို သုံးတော့။

ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ပုံသွင်း
ခံခဲ့ရတဲ့ ခင်နွဲ့ဆိုး ဘဝက သနားစရာပါ။ ဒီအမေကိုပဲ သူမဘဝ
ရဲ့ သူရဲကောင်းထင်ခဲ့တာ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဟုသာ အမည်ခံထားတာ
တရားကောင်း တရားမြတ် တစ်ပုဒ်တောင် နားမထောင်ဘူးတဲ့
သူမတို့သားအမိဘဝက ဘဝကန်းနေသူတွေလို့ပဲ ဆိုရမှာပါ။
ကိလေသာ အမှောင်တိုက်ထဲက တစ်ဘဝစာ ချမ်းသာမှုနောက်
ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေကြတာ။ ဒီဘဝမှာ လူတွေ
သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဥပဒေနဲ့ကင်းလွတ်ပေမယ့် သံသရာဥပဒေနဲ့
တော့ မကင်းလွတ်နိုင်ပါဘူး။

တရားဥပဒေဆောင်တွင်းမှာ မကောင်းမှုပြုနေတာမို့
သူတွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ထောင်တန်းတွေ မကျနိုင်ပေမယ့်
သံသရာထောင်ဖြစ်တဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေက ဘဝဆက်တိုင်း ကပ်ပါ
နေကာ ဆပ်လို့မကုန်နိုင် ဖြစ်နေမှာပါ။

ဘဝသံသရာ ဆိုတာက ကိုယ်တိုင် လမ်းဖောက်ပြီး
ဖောက်ထွက်မှ အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားဖောက်ထွက်မှ လွတ်
မြောက်တာပါ။ မလွတ်သေးရင်တောင်မှ သံသရာတစ်လျှောက်
အပွယ်လေးဘုံမှ လွတ်အောင် မနည်းကြိုးစားအားထုတ်ရမှာလေ။
ဒါကို သူတို့သားသားအမိ နားမလည်ရှာဘူး။

www.burmeseclassic.com

နောက်ထပ် သားကောင်တစ်ဦး။

ဒေါ်လည်လည်ခင်က သားကောင်ရွေးချယ်ရာမှာ အိမ်ထောင်ရှိသူ၊ မုဆိုးဖို၊ တစ်ခုလပ်ဆိုရင် မရွေးဘဲ ပယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ သူမက လူပျိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေကိုပဲ သားကောင်အဖြစ် ရွေးသည်။ အဲဒါမှ တစ်ခုခု ချွတ်ချော်သွားရင် သူ့သမီးကို လက်ထပ်ခိုင်းလို့ ရမှာလေ။

လူပျိုဆိုသည့် နေရာမှာလည်း လူပျိုကြီးတွေကိုပဲ ရွေးချယ်ပါသည်။ လူပျိုလေးတွေကိုမရွေး။

လူပျိုကြီးမှာတောင် တချို့လူပျိုကြီးတွေက မရလို့ လူပျိုကြီးလုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ မလိုချင်လို့ လူလည်ကျပြီး လူပျိုကြီးလုပ်နေကြတာ။ ထိုသို့သော သူမျိုးဆိုရင်လည်း ရှောင်ပါသည်။

ဒီတော့ ပုံပျက်ပန်းပျက်၊ ပုံဆိုးပန်းဆိုး၊ ဘုတ်ထိုင်၊ ဗိုက်ရွဲနဲ့ အူလည်လည် လူပျိုကြီးမျိုး။ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေနဲ့ ကင်းရှင်းသော ခပ်အေးအေး လူပျိုကြီးတွေကို အဓိကပစ်မှတ်ထားသည်။

ချမ်းသာသော လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ကို ရှာရတာ သိပ်တော့မလွယ်ပါ။ ဒီခေတ်က ရွှေခေတ် ငွေခေတ်ကိုး။ သွားမပါရင်နေပစေဆိုတဲ့ ခေတ်မှာ ပိုက်ဆံချမ်းသာသော လူပျိုကြီးဆိုတာလည်း တကယ့်ရှားမျိုးပစ္စည်းတွေ။ ရှိတော့ ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်ယောက်ရှိရင် ရှစ်ယောက်လောက်က လူလည်ကျပြီး မိန်းမအတည်မယူတတ်တဲ့ လူပျိုကြီးတွေလေ။

ဒီတော့ ကုန်ကြမ်းတော့ တော်တော်ရှားတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း တစ်ခွင်ဆိုရင် ဆိုသလောက် အချို့ကြီးမိမှာ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနှင့် ဆိုသည့်စကားလည်း ရှိတာမို့ အချိန်မီ အခါမီ ရှာဖွေရပါသည်။ ကိုယ့်သမီးလေး နုတုန်း လှတုန်း စွဲမက်စရာကောင်းတုန်း ဈေးကောင်းရအောင် ဈေးကွက်ရှာရမှာလေ။ ဈေးပေါင်ကျိုးချိန်ရောက်မှ ရသလောက်ဈေးနှင့် ချရောင်းရတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

အဲဒီမှာ မင်းဒီရဲ့သူငွေ ဦးချောမောင်မောင်သန့်ကို သဘောကျသွားပါသည်။ ဦးချောမောင်မောင်သန့် ရုပ်ဆိုးချက်က နာမည်နဲ့ 110% ဆန့်ကျင်နေသည်။ ဦးချောမောင်မောင်သန့်နဲ့ ခင်နွဲ့ဆိုးကိုသာ ယှဉ်လိုက်ရင် မင်းကုသနဲ့ ပပဝတီတောင် အရှုံး ပေးရမလောက်ပင်။

ဦးချောမောင်မောင်သန့်က မိန်းမလုံးဝမယူဘူးဆို သည့် အမျိုးအစားထဲမှာ မပါ။ ဒီတော့။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ပြုပြန်၊ စိတ်ပတ်စားများ ပေးလိုပါလျှင်
အမှတ်-၉/၁၁၊ လွှာ(၈)၊ ဓမ္မေယျ ဝတီလမ်း (ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

“ခင်နွဲ့ဆိုးရေ ... ဒီတစ်ခါ သမီး လှုပ်ရှားရမယ့် ပစ်မှတ် ကတော့ ဦးချောမောင်မောင်သန့်တဲ့”

“ဝါး ... နာမည်ကတော့ စတားပဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... လူကတော့ ဂန်ဖလားကြီးပါအေ”

“ဟင်း ... နည်းနည်းလေးတောင် သာယာနာပျော်ဖွယ် မရှိဘူးလား”

“သမီးတော့ မသိဘူး။ မေမေတောင်ခံစားလို့ မရဘူး”

“အဝွမ်းကြီးပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာချက်ကတော့ မက်လောက်စရာ။ သမီး သာ တော်ကောက်ခံရရင် ဟိုမော်ဒယ်လ်မင်းသမီးလို လကမ္ဘာပေါ်ကို ဟန်းနီးမွန်းထွက်ပစ်လို့ ရတယ်”

“ယူတော့ မယူချင်ပါဘူး မေမေရယ်၊ တစ်သက်လုံးအတူ နေရမှာ နည်းနည်းလောက်တော့ သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိ စေချင်တာပေါ့”

“တွဲကြည့်ပါဦး သမီးရယ်။ ပပဝတီတောင် မင်းကုသနဲ့ ညားသေးတာပဲ။ သမီးက သူ့ဌေးကတော်ဖြစ်ဖို့ ဖူးစာပါ ရင်ပါမှာ”

“မေမေနော် .. မေမေကျတော့ အရမ်းချောပြီး ယောက်ျား ပီသတဲ့ ဖေဖေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးတော့”

“အဲဒါကြောင့် မေမေ ခုလို ပိုက်ဆံရှာနေရတာပေါ့ သမီး။ မေမေသာ သူ့ရုပ်ကိုမမက်ဘဲ ပွဲရုံပိုင်ရှင် ကိုဘခင် ကို ယူခဲ့ရင် ခုဆို အမျိုးသမီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် သူဌေးမကြီး ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ ကိုဘခင်က ခုဆို သိပ်ချမ်းသာနေတာ။ သူ့မိန်းမဆို စိန်တွေကို ညွတ်လို့”

ခင်နွဲ့ဆိုးက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကံတရားဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်လေ မေမေရယ်”

“ဒီမှာသမီး၊ ကံဆိုတာ လူကလုပ်တာ။ ဉာဏ်ကိုလွှာသုံးပြီး ဝီရိယရှိရှိ ကြိုးစားရင် မေမေတို့ ကံကောင်းမှာပဲ”

“မေမေသဘောပါ၊ မေမေ ကြိုက်သလိုလုပ်”

“ငါ့သမီးလေး လိမ္မာလို့ မေမေစိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်။ ဒါဆို မေမေ ခွင့်ဖန်လိုက်တာမယ်”

အဲဒီနောက်မှာတော့ အောင်သွယ်တော် မင်္ဂလာပွဲစားဖြင့် ဦးချောမောင်မောင်သန့်ဆီသို့ ခင်နွဲ့ဆိုးရဲ့ဓာတ်ပုံတွေ အယ်လ်ဘမ်လိုက် ပို့ပေးလိုက်သည်။ မိတ်ကပ်လိမ်းထားတဲ့ပုံရော၊ သနပ်ခါးလေးပဲ လိမ်းထားတဲ့ပုံရော၊ အိမ်နေရင်းဝတ်စုံနဲ့ ပုံလေးတွေ ရော အစုံပို့ပေးလိုက်သည်။

မင်္ဂလာပွဲစား အိမ်ထောင်ဖက်ရှာပေးသည့် အောင်သွယ်တော် ဆိုတာကလည်း ပွဲစားပီပီ အောင်သွယ်ပီပီ ရောင်းချင်သည့်ပစ္စည်းကို ရွှန်းရွှန်းဝေစာင် ဇနီးတင်တတ်သည်လေ။

ခင်နွဲ့ဆိုး ချီးမွမ်းခန်းတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ နားသွင်းလိုက်သည်။

ဦးချောမောင်မောင်သန့် ဆိုတာကလည်း သိတဲ့အတိုင်း။ သူ့တပည့် မင်းဒီနဲ့ယှဉ်ပြီး မိန်းကလေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် ခံစားချက်ရှိသူ။ ပြီးတော့ သူ့ရုပ်ဆိုးကြီးနဲ့ ခင်နွဲ့ဆိုးလို ပပဝတီကို မကြေ့ဘဲ ရိုပါ့မလား။

ကြင်ဖက်အကျိုးဆောင်မှတစ်ဆင့် ခင်နွဲ့ဆိုးကို သဘောကျကြောင်း ကမ်းလှမ်းသည်။

“ဦးချောမောင်ကို သူ့အမေက သဘောကျတာ”

“ဗျာ”

“ဪ... ဒီလိုပါ။ သူ့အမေက သူ့သမီးအတွက်သဘော ကျတာပါ။ နွဲ့ဆိုးလေးကို မပြောရသေးဘူး။ နွဲ့ဆိုးလေးနဲ့ ပေးတွေ့မယ်လေ။ နွဲ့ဆိုး သဘောကျအောင် ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစာပေါ့”

ပွဲစားစကားကြောင့် တွန့်သွားသည်။ ပပဝတီရှုံး အောင်လှတဲ့ ဒီလိုကောင်မလေးက သူ့ကို သဘောကျပါ့မလား။

“ခင်ဗျားကလည်း ပြတုန်းကတော့ပြပြီး မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် တော့ မလုပ်နဲ့လေဗျာ။ ခင်ဗျားတို့လည်း တွန်းပေးဦးမှ ပေါ့”

“တွန်းပေးမှာပေါ့။ ဒီက ပိုတောင်ပွဲဖြစ်စေချင်သေးတယ်။ လောလောဆယ် စရန်သပ်လိုက်။ ဒီကပြန်တာနဲ့ နားသွင်း ပေးမှာ။ ကောင်မလေးက သူ့အမေစကားတော့ နားထောင် တယ်၊ ခုတောင် ကျွန်မက သူ့အမေကြီးကို နားချခဲ့တာ။

သူ့သမီး လိုချင်ရင် သူ့အမေကိုလည်း ဖားပေါ့ရှင်”

“သမီးချော မွေးထားပေးတဲ့ ယောက္ခမကို လာဘ်ထိုးရမှာ ပေါ့”

“ဒါတော့ ဦးချောမောင်တို့ စီးပွားရေးသမားတွေ ပိုအကွက် မြင်မှာပါ။

“မြင်တယ် ... ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကို မြင်တာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

ဦး black pig ကြီး သဘောတွေ ကျနေတာ သွား ကြီးကိုဖြီးလို့။

ဘလက်စ်ပစ်ဂ်ကြီး ဦးချောမောင်မောင်သန့် တစ်ယောက် ခင်နွဲ့ဆိုးနဲ့ ကိစ္စကို အပြင်မှာတွေ့လိုက်ရတော့ ပိုပြီးအသည်းခိုက်သွားသည်။

ငယ်ရွယ်ပေမယ့် ရွဲနဲ့မနေဘဲ တည်တည်လေးမို့ သူ့မှာ မနည်းအရှိန်သပ်ထားရသည်။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးကို တစ်ယောက်တည်းလည်း တွေ့ခွင့်မရ။ သူမလေးရဲ့ အမေကြီးက ဘေးကမခွာ။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးထက် သူမအမေကို ပိုပြီး ဖားရသည်။ ကြားထဲက အကျိုးဆောင်ပေးသည်သူကလည်း ...

“ဦးချောမောင်မောင်နော် ... အချောအလှ အင်းလေးကို လိုချင်ရင် ရင်းမှရမှာနော်။ ကပ်စေးနဲ့မနေနဲ့ဦး”

စသဖြင့် ပို့သဖြင့် ဝယ်ခြမ်းသွားရသည်။ ပြီးတော့ ခင်နွဲ့ဆိုးနဲ့ ကိစ္စကို မင်းဒီကိုလည်း လုံးဝမပြောရဲ။ မင်းဒီ သိရင် ဖြတ်ရတ်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ မင်းဒီ ဆိုသည့်ကောင်က တော်တော် ဆော်ကြည်သည့် ကောင်လေ။ မိန်းမကိစ္စပြိုင်တာ ရှုံးပြီး လစာ နှစ်ဆပေးလိုက်ရတည်းက တော်တော်မှတ်သွားတာ။

မင်းဒီ သိရင် သေချာပေါက် ဖြတ်ခတ်မှာ။ သူတောင် အောင်သွယ်တော် ကောင်းမှုကြောင့် ဒီလို အဖိုးတန် အမျိုးမှန်ကလေးနဲ့ တွေ့ရတာ။

“နွဲ့ဆိုးလေးရဲ့ သဘောထားလေးကို သိချင်လို့”

မျက်နှာမည်းကြီးနဲ့ ချိုနွဲ့နေပုံကြီးကို မပျို့မိအောင် စိတ်ထိန်းရင်း ...

“နွဲ့ဆိုးက မေမေသဘောပါပဲ။ မေမေ သင့်တော်လို့စီစဉ်ပေးရင် လက်ခံမှာပါ”

နွဲ့ဆိုးမှာ မြန်မြန် မေမေဆီ လှဲချလိုက်ရသည်။ ဒေါ်လည်လည်ခိုင်က နွဲ့ဆိုးသဘောကို ရိပ်မိကာ ပြုံးချင်တာကို ထိန်းလိုက်ရသည်။

“ဟို ... ဒီက ... အန်တီ ... အဲလေ။ အစ်မကြီးလို့ ခေါ်ရမလား။ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်အသက်သာ ငယ်ရင် မေမေလို့ ခေါ်ပစ်ချင်တာ”

“အမယ်လေး ... မေမေလို့တော့ မခေါ်ပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မက ဦးချောမောင်မောင်သန့်နဲ့ ရွယ်တူလောက်ရှိတာကို။ ခေါ်ရခက်ရင် နာမည်ပဲခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ် ... ဒေါ်လည်လည်”

“ကျွန်မသမီးကတော့ မအေတစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုယ့်သမီးလေး ဆင်စီးပြီး မြင်းရုံမယ့် မင်္ဂလာဆိုတော့ သဘောကျပါတယ်။”

“ဝမ်းသာ ...”

“နေဦး ... ကျွန်မစကား မဆုံးသေးဘူး။ ကျွန်မက သဘောကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးချောမောင်မောင်သန့်က ကျွန်မသမီးလေးအပေါ် တကယ်မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်မှ ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုတာတော့ လေ့လာရဦးမယ်”

“လေ့လာပါ။ ကြိုက်သလိုလေ့လာလို့ ရပါတယ်။ တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး မေတ္တာရှိတာပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။”

အချိန်အကြာကြီးတော့ မလေ့လာပါနဲ့။ ဟဲ ဟဲ ... ကျွန်တော်ကလည်း အသက်မငယ်တော့ဘူးဆိုတော့ မြန်မြန် အိမ်ထောင်ပြုချင်နေပြီ။ ဒေါ်လည်လည်ခင်တို့ဘက်က ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ချင်လည်းသာပြော။ ကျွန်တော် အားလုံး လုပ်ပေးမှာ။ နွဲ့ဆိုးလေး စိတ်ချမ်းသာစေရမယ် ဟဲ ဟဲ”

နွဲ့ဆိုး ရင်ထဲမှာ အန်ချင်သွားသည်။ ဒါကြီးကိုသာ တကယ်ယူရရင်တော့ ဘဝဆုံးပြီ။ နွဲ့ဆိုး ဒေါ်လည်လည်ခင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်လည်လည်ခင်ကလည်း ပြန်ပြုံးပြသည်။ သားအမိချင်း နားလည်နေတဲ့ အချိတ်အဆက်က ဒီပွဲကို မြန်မြန် ဖြတ်ဖို့ပဲ။ ရောဂါသည်းတဲ့အချိန် ဆေးဘယ်လောက်ကုကု ယူပစ်သလို ချက်ချင်းမပျောက်ဘူး။ ဆေးပတ်လည်မှ။

www.burmeseclassic.com

မင်းဒီ တစ်ယောက် ရုံးပိတ်ရက်မို့လို့ ရည်းစားနှစ်ယောက်ချိန်းပြီး လျှောက်လည်ပါ၏။

တစ်ပြိုင်တည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မနက်ပိုင်းတစ်ယောက် ညနေပိုင်း တစ်ယောက်ပေါ့။ လက်ရှိ ရုံတင်ထားတဲ့ ဇာတ်ကားကို တစ်ရက်တည်း နှစ်ခါပြန်ကြည့်တာပါ။ မနက်က တစ်ယောက်နဲ့ သမ္မတမှာကြည့်ပြီး ညနေဘက်မှာ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ junction square မှာ ကြည့်လိုက်တယ်။ သာသာယာယာပဲ။

ညနေပိုင်း ရည်းစားနဲ့ လမ်းခွဲပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေချိန်းကာ ဘီယာသောက်မယ် အတွေးပေါက်နေတုန်း ဘောစိက ဖုန်းဝင်လာသည်။

“မင်းဒီ ရောက်ရာအရပ်ကနေ အခု ငါ့ဆီလာခဲ့။ ဒါပဲ”

ပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းချသွားပြီ။ အရေးကြီးကိစ္စတာ သေချာ၏။ သူ့ဘောစိအထာကို သူ အညက်ဆုံးပါ။

သူ ဘောစိအိမ်ကို လိုက်သွားသည်။ ဘယ်နေရာသို့မပြောတဲ့အတွက် အိမ်ကို လာခိုင်းတယ်ဆိုတာလည်း သိနေသည်။

ဘောစိက လည်သာဆိုဖာအမည်းကြီးပေါ်မှာ အင်္ကျီဖြူရောင်ဝတ်ပြီး ထိုင်နေသဖြင့် ထင်းနေသည်။

“ဘောစိ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတော့ ရေလည်ကွဲပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘောစိ။ ပစ္စည်းတွေ အတုနဲ့အစစ်ရော သွင်းနေတာ အကောက်ခွန်က မိသွားလို့လား”

“မင်းကလည်း ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ မဦးမချွတ်”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘောစိမှာ ကွဲစရာဆိုလို့ ဒါပဲရှိတာလေ”

“ငါ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်မိတော့။ ငါ့ကို ချူဆီကျသွားသွားလို့ ငါ တော်တော်ပါသွားပြီ။ အခု သင်းက နောက်တစ်ယောက်နဲ့”

“ဟာ ... ဘယ်ကာရာအိုကော ဆိုင်ကလဲ။ ဘယ်စင်တင် ကလဲ။ ကျွန်တော် မသိတဲ့သူ မရှိသလောက်ပဲ။ ဘယ်သူ လဲ ပြော”

“ငါက အဲလိုမိန်းမမျိုးတွေကို ကျမလားကွ၊ အခုက အမှန်အကန်ဆိုပြီး ပစ်ချမိတာ ခံလိုက်ရတယ်”

“ဘယ်လောက်ထောင် ပါသွားလို့လဲ”

“သိန်းငါးထောင်ကျော်”

“ဗျာ”

“အဲလောက်က ပါးပါးလေးပါကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုနှပ်ပစ် သွားတာကို မခံနိုင်တာ”

“ငါးထောင်က နည်းလား ဘောစိရယ်”

“ငါ နိုင်ငံခြားသွားလို့ ကာစီနို တစ်ခါကစားရင်လည်း ဒီလောက်တော့ ကုန်တာပါပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တင်းတာ”

“အဲတော့-တပည့်ကြီးက သိန်းငါးထောင် ပြန်ယူပေး မှာလား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ အလုပ်ဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ထံ တစ်ဝက်ပေးရမယ်နော်”

“အရေးထဲ ဈေးလာညှိနေပြန်ပြီ၊ ငါလိုချင်တာ ငွေမဟုတ် တူး။ လူ”

“ဗျာ ... ဟာ ... အဲဒါဆိုရင်တော့ ရှေ့ခံရှိတယ်၊ အခန့် မသင့်ရင် ပြန်ပေးမှု၊ မဒိမ်းမှုတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့ကိုပတ်တဲ့ သင်းတို့သားအမိကို မင်း lesson ပြန်ပေးပေးစမ်း မင်းဒီ။ ဒီကိစ္စတွေ မင်း ကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ ငါခံစားရတဲ့ အရှက်တရားနဲ့ ငါ့ဂုဏ် သိက္ခာအတွက် မင်း ဂလုံးစားပြန်ချေပေးပါ။ မင်းလိုအပ် တာမှန်သမျှ ငါ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်”

“အိုခေ ... သူဌေး။ ကျွန်တော် ကြိုးစားပေးမယ်”

မင်းဒီတစ်ယောက် ခင်နွဲ့ဆိုးကို တွေ့လိုက်ရတော့
ငေးသွားသည်။ တော်တော်လှတဲ့မိန်းမ။ သူမအကြောင်းတွေစုံစမ်း
ကြည့်လိုက်တော့လည်း တော်တော်ကို အဆိပ်ပြင်းတာ တွေ့ရ
သည်။

ဦးချောမောင်မောင်သန့်ကိုခွာပြီး နောက်ထပ်သူဌေး
တစ်ယောက်နဲ့ ဇယားရှုပ်နေပြန်သည်။

အကြောင်းမသိရင်တော့ မထင်ရက်စရာပါ။ အရမ်း
ကို ရိုးသားတဲ့ပုံမျိုး သရုပ်ဆောင်ထားသည်။ ကြားရသလောက်
တော့ သူ့ဘောစီကို လက်ထပ်မယ်ဆိုပြီး ဝယ်ခိုင်းတဲ့ သိန်းငါး
ထောင်ကျော်တန်တဲ့ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကို ပြန်ရောင်းပစ်ပြီတဲ့။
ခင်နွဲ့ဆိုးထက် သူမအမေကြီးက ပိုလည်သည်။ အချူဇယားသာ
ခင်းတာ။ သူ့သမီးကိုတော့ တစ်စက်ကလေးမှ အထိခိုက်မခံ။

ခုလက်ရှိ သူ့မတို့နေတဲ့ ကွန်ဒိုအခန်းကလည်း စိန်
တိုက်ပိုင်ရှင် ယောက်ျားလုံးရဲ့ အခန်းတဲ့။ တော်တော်ဇာတ်ရှုပ်
တဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်။ ဇာတ်ရှုပ်တာထက် အချူဇယားတွေ
ခင်းနေတာဆိုရင် ပိုမှန်မည်။ အလှအပဆိုတာ ငါးစာကိုကောင်း
ကောင်းအသုံးချပြီး များနေတာ။ ယောက်ျားတွေများ။ ဟက်ဟက်
ကိုထိုးလို့။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝှပ်ခနဲ ဝှပ်ခနဲပဲ။

ဒါပေမဲ့ မင်းဒီ ကိုယ်တိုင်လည်း သူမကိုသဘောကျ
နေမိပါသည်။ ခင်နွဲ့ဆိုး။ နွဲ့နွဲ့လေးနဲ့ ဆိုးရွားတယ်ဆိုတာ သူမ
မှအစစ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဒီအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
တာ အမှန်။ ဘောစီကို ကူညီပေးချင်တာထက် ဒီပွဲမှာ သူ
ခင်းသားလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူ ခင်နွဲ့ဆိုးကို ရအောင်ယူမည်။ တစ်ခါတလေ
ခပ်တုံးတုံး ခပ်အာ မိန်းမတွေက ပျင်းဖို့ကောင်းသည်။

ခုလို မိန်းမလည်လေးတွေကျတော့ ရင်ခုန်ရသလို
ခင်လည်း တုန်ရသည်။ 50 to 50 ပဲ။

www.burmeseclassic.com

နိုင်မည်လို့ မသေချာတဲ့ပြိုင်ပွဲ။ ပြိုင်ဘက်က ခင်နွဲ့ဆို
မဟုတ်။ ဒေါ်လည်လည်ခင်ပါ။

ဒေါ်လည်လည်ခင်ရဲ့ တက္ကနစ်တွေကို ကျော်ဖြတ်
နိုင်ရင် ခင်နွဲ့ဆို ဆိုတဲ့ဆုကို ရမှာပါ။ ကဲ ... တစ်ပွဲတစ်လမ်း
တွေ့ကြပြီပေါ့။

“သမီး ... ညည်း ဦးချောမောင်မောင်သန့်တုန်းကလည်း
အကြိုက်မတွေ့ဘူး။ အခု ဒီတစ်ယောက်ရော”

“ဒီလူကြီးလည်း ဘာထူးလဲ မေမေရယ်၊ ဦးချောမောင်
မောင်သန့်က ရုပ်ဆိုတာ။ ဟင်း ... ဒီလူကတော့ အူတာ။
တော်တော်အူကြောင်ကြောင်နိုင်တာ။ မိဘလုပ်ငုပ်လက်
ရင်းကြောင့်သာ ချမ်းသာတာပါ မေမေရာ။ သမီးတော့
သဘောမကျဘူး။”

“အင်း ... တွေ့သမျှလူတွေကတော့ ဘောစိတွေချည်းပဲ။
ဒီမှာ သမီး။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ခဏ ခဏ
ပြောင်းရတာလည်း မကောင်းဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ သေချာ
တဲ့ခွင်ကို ထိုင်ရမယ်”

“မေမေ့သဘောလေ”

“ဒါဆို ဦးရာဇာကျောက်ကို မြန်မြန်ပဲ ပွဲဖြတ်ပစ်ရအောင်”

“မေမေ ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်”

ခင်နွဲ့ဆိုးက ဘာမှမတွေ့ပါ။ ဦးနောက်အခြောက် မခံ။ ခေါင်းအပူမခံ။ အုံးစားရင် ရုပ်ကျမှာစိုးလို့ပါ။ အရာရာ သူမ မိခင်သဘောကျပဲ လိုက်လုပ်ပေးသည်။ သူမ မိခင်က သူမ ကို သိပ်ချစ်ကာ သူမကောင်းစားဖို့ စီစဉ်ပေးတာဟုပဲ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားသည်။

ခုလည်း ဦးရာဇာကျောက် ဆိုတဲ့ လူကြီးကို ကပ် ချူနေတာပါ။

ဦးရာဇာကျောက်က မိရိုးဖလာစီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေကို ဆက်ခံထားသူ။ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း၊ စားသောက်ဆိုင်လုပ် ငန်း၊ ခရီးသွားကားအငှားလုပ်ငန်း စသဖြင့် ဟိုတယ်နှင့်ခရီးသွား လာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ညီတွေက လည်လည်ဝယ်ဝယ် လည် ပတ်နေတာပါ။ ဦးရာဇာကျောက်က မအူမလည်နဲ့ အမည်ပဲခံ တာ။ အမည်ခံပေမယ့် သူ့လက်ထဲမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကမနည်း။ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့။

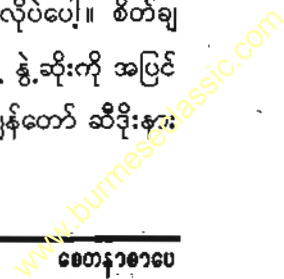
အိမ်တွေ၊ ခြံတွေ၊ စိန်တွေ ချူပစ်လိုက်သည်။ လက်ထပ်ပါမည်ဟု ကတိတွေပေးရင်း ကျုံးသွင်းရတာပေါ့။

“မောင်ရာဇာရေ သမီးက ခုလို ကွန်ဒိုထက် ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်းတဲ့ နေရာမှာ အိမ်နဲ့ ခြံနဲ့ နေချင်တာ။ ပြီးတော့ မင်္ဂလာပွဲမှာဝတ်ဖို့ဆိုလည်း သူများဆီက ငှားဝတ်တာထက် အစစ်တွေကိုပဲ ကိုယ်ပိုင်ဝတ်ချင်သတဲ့”

“ဟာ ... ဒါပေါ့။ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါတွေက ကျွန် တော့်အတွက် မိုင်နာပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ဘုရင်မ ဖြစ် လာမယ့်သူအတွက် ချီးမြှောက်ရမှာပေါ့။ စိတ်ကြိုက်သာ လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပါ အန်တီ”

“အေးလေ ... အဲဒါတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး သမီးနာမည် နဲ့ လွှဲပေးပြီးပြီဆိုရင် မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ကြတာပေါ့။ တစ် မျိုးတော့ မထင်နဲ့နော်။ အန်တီက အန်တီသမီးလေးကို တန်ဖိုးထားမထားဆိုတာ ကြည့်ရသေးတယ်လေ”

“ရပါတယ် အန်တီ။ မိဘဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့။ စိတ်ချ ကျွန်တော် အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်။ ဒါနဲ့ နွဲ့ဆိုးကို အပြင် ခဏခေါ်သွားလို့ ရမလား အန်တီ။ ကျွန်တော် ဆီဒိုးနား မှာ နေ့လယ်စာ ကျွေးချင်လို့ပါ”

“မင်းဘက်က ဘာမှမစီစဉ်သေးဘဲနဲ့ အပြင်ပေးမလျှာ
ချင်သေးဘူးကွယ်။ လွဲချော်ခဲ့ရင် မိန်းကလေးပဲ နစ်နာ
တာလေ။ မင်း တန်ဖိုးထားတယ် ဆိုရင်တော့ လက်ထပ်ဖို့
သေချာမှပဲ လာခေါ်ပါ”

ရာဇာကျောက် အီလည်လည် ဖြစ်သွားသော်လည်း...။

ရာဇာကျောက်ဆီက ရလိုက်တဲ့ အိမ်တွေ ခြံတွေကို
လည်း ချက်ချင်းပြန်ရှောင်းပြီး ထုခွဲပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ တခြားတစ်နေရာမှာ ပြန်ဝယ်
ထားလိုက်သည်။ လက်ရှိနိုင်ငံစီးပွားရေး အခြေအနေကလည်း
အိမ်ခြံမြေရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကသာ အကျိုးအမြတ် အများဆုံးဖြစ်နေ
တာဆိုတော့ သိပ်လည်တဲ့ ဒေါ်လည်လည်ခင်က ထိုအခွင့်အရေး
ထို လက်လွတ်မခံဘဲ အိမ်ခြံမြေတွေ ဝယ်ရှောင်းလုပ်နေသည်။

ရာဇာကျောက်ဆီက ရယူကတည်းကလည်း စာချုပ်
စာတမ်းကို အပိုင်ချုပ်ပြီး ခင်နဲ့ ဆိုး အမည်ပေါက် ရယူထားတာ
နဲ့ ရာဇာကျောက်မှာ ဘာသက်သေမှ မရှိ။ ပွဲပြီးမီးသေဘဲ။ ပြီး
ဆော့ ရာဇကျောက်ကို ပေါ်တင်ခါပစ်လိုက်သည်။

“သမီးက မင်းကိုမချစ်လို့ လက်မထပ်နိုင်ဘူးတဲ့ မောင်
ရာဇာရယ်။ အန်တီလည်း နားချတာ ဘယ်လိုမှ မရဘူး”

“ဟာ ... အဲလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ အန်တီရယ်၊ ကျွန်တော်က အကုန်ဝယ်ခြမ်းပေးပြီးပြီလေ။ အခု မင်္ဂလာပွဲစီစဉ်မယ်လုပ်မှ မယူနိုင်ဘူးဆိုတော့”

“ကာယကံရှင်ဆန္ဒ မပါတော့လည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူးလေကွယ်”

“မတတ်နိုင်လို့ မရဘူးလေ အန်တီ။ ကျွန်တော် သူလိုချင်တာတွေလည်း ဝယ်ပေးပြီးပြီလေ”

“ဘာတွေဝယ်ပေးထားလို့လဲ”

“ဟာ ... အန်တီ အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ။ ခြံနဲ့တိုက်ရယ်။ လက်ဝတ်လက်စားတွေရယ်”

“မင်းမှာ ဘာသက်သေရှိလို့လဲ”

“ဟင်”

“ကဲ ... သွားပါတော့ကွယ်။ နောက်ကိုလည်း မလာပါနဲ့တော့။ သမီးကိုလည်း မေ့လိုက်တော့ ... ဟုတ်လား”

“အန်တီတို့က ဒီလိုကြီးလား”

ရာဇာကျောက်မှာ ဘာသက်သေမှ မကျန်သဖြင့် ဘာမှပြောလို့ မရတော့။ ဒီတော့ ရူးရူးမိုက်မိုက်ဖြင့် ကားတင်ပြေးဖို့ ချောင်းနေပါတော့သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ခင်နွဲ့ဆိုင်းက အပြင်ကို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မထွက်သဖြင့် ကားတင်ပြေးဖို့လည်းမလွယ်။

ဒါပေမဲ့ ရာဇာကျောက်ကတော့ ကျားချောင်း ချောင်းနေသည်။

မင်းဒီကို ဦးချောမောင်မောင်သန့်က အဆောင်အယောင်တွေ ဆင်ပေးလိုက်ပြီ။ သူ့ဌေးလေးမင်းဒီ ဖြစ်သွားပြီ။ လုပ်ငန်းတော့ ပြစရာမရှိသေးဘူး။ ခုမှ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တဲ့ မိုးကျရွှေကိုယ် သူ့ဌေး။

လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ စဉ်းစားတုန်း။ စိတ်ဝင်စားတာကတော့ အိမ်ခြံမြေ ရောင်းဝယ်ရေး။

အိမ်ခြံမြေနဲ့ပဲ ဒေါ်လည်လည်ခင် နားကို ချဉ်းကပ်သည်။

“မလည်ရေ ... ဒီက သူ့ဌေးလေး ကိုမင်းဒီတဲ့။ ခုမှ ဂျပန်က ပြန်လာတာလေ။ ကိုမင်းဒီက ဂျပန်နဲ့ဒီကို သွားလိုက် ပြန်လိုက် လုပ်တယ်တဲ့။ အဓိကစီးပွားရေးကတော့ ဂျပန်မှာပေါ့လေ။ အခု ဒီမှာ အိမ်ခြံမြေတွေ ခွင်ကောင်းနေတယ် ကြားလို့ လာပြီးရင်းနှီးမြုပ်နှံတာ။ big customer နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါနဲ့ဘယ်ဘက်ကို စိတ်ဝင်စားလဲဟင်။ ကျွန်မဆီမှာ အပ်ထားတဲ့ အကွက်ကလေးတွေတော့ ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော်က အသေးတွေတော့ စိတ်ဝင်စားဘူးဗျ။ အကွက်ကြီးတွေပဲ။ ဥပမာ ပြည်လမ်းနဲ့ ကမ္ဘာအေးဘုရားလိမ်းမတန်းတွေရှိလား။”

“ရှာပေးလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဈေးတွေကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲနော်။ တစ်ကွက် တစ်ကွက်ကို သိန်းပေါင်း သိန်းနဲ့ချီနေတာ”

“ကျွန်တော်က အဲလိုအကွက်တွေပဲ ကြိုက်တာ။ မြတ်ရင်လည်း အချို့ကြီးပဲလေ။ ဝယ်ရောင်းလုပ်ချင်တာ ဆိုတော့ ဗိုက်နာတာဖြစ်ဖြစ်၊ ဈေးနှိုက်လို့ရမယ့် အကွက်ဆိုရင်တော့ ပိုပြီးအိုခေတာပေါ့”

“အဲဒါမျိုးကျတော့ လက်သင့်ရာ ပွဲစားကြီးတွေဆီမှာမှ ရှိတာ။ ကျွန်မတို့က အဲလောက်ကြီးတွေတော့ မကိုင်ဖူးဘူး”

“အိုခေပါဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလောကမှာ မိတ်ဆွေတိုး တာတော့ ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေရင်း ချာလိုခင်လို့ ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမင်းဒီ”

“ကို့တပ်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လို့ရပါတယ်။ သမီးချောတွေရှိရင် သားလို့ ခေါ်လို့ရတယ်... ဟား ဟား”

“ကိုမင်းဒီက ပျော်တတ်တယ်နော်။ ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မခေါ်ရဲပါဘူး ကိုမင်းဒီရယ်။ ဒါနဲ့ ခုလို နောက်နေပုံရရင် ကိုမင်းဒီနီးချောကို ဂျပန် မှာ ထားခဲ့ပြီထင်တယ်”

“မဦးမရွတ်ဗျာ။ လူပျိုစစ်စစ်ပါဗျ”

“အိုး ... ဆောရီးပါ ကိုမင်းဒီရယ်။ ဒီအချိန်ထိ အိမ် ထောင်မပြုသေးဘူးပေါ့။ အကြိုက်မတွေ့သေးတာ ထင် တယ်”

“ငယ်ပါသေးတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က မိန်းမထက် ပိုက်ဆံ ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ခုထိ ရင်ခုန်စရာကောင်းလောက် အောင် လှတဲ့မိန်းမ မတွေ့သေးဘူးဗျ”

ဒီလိုနဲ့ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြတာပေါ့။ မင်းဒီက ကျားဆိုရင် ဒေါ်လည်လည်ခင်ကလည်း အစွယ်ရှိသော ခွန်အားကြီးသော ဆင်မကြီးပေါ့။

မင်းဒီဘက်က ဆင်တဲ့ထိုးစစ်ကို မသိသော ဒေါ်လည် လည်ခင်တစ်ယောက် မင်းဒီကို အကြီးအကျယ် အကဲခတ်နေပါ သည်။

အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေက တကယ့် အကောင်းစား သားသားနားနားတွေပါ။ ပြောပုံအရဆိုရင်လည်း တော်တော်ချမ်းသာပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ သေချာ ဂဏနဏတော့ အကဲ ခတ်ရဦးမည်။

ဒေါ်လည်လည်ခင်ကလည်း သိပ်လည်တဲ့ ပွဲစားမပါ။
မင်းဒီ အကြောင်းကို အသည်းအသန် ခုံစမ်းသည်။ မင်းဒီက
အကွက်ကြီးတစ်ကွက်ကို ပစ်ဝယ်ပြလိုက်သည်။ မင်းဒီ နာမည်နဲ့
အယောင်ပြစာချုပ်တာပါ။ ထိုအရောင်းအဝယ်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ
ဦးချောမောင်မောင်သန့် ရှိနေပါသည်။

ဒေါ်လည်လည်ခင်ကတော့ မြေကွက်ဝယ်တာပဲ သိ
လိုက်ရသည်။ နောက်ကွယ်က ဦးချောမောင်မောင်သန့်ကို မမြင်
ရဘူးလေ။

မင်းဒီနာမည်နဲ့ မြေကွက်ဝယ်တာတွေ့တော့ သဘော
ကျသွားသည်။ ဝယ်သွားတဲ့ အကွက်ကြီးက ဟဲမီးကြီးလေ။
ဘာပဲပြောပြော ဂျပန်မှာ မိန်းမရှိ၊မရှိ ဆိုတာကိုတော့ သံသယ
ရှိသေးသည်။

မတော် သမီးကလေး နာမည်ပျက်နေဦးမည်။ လူပျို
ဆိုလို့ကတော့ ချူဆီမလုပ်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်းကို ပေးစားပစ်
မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက ဂျပန်ကို ဘယ်လိုလှမ်းစုံစမ်းရမ
လဲ။ သူမတို့က ခြေတံလက်တံလည်း ရှည်တာမဟုတ်။ ကိုယ်
တွေက သာမန်လူတန်းစား။ အသိုင်းအဝိုင်း ဆိုတာလည်း သိပ်
ကျယ်တာမဟုတ်တော့ ဂျပန်ဆိုတာက အလှမ်းဝေးသဖြင့် ဘယ်လို
စုံစမ်းရမလဲမသိ။

ယောက်ျားလုံးကို စုံစမ်းခိုင်းရင် ရနိုင်ပေမယ့်
ယောက်ျားလုံးက ယောက်ျားတွေထက်တောင် ပိုပြီး သဝန်တိုတတ်
နေသဖြင့် အဆင်မပြေ။

ထို့ကြောင့် ဒွိဟဖြစ်နေသည်။ သမီးကိုလည်းမပြ
ခဲ့သေး။

သူမကသာ လူလုံးမပြခိုင်းတာ၊ မင်းဒီနားမှာဝဲနေ
အဲ့ ရောင်စုံလိပ်ပြာလေးတွေက အများကြီးပဲ။ သူဌေးလူပျိုဆို
တာ ယုံရမလို့ပဲ။ ကောင်မလေးတွေကကို လိုချင်လွန်းလို့ လိုက်
ထပ်နေတာဆိုပဲ။ အဲဒီလောက် ဆော်ကြည်နေတော့လည်း သမီး
ဇေးနဲ့ ယူပြီးမှ ဆက်ရှုပ်နေရင် သမီးကလေး စိတ်ဆင်းရဲရမလား
ဟဲ့ စိုးရိမ်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

မင်းဒီကလည်း ဒေါ်လည်လည်ခင်တို့ သားအုမိနားကို လုံးမသွားဘဲ ဒေါ်လည်လည်ခင်တို့ဘက်က ကပ်လာတဲ့အထိ စောင့်ကာ ခွင်အမျိုးမျိုး ဆင်ပြနေသည်။

ခုချိန်ထိ ကောင်မလေးရှေ့မှာ လူလုံးမပြသေး။ အဓိက သူမအမေကြီးပါ။ ကောင်မလေးက သူမမိခင်ကြီးကြီးဆွဲရာကို စိတ်ပါလက်ပါ ကနေတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်။

ဒီတော့ သူမမိခင်ကြီး ပါလာဖို့ပဲ လုံးပန်းနေရသည်။ သိပ်လည်တဲ့သူချင်းဆိုတော့ ပညာသားပါမှဖြစ်မည်။ ဟာကွက်ရှိရင်တော့ ရှုံးမှာ။

သူ ဒီလောက်ကင်းပြတာတောင် အဘွားကြီးဘက်က ငြိမ်နေသည်။ ပြိုင်ဘက်ရဲ့အရည်အချင်းကလည်း မသေးပါ။

သေချာတာက သူ့အကြောင်း ဘာမှမသိရလို့ မလှုပ်ရှားရဲတာ ထင်သည်။ သူ့ဘက်ကလည်း နောက်ထပ်တစ်ကွက်လောက် ထပ်ပြမှရမည်။

အဘွားကြီးကို ထပ်ပစ်ဖို့အတွက် အုံးစားနေသည်။ ဘယ်လိုထပ်လုပ်ပြရင် ကောင်းမလဲ။

ယောက်ျားလုံးရဲ့ဆိုင်မှာ လက်စွပ်သွားမှာဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ငါးရတီကိုက်လောက်ရှိမယ့် စိန်လုံးချောလက်စွပ်သွားဝယ်ပြလိုက်သည်။

ဦးချောမောင်မောင်သန့်က လိုလိုလားလားပဲ။ ဝိုက်ဆံထုတ်ပေးပါသည်။

GIA Certificate နဲ့ ငါးရတီကိုက် စိန်လက်စွပ်ကြီးက မင်းဒီလက်မှာ တဖျပ်ဖျပ်။

မင်းဒီတစ်ယောက် ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုနေတာပါ။ သူ့စိတ်ကူးထဲ ရှိသမျှလျှောက်လုပ်သည်။ ဝတ်စား နေထိုင်တာကအစ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားနေသည်။ ရွှေရည်စိမ်ဘဝပေမယ့် ခဏလှရလည်း နည်းလား။

ဒေါ်လည်လည်ခင်လည်း စိန်လက်စွပ်သတင်းကို ကြားပါသည်။

မင်းဒီလက်က တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတဲ့ လက်စွပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး သာယာသွား၏။ သူ့သမီးကို ထုတ်ပြဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။

မင်းဒီက ပြည်လမ်းမှာ ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးမှာ အယောင်ပြ နေပြသည်။ ပြိုင်ကားလှလှလေးတစ်စီး ရှိသလို မင်းဒီ ကိုယ်တိုင် ကားကိုထည်လဲမောင်းပြသည်။

ကောင်မလေးတွေကလည်း ကပ်မှကပ်။ နဂိုတည်းက ဆော်ကြည်ပါတယ်ဆိုမှ ဒီအနေအထားနဲ့ဆိုတော့ သူ့ကိုတွေ့သမျှ မိန်းမပျိုတိုင်းက သူ့အကြည့်မှာ ကျဆုံးနေကြသည်။ သူ့ဌေးထင်ပြီး လိုက်ကပ်နေတဲ့ ကဲကဲသည်းသည်းတွေကို မနည်းခါတုတ်နေရ၏။

ဒေါ်လည်လည်ခင်ပါ ကြွေသွားပြီ။ သမက်တော်ချင်သွားတာကို ပြောတာပါ။

“ဟာ ... မေမေ၊ မေမေလူက ခိုက်လှချည်လား။ ရေလည်လန်းတယ်”

“သမီးမပြောနဲ့ မေမေတောင် ကြွေတယ်”

“မေမေ”

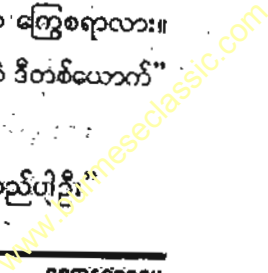
ခင်နဲ့ဆိုးက မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်နေတော့ ... “ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ပေါက်ကရ လျှောက်မတွေးစမ်းနဲ့။ သမက်တော်ဖို့ ကြွေတာကို ပြောတာပါဟဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့”

“မိနဲ့ဆိုး ညည်ဟာလေး မအေကို။ ဝါက ကြွေစရာလား။ ညည်းအတွက် ပြောတာပါဟဲ့။ အယ်လိုလဲ ဒီတစ်ယောက်”

“ယူမယ်”

“အမယ်လေး ... ဣန္ဒြေလေးလည်း ဆည်ပါဦး”

“မေမေကလည်း သားအမိချင်းပဲ။ ပဲများနေစရာမှ မလိုတာ။ သမီးသဘောကျတယ်။ ရရင် ယူမယ်”

“နေပါဦး၊ ညည်း သူ့ကိုချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေ မရှိတော့ဘူးလား”

“မေမေရယ် ... ဒီလောက် ချောခန့် ချမ်းသာကြီးကိုမှ သဘောမကျရင် ဘယ်သူ့ကိုသွားပြီး သဘောကျရမှာလဲ။ သမီးနဲ့ အသက်လည်း သိပ်မကွာဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ သမီး မသိဘူး။ မေတ္တာတော့ ထားလို့ရမယ် ထင်တယ်။ သမီး သူ့ကို သဘောကျတယ်။ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း လက်ထပ်နိုင်တယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို မေမေတို့ လုပ်ငန်းစကြတာပေါ့”

“အဆင်ပြေရင် ဂျပန်တွေ ဘာတွေ ရောက်ရဦးမှာပေါ့နော် မေမေ”

“ဒါပေါ့၊ သမီးသွားရင် မေမေ့ကို မထားခဲ့နဲ့နော်။ မေမေလည်း ဂျပန်ရောက်ဖူးချင်တယ်အေ။ ကိုယ့်ဘာသာသွားရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံကုန်လို့။ သမက်ကောင်းမှု အကြောင်းပြုပြီး သွားရမယ်ဟေ့”

ဖြစ်နေကြပါသည်။

“သူက ညနေဘက်ဆို ဆီဒိုးနားမှာ Gym ကစားတယ်။ သမီးလည်း အဲဒီမှာ သွားကစားရမယ်”

“မေမေရယ် ... ဣန္ဒြေရရ နေရမှာကို အားကစားဝတ်စုံနဲ့ သူ့ရှေ့ နေပြရမှာလား”

“စိတ်မပူပါနဲ့။ တစ်ခါတလေတော့လည်း စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းအောင် ဆွဲဆောင်ရတယ် သမီးရဲ့။ ဒီနေရာမှာ ငါ့သမီးရဲ့ဘော်ဒီအလှကို ချပြရမယ်။ Gym ကစားတဲ့ အချိန်ပဲ ပြမှာ။ ကျန်တဲ့အချိန်ဆို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးပဲ နေပြ”

“မေမေသာ ဒါရိုက်တာဆို အကယ်ဒမီတင် မဟုတ်ဘူး အော်စကာဆုပါ ရမှာသေချာတယ်”

“မေမေ ဒီလောက်ခင်းပေးထားတာနော်။ ကျန်တာကတော့ ငါ့သမီး အပိုင်းပဲ။ သူ့ရဲ့သုံးနိုင်ပုံကို ကြည့်ရတာ သာမန်ထဲကတော့ ဖဟုတ်လောက်ဘူး။ မင်းဒီနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင် သမီးဘဝ အေးဆေးဖြစ်သွားမှာ”

www.burmeseclassic.com

မိခင်ဖြစ်သူ စကားကြောင့် ခင်နွဲ့ဆိုးလည်း စိတ်
ကူးတွေ ယဉ်နေမိသည်။ စိတ်ကူးထဲမှာ ဂျပန်ဆိုလည်း အခေါက်
နှစ်ဆယ်လောက် ရောက်သွားသည်။

ချောမောခန့်ညားလှတဲ့ မင်းဒီကို သူမ သဘောကျ
ပါသည်။ သူမနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သမျှထဲမှာ ပုံဆိုးပန်းဆိုးတွေပဲရှိခဲ့
တာပါ။ မင်းဒီလို အကောင်းစားလေးနဲ့ ဆုံရမယ် ဆိုရင်တော့
သူမကို မင်းဒီ လက်ထပ်ဖြစ်အောင်ကို ဆွဲဆောင်မှာပါ။ တော်ပါ
သေးရဲ့။ ပူးစားရေးနတ်မင်း သူမကို သနားညှာတာလို့။

ခင်နွဲ့ဆိုး Gym လာကစားတော့ မင်းဒီက သဘော
ပေါက်ပါသည်။ သူ့ပစ်ချက်တွေ ထိသွားပြီ။ ပျံ့က တဖြည်းဖြည်း
ပိုနီးကပ်လာပြီ။

အားကစားဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ ကောက်ကြောင်းက
လည်း ရင်ထဲ ဖရိုဖရဲကြီး ဖြစ်သွားစေပါသည်။

သူမကို ကိုယ်က ဆွဲဆောင်ချင်တာပါ။ သူမက
ကိုယ့်ကို ဆွဲဆောင်တာမျိုး ဖြစ်သွားရင် ကိုယ် ရူးသွားနိုင်သည်။

တကယ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားမိတာပါ။ လှတာမြင်
တိုင်း ချစ်တတ်နေတဲ့ ဒီနှလုံးသားက ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်တယ်လို့
အလွယ်တကူ သတ်မှတ်လိုက်ဖို့ ခက်ခဲနေပါသည်။ သယ်လိုခံစား
ချက်ကြီးမှန်းကို မသိ။ ရင်တွေကတော့ ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ကို ခုန်နေပါ
သည်။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ခုန်လိုက်၊ ပရမ်းပတာကြီး ခုန်ချလိုက်နဲ့
ဘယ်လိုခံစားချက်ကြီးမှန်းကို မသိ။

ခင်နွဲ့ဆို: ဆိုတာကလည်း မျက်နှာကလေးတင်
ချောမောလှပ ချစ်စရာကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုး
အစားကလည်း ပန်းချီဆရာ ဆေးခြယ်ထားသလို ပုရိသ သဘော
ကျ ဆိုတော့ကာ ...။

မင်းဒီ တစ်ယောက် ရင်ဘတ်ကြီး ဖားဖိုထိုးသလို။

ခင်နွဲ့ဆို:ကလည်း မင်းဒီ မြင်အောင် အထာတွေ
ပေးနေတာကိုး။ မင်းဒီ မြင်,မမြင်တော့ မသိ။ တခြားပုရိသတွေ
တော့ မြင်ကုန်ပြီ။

တခြားပုရိသတွေက ငမ်းတော့ မင်းဒီ တစ်ယောက်
ရင်ထဲမှာ မလိုတမာစိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာပြန်သည်။

ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ။ ကိုယ်က သူ့ကိုမခြေခင် သူက
ကိုယ့်ကို ခြေတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

သူ ခင်နွဲ့ဆို:နား မသွားမိအောင် စိတ်ကိုတင်းပြီး
ထိန်းထားရသည်။

ခင်နွဲ့ဆို:ကလည်း မင်းဒီနားရောက်အောင် ဘယ်
လိုချဉ်းကပ်ရမှန်းမသိ။ နေရာတကာမှာ သူမမိခင် စီမံပေးသမျှ
လိုက်လိုက်ခဲ့တာဆိုတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နားကို ကိုယ့်

ဘက်က စတင်ချဉ်းကပ်ဖို့ ဆိုတာလည်း မဝံ့ရဲပါ။ တကယ်တော့
သူမက ဖြူစင်သော အရိုင်းစံပယ် တစ်ပွင့်ပဲလေ။

မင်းဒီကလည်း စိတ်ကိုတင်းကာ ထိန်းထားရသည်။

သူ့တက္ကနစ်ထဲမှာ စတွေ့တွေ့ချင်း ဖျပ်ဖျပ်လူးပြီဖို့ အစီအစဉ်မရှိ။
တမင်တကာ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာတဲ့ပျိုင့်ကို နည်းနည်းမလောက်
မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားခြင်းအားဖြင့် လမ်းဖွင့်ပေးထားရမယ်
လေ။

သူကသာ အမှတ်တမဲ့ချင်ယောင် ဆောင်နေတာ
တခြား ပုရိသတွေကတော့ အကြည့်တွေ ကျွေးနေပြီ။ ခပ်သွက်
သွက်တစ်ကောင်က သူမကို မိတ်ဆွေသွားဖွဲ့နေပြီ။ သူမကတော့
ခပ်တည်တည်ပဲ။

တကယ်တော့ သူကလွဲရင် ကျန်တဲ့ပုရိသအားလုံး
က အတော်အသင့် အဆင့်ကနေ တော်တော်ချမ်းသာတဲ့ အဆင်
ဆွေပါ။ သူကသာ အယောင်ဆောင်ထားသော ကျိုးကန်းတစ်
ကောင်။

သူမက ထိုကျိုးကန်းကို ဒေါင်းမှတ်လို့ ကပ်တဲ့
သူ။

www.burmeseclassic.com

လောကကြီးက ရယ်စရာတော့ကောင်းသား။ ဘဝဆိုတာ ကပ်ခါတလေ ဒီလိုလှပစွာ လွဲချော်တတ်ပါသေးရဲ့။ ဒီလိုပါပဲ။ ဒီခန်းမထဲမှာ ကစားနေတဲ့ တခြားမိန်းကလေးတွေ အားလုံးလည်း အနည်းဆုံးတော့ သူမထက်ချမ်းသာမှာပဲ။ ပြောလိုတော့ မရဘူးပေါ့လေ။ သားကောင် ရှာချင်လို့ ဒီလိုနေရာကို အရင်းအနှီး လာလုပ်သူတွေလည်း ရှိချင်ရှိနိုင်တာပေါ့။ 100% ပြည့်စုံတဲ့နေရာဆိုတာ ရှားပါတယ်လေ။

နှစ်ယောက်စလုံးက ဆုံမှတ်ဆီ ဦးတည်နေတာမို့ ဆုံစည်းဖို့က သိပ်မခက်ခဲတော့ဘူးပေါ့။

ထိုနေ့က သူမက သူ့ကားနားမှာ ဖုန်းပြောနေသည်။ သူမကတော့ ဘယ်သူ့ကားဖုန်း မသိတဲ့ပုံနဲ့ တမင် သူ့ကားနားရပ်ကာ ဖုန်းပြောနေတာပါ။

သူက ကားမောင်းသူဘက်အခြမ်းဝင်ဖို့ကို ကားတံခါးနားမှာ သူမက ရပ်နေတော့ ဝင်မရ။ သူ တမင်ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

သူမကလည်း ဖုန်းပြောနေတာ မပြီးတော့။ သူမဖယ်ခိုင်းမချင်း ဖုန်းပြောတာ ရပ်မည့်ပုံမပေါ့။

သူလည်း ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေမိသည်။ သင်း ဖုန်းကတ်ကုန်ရင်တော့ ဖယ်မှာပဲ။

ပြောနေတာတွေကလည်း အရည်မရ အပတ်မရ တွေ။ တမင် သူနဲ့နီးစပ်ချင်လို့ အကွက်ထွင်နေမှန်း သူကလည်း သိနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် တမင်ညစ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတာ။ သူမကလည်း သူရောက်နေတာကို သိပုံပဲ။ တမင်လုပ်ပြကာ ဟန်ဆောင်နေတာက ကြိုမသိထားဘူး ဆိုရင်တော့ မရိပ်မိနိုင်ပေ မယ့် သူကတော့ သူမအကွက်တွေကို သိနေတာမို့ သူမရဲ့ဟန် ဆောင်ခြင်းတွေကို ထင်းထင်းကြီး တွေ့မြင်နေရသည်။

ကြာလာတော့ သူမ ညောင်းလာပုံဖြင့် ဖုန်းပြော တာ ရပ်လိုက်သည်။ သူကတော့ နေရာမှာ ရပ်မြဲပဲ။ ကားဆီကို လည်း မသွားဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်နေမြဲ။ သူမ ဘာဆက် လုပ်မလဲလို့ ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူက ဘေးဘီကို ဝဲကြည့်ရင်း သူ့ကိုတွေ့တော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပုံဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ ...

“အစ်ကို့ကားလား။ ကားထဲဝင်မလို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်”

သူ့ကားမှန်းသိလို့ အပိုင်လှမ်းပြောလိုက်တာကို သူ ကငြင်းလိုက်သဖြင့် ကိုးရီးကားရား ဖြစ်သွားပုံပဲ။ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ထွက်သွားသည်။

“ဟက် ... ဟက်”

သူ ရယ်ကာ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်လိုက် သည်။ သူမနားရောက်တော့ ဟွန်းတီးလိုက်သဖြင့် သူမလန့်သွား သည်။ သူက သူမမျက်နှာကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ မျက်စိမှိတ် ပြကာ မောင်းထွက်လာလိုက်သည်။

သေချာတာကတော့ သူမရင်ခုန်သံတွေ ပရမ်းပတာ ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့မှာ သေချာပါသည်။

သူမက သူ့ကိုပစ်တာ။ သူ့ကာထားတဲ့ ဒိုင်းကြောင့် သူမရဲ့ပစ်မှတ်က သူမပဲ ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ သူမကို ချစ်ပါသည်။ ချစ်မိသွားပါ သည်။ ပေါ့ပျက်စွာမဟုတ်။ တကယ်လေးနက်စွာကို ချစ်မိသွား တာပါ။

သူ့ဘဝမှာ ချစ်စရာအလိမ္မာလေးတွေများစွာ တွေ့ ဖူးပါရဲ့နဲ့ ဒီချူဆီဂဲလ်လေးကိုမှ Heart ထိသွားတာကတော့ ခပ်

ရှုပ်ရှုပ်သူ့ကို ကံတရားက ပြန်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပဲနေမှာပါလေ။

သူမ အလှတရားတွေက အပေါ်ယံသက်သက်ပါ။ ရောင်းပန်းလှအောင် ဆိုးထားတဲ့ ဆိုးဆေးလို အလှမျိုး။ ကျီးအာသီးလို အသုံးမဝင်တဲ့ ဖမ်းစားမှုမျိုး။ အနှစ်မပါတဲ့ အကာလို အလှမျိုး။ သူမအလှဟာ တန်ဖိုးမရှိမှန်း သိပေမယ့် လောကီ ဝိုက်သားပေမို့ မှုကောင်းမှန်း သိရက် တပ်မက်စွဲလမ်းမိပါသည်။

သူမက လမ်းခင်းနေတာမို့ သူ့ သာသာယာယာ ချဉ်းကပ်သွားလို့ ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမဘက်က ဒီဘက်ပို စိတ်ပါလာအောင် တန်ဖိုးမြင့်ပေးရမည်။

အခု သူ့ဘက်က သူမကို အလွယ်တကူ စိတ်ဝင်စားပြလိုက်ရင် သူမဘက်က ပေါ့သွားနိုင်သည်။ လို့ကြောင့် သူမရဲ့စိတ်ကို သူက ပြန်ချုပ်ယူရမည်။

ဘယ်လောက်အထိလည်းဆိုရင် သူ့ကို ချူဖို့ချဉ်းကပ်တဲ့ သူမ သူ့ကို ချစ်မိသွားတဲ့အထိရောက်အောင် တန်ဖိုးကို ဆွဲတင်ရမည်။

သူမက ငွေကို ချူတတ်သူ။

သူကတော့ အချစ်ကို ချူတတ်သူ။

သူမလိုချင်တဲ့ ငွေ သူ့မှာမရှိပေမယ့် သူလိုချင်တဲ့ အချစ်ကတော့ သူမဆီမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးကို ရှိနေဦးမှာပါလေ။

ဒီလိုပါပဲ။

တစ်ခါလေကျတော့လည်း ပရိယာယ်ကြွယ်တဲ့ သားကောင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ မုဆိုးတွေလည်း သားကောင်ဘဝ ရောက်ရတာပါပဲ။

“ဘယ်လိုလဲ သမီး”

မေမေ့ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ သူ မျက်စိမှိတ်ပြသွားတာကိုတော့ မပြောမိ။ ဘာလို့မပြောဘဲ ချန်ထားမိမှန်းမသိ။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကောင်ကလည်း ဂျပလယ်ပဲအော့။ မေမေ တို့ဘက်က သေချာပိုင်အောင် ချည်နိုင်မှရမယ်။ သမီးနော်။ ညည်းအစွမ်းအစတွေ အများကြီးလိုတယ်။ ခုထိ ဟိုက ညည်းကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ပုံ မပြသေးဘူး။”

“မေမေရယ် ... သမီးလည်း မေမေခိုင်းသလို လုပ်တာပဲ”

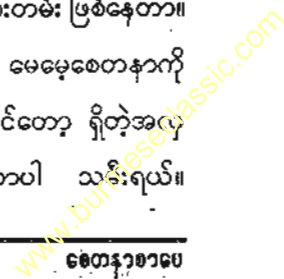
“သင်းက မိန်းမတွေ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတော့ ပုန်းများ ပုန်းနေလား မသိပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထပ်ကြိုးစားကြည့် ရမှာပဲ”

“မေမေ ... သမီးသိက္ခာတွေ အရမ်းကျနေဦးမယ် မေမေရဲ့”

“မေမေ သိပါတယ် သမီးရယ်။ နေပါဦး၊ မေမေ ကြံပါ ဦးမယ်”

“ဒီနေ့တောင် သူက ပြုံးထေ့ထေ့ လုပ်သွားတာ။ သမီးရှက် တယ် မေမေ”

“အင်းပါ သမီးရယ်။ မေမေ တန်ဖိုးထားတဲ့ သမီးကို ပစ် စလက်ခတ် မလုပ်ပါဘူး သမီးရယ်။ အခု မေမေဒီလိုတွေ လုပ်တယ်ဆိုတာကလည်း သမီးအံတွဲကံပါ။ သမီးဘဝ ကောင်းစားဖို့အတွက်ပါ။ မေမေဆိုတာက အသက်ထက် ပိုင်းကျိုးနေပါပြီ။ မေမေ မရှိခဲ့တော့ရင် သမီးကို မတောင့်တ ရတဲ့ဘဝ၊ မကြောင့်ကြရတဲ့ဘဝနဲ့ ကျန်ခဲ့စေချင်တယ်။ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ရှာနေလို့ကတော့ ဒီဘဝ ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး သမီး။ ရိုးသား တုံးအ၊နေရင် အမြဲအောက် ခြေမှာပဲ ရှိနေမှာ။ ခုခေတ်မှာ လျှင်သူ့စားတမ်း ဖြစ်နေတာ။ အဲဒါတွေ ခံရမှာပဲ။ နော် ... သမီး၊ မေမေစေတနာကို နားလည်ပါ။ မေမေတို့က ငွေမရင်းနိုင်တော့ ရှိတဲ့အလှ တရားလေး ဗန်းပြုပြီး စီးပွားရှာတာပါ သမီးရယ်။”

ဒါပေမဲ့ သမီးဘဝကို တစ်စွန်းတစ်စမှ မစွန်းထင်းစေချင်ဘူး စိတ်ချ။ မေမေက သမီးကို အစွမ်းကုန် ကာကွယ်မှာ”
“သမီး နားလည်ပါတယ် မေမေ”

ငယ်စဉ်ကတည်းက ရိုက်သွင်းခဲ့တဲ့စကားတွေ နားရည်လည်းဝနေပါပြီလေ။ အခုထိ သူမအမေ မှန်တယ်ပဲ ထင်နေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမရင်ထဲမှာ မိန်းကလေးတန်မဲ့ တကပ်ကပ်နဲ့ ရေလာမြောင်းပေး လုပ်ရတာကိုတော့ ရှက်နေမိပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ယောက်ျားလေးဘက်က ဒူးထောက်စားတာပဲ လိုချင်တာပေါ့လေ။ ကိုယ့်ကို ခမယယနဲ့ ချစ်ခင်ယုယတာပဲ လိုချင်တာပေါ့။

ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေးဘက်က စနေရတဲ့ဘဝ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေပေမယ့် မိခင်စကားကိုတော့ မပယ်ရှားဝံ့။ အရင်လူတွေတုန်းက လူလုံးပြလိုက်ရုံနဲ့ ပါလာတာ ချည်းပဲ။ အခုက တကူးတက လိုက်ကပ်နေတာတောင် အရာမထင်သေး။ သူမကိုယ်သူမ လှလှပြီလို့ ထင်နေတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေတောင် ပျောက်ကုန်သည်။ ဒီလို သူမကို ဂရုမစိုက်တဲ့သူကိုမှ သူက heart ထိနေတာကလည်း တော်တော်ဆိုးပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလို ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်တွေလည်း ဖြစ်တတ်ပါသေးသည်။

“သမီး ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး မေမေ”

“မေမေ ဒီတစ်ခါ အစီအစဉ် ပြောင်းကြည့်မယ်။ သမီးလှလှလေးပြင်ပြီး သူနဲ့ မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိအောင် ခွင့်ဖန်ရမယ်။ ဥပမာ သင်တန်းခန်းမထဲဝင်ရင် တိုက်ပစ်လိုက်၊ မတော်တဆလိုလိုပေါ့။ အမြင်နဲ့မရရင် အထိအတွေ့နဲ့ ဆွဲခေါ်ကြည့်တာပေါ့”

ထိုနေ့ကပေါ့။

သူမ မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင်နဲ့ကို ပြင်ထားခဲ့၏။ လှပ နညက်နေကာ ကိုရိုးယားမင်းသမီးတွေလို ခပ်ပါးပါးပေါ့။

သူမက အသားအရေလှတော့ သိပ်ပြင်စရာမလို တာ။ အဝတ်အစားကိုလည်း ပိုးပျော့အိအိလေးကို မြန်မာဝတ်စုံ ချုပ်ချုပ်ရပ်ရပ်ကလေး ချုပ်ဝတ်ထားတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကောက် ကြောင်းက အထင်းသားပေါ့။

မည်းနက်ဖြောင့်စင်းနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ပဝါလေး နဲ့ ဖွဖွချည်ထားကာ ရင်ဘတ်ပေါ် ကပိုကရို ဆွဲယူမျှထားတာမို့ ရင်ခုန်စရာ အပြင်အဆင်ကတော့ မိန်းမချင်းတောင် ငေးရလောက် အောင် ကြော့ရှင်းနေတာပေါ့။

ထိုနေ့က သူမ အခန်းထောင့်အကွယ်ကနေ သူ့ အလာကို စောင့်နေသည်။ ကားပါးခါမှာရော ဓာတ်လှေကားနား နှာပါ မေမေလူတွေ ရှိပြီးသား။ သူဝင်လာတာနဲ့ သူမကို contact သုမ်းလုပ်ကြမှာ။ အားလုံး ဓာတ်တိုက်ပြီးသား။

ထိုနေ့က သူ အခန်းထဲ မဝင်ခင်လေးမှာပဲ ဖုန်းက ရုတ်တရက် ထမြည်လာသဖြင့် သူမလည်းလန့်ကာ အခန်းအပြင် တို့ ရုတ်တရက်ကြီး ထွက်လိုက်မိသဖြင့် သူမရဲ့ချွန်မြီနေသော ခေါက်ဖိနပ်က စလစ်ပါစီးထားသော သူ့ခြေဖမိုးပေါ်သို့ ရက် ရက်စက်စက်။

“အား”

ရုတ်တရက် နင်းမိလိုက်ချိန်မှာပဲ သူမကလည်း ခြေလှမ်းကို ပြန်ကြွရာကနေ ဟန်ချက်ပျက်ကာ အားရပါးရကြီး တို့ ပစ်လွဲတော့၏။

“အမယ်လေး”

သူ့ခြေဖမိုးထက် ချက်ချင်း သွေးခြေဥလာသလို သူမလည်း မထနိုင်တော့ဘဲ ခါးထဲမျက်သွား၏။

မေမေ မျှော်လင့်ထားတာက ဝင်တိုက်မိပြီး ရင်ခွင်ထဲ
လဲကျဖို့။ သူမကတော့ တက်နင်းပြီး မိနပ်ချွတ်နဲ့ မိတ်ဆက်လိုက်
ရသည်။ အစစအရာရာ ခပ်လွဲလွဲလေးတွေပဲ ဖြစ်နေ၏။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“အိး ... ဟီး ... ဟင် ဟင်”

သူကလည်း သူ့ဒဏ်ရာနဲ့သူ တညည်းညည်း တညူ
ညူ။ သူမကလည်း ရှက်လည်းရှက်။ နာပြီးတော့ မထနိုင်သဖြင့်
နေရာမှာပဲ တရှုံ့ရှုံ့ငို။ ရင်ခုန်သံရပ်ဝန်းနဲ့တော့ ဝေးစွ။ ရင်ခုန်ဖို့
နေနေသာသာ နေရာကတောင် ဘယ်လိုထရမှန်းမသိ။

သင်စာန်းခန်းမထဲ အရင်ရောက်နေသူ ပုရိသတွေ
က သူမကို လာပြေးထူသည်။

ထူစေချင်တာက သူ့ကို။ သူကတော့ ထော့နဲ့
ထော့နဲ့နဲ့ သူ့ဒဏ်ရာသူ ဆေးသွားလိမ်းနေပြီ။

သူမကတော့ ခါးကိုမဆန့်နိုင်ဘဲ ခါးကုန်းဘဝနဲ့
ထိုင်ခုံပေါ်မှာ။ မျက်ရည်တွေလည်းကျလို့။ ဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ ဆရာ
ဝန်လာကြည့်ပေးသည်။

“နီးစပ်ရာဆေးရုံကိုသွားပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်လိုက်ပါ”

သူမ ငိုမိသည်။ ခါးထိသွားပြီလား မသိ။ ဒုက္ခပါပဲ။

ဒီအချိန်မှာ သူ့နားကို ချဉ်းကပ်မိခြင်းအတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်
အောင်တရမိသည်။

သူက သူမကို လာကြည့်သည်။ ဆရာဝန်ကပါ
ဓာတ်မှန်ရိုက်ခိုင်းတော့ မင်းဒီလည်း ဖိုးရိမ်သွားသည်။ ပထမ
ဆော့ ဟန်ဆောင်နေတယ်ထင်လို့ ဂရုမစိုက်မိတာ။

ခုတော့ သူမ ပုံစံကြည့်ရတာ တကယ်ထိသွား
မိပဲ။

သူ့ခြေထောက်နာသွားလို့ စိတ်တိုပြီး လှည့်မကြည့်
တာ။

“ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။ ကျွန်တော်နဲ့ တိုက်မိတာ
ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ရပါတယ်။ နွဲ့ဆိုးက ဝင်တိုက်မိတာပါ”

“ခင်ဗျားလည်း ခြေထောက်နာနေတာမို့လား၊ ကျွန်တော်ပဲ
လိုက်ပို့လိုက်မယ်”

ကြားထဲက အမြတ်ထုတ်ချင်တဲ့ ပုရိသတစ်ကောင်
ကြောင့် စိတ်တိုသွားသည်။

သူမကလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“ရတယ် ... ကျွန်တော်ပဲ ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းရဲ့ဆေးခန်း
စရိတ်တွေလည်း ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ယူတယ်၊ လာ _
သွားစို့”

“ရပါတယ်၊ ဆေးခန်းပဲ ပို့ပေး။ ကျွန်မအမေကို ဖုန်းဆက်
ခေါ်လိုက်မယ်”

သူမ တကယ်ကို မထနိုင်တော့။ ခါးပါမဆန့်နိုင်
တော့တာ။

ထို့ကြောင့် သူမကို အဆင်သင့်ရှိသော ဝှီးချဲလ်ပေါ်
ပွေ့တင်ပြီး ဝှီးချဲပေါ်က ပွေ့ချတော့လည်း သူပဲ။ ကားပေါ်ပွေ့
တင်တော့လည်းသူ။

သူမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ အကြိမ်
ကြိမ်ရောက်ရပါတော့သည်။

ဒါပေမဲ့ နာလွန်းလို့ ရင်မခုန်နိုင်ပါ။

ဆေးရုံရောက်တော့ ဓာတ်မှန်ရိုက် စစ်ဆေးပြီး
တစ်ခါတည်း ဆေးရုံတက်လိုက်ရပါတော့၏။ ကောင်းလိုက်တဲ့ကံ။
ခင်းဒီလည်း သူမကို တော်တော်လေး သနားသွားပါသည်။

“ဪ... ခင်နွဲ့ဆိုက ဒေါ်လည်လည်ခင် သမီးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမင်းဒီရေ။ ကိုမင်းဒီနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ရတယ်လို့။ ကိုမင်းဒီ ခြေထောက်ရော သက်သာရဲ့လား”

“နာတော့ နာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ ထိခိုက်သွားတာထက် စာရင် ကျွန်တော်က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“သမီးက အဲလိုပဲ နမောနမဲ့နဲ့။ ဆေးရုံတက်ရတဲ့အထိ ဖြစ်ရတယ်လို့”

ဒေါ်လည်လည်ခင် မျက်နှာကြီး မအီမလည် ဖြစ်နေသည်။ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မှ မကိုက်တာကိုး။ မင်းဒီနဲ့နီးစပ်ဖို့ ဖန်တာကို သူ့သမီး ခါးဆစ်ရိုးထိပြီး ဆေးရုံရောက်ရတဲ့အထိ။ မတော်တဆများ ခါးကိုထိခိုက်ပြီး နဂိုအတိုင်း ပြန်မဖြစ်ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။

ခါးကုန်း ခါးကိုင်းလေး ဖြစ်သွားရင်တော့သွားပြီ။ သူမမှာ သမီးဖြစ်သူ ဒဏ်ရာရတာကို ဒဏ်ရာထက် အလှပျက်မှာကို ပိုပြီးစိုးရိမ်နေရသည်။ မတော်လောဘတွေ များနေတာလေ။

မင်းဒီကတော့ သူမလေးကိုပဲ စိုးရိမ်နေသည်။ ခမာသူနဲ့ နီးစပ်စေချင်ရှာတာ ဆေးရုံရောက်တဲ့အထိမို့ သနားကာ ဂရုစိုက်မိပါသည်။

“နွဲ့ဆို သက်သာရဲ့လား”

“နွဲ့ဆို ခွဲစိတ်ရမှာလားဟင်”

“ခွဲရမှာလည်း မကြာပါဘူး။ မြန်ကောင်းသွားမှာပါ နွဲ့ဆိုရယ်”

“နွဲ့ဆို ကြောက်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ နွဲ့ဆို အပြစ်ပါ။ နွဲ့ဆို အသုံးမကျတာ။ နွဲ့ဆို နမောနမဲ့ လုပ်တာ”

ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာတာမို့ ...

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ နွဲ့ဆိုရယ်။ ဆရာဝန်က ဘာမှမပြောသေးပါဘူး။ ဒီတိုင်းကောင်းရင်လည်း ကောင်းသွားမှာပါ”

ခါးရိုးအက်သွားတာမို့ ဆေးရုံမှာ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် နေလိုက်ရသည်။

ထိုအတောအတွင်းမှာလည်း သူနဲ့ ခင်နွဲ့ဆိုးတို့ ရင်းနှီးသွားသည်။

ဒေါ်လည်လည်ခင်ကတော့ လှော်တာပေါ့။ သူက နွဲ့ဆိုးကို ဘန်ကောက်ခေါ်ပြီး ဆေးကုပေးချင်ကြောင်းပြောတော့ ဒေါ်လည်လည်ခင်က ဝမ်းသာအားရ လက်ခံပေးမယ့် ခင်နွဲ့ဆိုးက ငြင်းသည်။ သူမကြည့်ရတာ အားနာနေပုံပဲ။ တကယ်တမ်းကျ တော့ ခင်နွဲ့ဆိုးက အဖြူထည်လေး။ ဒေါ်လည်လည်ခင်က အကုန်ဖြယ်လှယ်နေတာပါ။ ခုလည်း သူ ဆေးရုံလာရင် ရှောင် ပေးရတာနဲ့။ သူလည်း တစ်နေ့တစ်ခေါက်တော့ ရောက်ပါသည်။ သူလာရင် ခင်နွဲ့ဆိုးက ဝမ်းသာပြုံးလေးနဲ့။

“သက်သာလား”

“သက်သာတယ်။ ဆေးရုံက အမြန်ဆင်းချင်နေပြီ။ ဆေးရုံ အနဲ့အသက်တွေကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး”

“ခဏပါကွာ။ သည်းခံလိုက်ပါဦး။ ဘာစားချင်။ ဝယ်ကျွေး မယ်”

“ဘာမှမစားချင်ပါဘူး။ ကိုမင်းဒီရော ခြေထောက်သက်သာ သွားပြီလား”

“ကိုယ့်ခြေထောက်က လုံးဝကို ကောင်းသွားပါပြီ”

“ဆောရီးပါနော်”

“ဟာ ... ကိုက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒါတွေ တွေးမနေနဲ့။

နွဲ့ဆိုးကို မြန်မြန်ပြန်ကောင်းစေချင်လှပြီ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဪ ... နွဲ့ဆိုးရယ်၊ နေမကောင်းဖြစ်တဲ့သူကို ပြန်ကောင်း စေချင်တာ အကြောင်းပြချက် ပေးရဦးမလား။ ကိုလေ နွဲ့ဆိုးကို သနားသွားလို့”

“တကယ်လား”

သူမတို့နှစ်ယောက် ဆေးရုံမှာတင် အခြေအနေတွေ တိုးတက်ကုန်ပြီ။

မင်းဒီကလည်း သူမကို သနားပြီး တင်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဂရုစိုက်မိသည်။ သူမကလည်း နဂိုတည်းကမှ ယိုင်နဲ့ပြိုင်လဲနေသူ။

ဒေါ်လည်လည်ခင်ကလည်း ရှောင်ပေးထားတာ။ ဆေးရုံမှာဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။

“ကိုမင်းဒီ နွဲ့ဆိုး မနက်ဖြန် ဆေးရုံက ဆင်းရပြီ”

ခင်နွဲ့ဆိုး လမ်းထလျှောက်နိုင်နေပြီမို့ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းကာ ဟိုနား ဒီနား စမ်းလျှောက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကိုယ်လာလို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

“ရပါတယ်၊ အိမ်ကိုလာပေါ့”

“သင့်တော်ပါ့မလား”

“အဲဒါတော့ မေမေ့ကို မေးကြည့်မှ ရမယ်”

“နွဲ့ဆိုး ဘွဲ့တောင်ရပြီးပြီ။ ခုထိ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် မရှိဘူးလား”

“အမြဲ မေမေ့စကား နားထောင်နေကြဆိုတော့ မေမေပြောရင် အလိုလိုကို ခေါင်းညိတ်နေမိတာ”

“ဇာနည်ကိစ္စတွေကျတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

“ဘယ်လိုကိစ္စလဲ”

“ဥပမာ ရည်းစားထားမယ်ဆိုရင်ရော ပြောမှာပဲလား”

“ပြောမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ဘာသာရွေးရင် မှားမှာစိုးလို့ မေမေ ရွေးပေးတာပဲ ကြိုက်မှာပေါ့။ အခုထိ မေမေ့စကားနားထောင်ခဲ့တာ တစ်ခါမှ အမှားမကြုံသေးဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မိဘစကားနားထောင်ရင် ကောင်းစားတာပေါ့”

“ဟား ဟား”

www.burmeseclassic.com

“ဘာရယ်တာလဲ။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဟား ဟား ... ထားပါ။ အခု ကိုယ်က ရည်းစားစကား ပြောရင်ရော ဒေါလည်လည်ခင်ကို ပြန်ပြောမှာပဲလား”

“ပြောမှာပေါ့”

“မပြောပါနဲ့”

“ပြောမယ်”

“ပြောရင် မပြောတော့ဘူး”

“ဟင် ... ဘာမပြောတာလဲ”

“ပြန်ပြောရင် ရည်းစားစကား မပြောတော့ဘူးလို့”

“အို ... ကိုမင်းဒီကလည်း”

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“ဟင်”

“ပြန်မပြောဘူးမို့လား။ ချစ်ရင် ပြန်မပြောနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့မေမေ မသိစေချင်တာလဲ”

“လူကြီးသိတော့ မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်ခံရတော့ မလွတ်လပ်လို့ပေါ့ကွာ။ ရင်ခုန်စရာလည်း မကောင်းတော့ ဘူးပေါ့။ ချစ်သူရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ ဆီးပြားစားရ

သလို ချိုချဉ်အရသာလေးလည်း ခံစားချင်သေးတာပေါ့။ ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“လူလည် ... ဖျတ်ခနဲ မမေးနဲ့ မရဘူး”

“ဟား ဟား”

သူမခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်ပေးလိုက်၏။

“ခေါင်းတွေ စေးကပ်နေပါပြီ။ ခေါင်းမလျှော်ရတာ စဖြစ် ကတည်းက”

“နေမကောင်းလို့ မလျှော်ရတာပဲကွာ”

“ကိုမင်းဒီက နားလည်မှုရှိတဲ့သူလား”

“ကိုအချစ်ကို လက်ခံကြည့်ရင် သိသွားလိမ့်မယ်”

မဆွတ်ခင်ကတည်းက ညွတ်ချင်နေတဲ့ ခင်နဲ့ ဆိုတစ်ယောက် စိတ်ကူးလှေကို ကမ္ဘာတစ်ဆုံးလွှင့်ကာ အပျော်ကြီးပျော်နေသည်။

ရုပ်ချောသဘောကောင်း သူဌေးကလေး ကိုမင်းဒီ ဆုံစည်းရခြင်းအတွက် အရမ်းကို ကျေနပ်သည်။ အနီးကပ်ခင်ခင် ခွင့်ရတော့ ကိုမင်းဒီရဲ့ နားလည်သိတတ်မှုတွေ၊ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်ပြည့်ဝမှုတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ချမ်းသာလိုက်တာကလည်း ပြောစရာမရှိ။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးသဘာဝ ခဏတော့ မူပြုရမယ့်တာဝန် ရှိသည်လေ။ အဲလိုမှ မူမပြုရင် မိန်းကလေးသိက္ခာကျမည်ဟု သတ်မှတ်ထားတာကိုး။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ မမူချင်ပါဘဲ ဘောင်းဘီ မူပြုရတာပါ။

ပြီးတော့ သူ့ဆီကလည်း ဘာမှ မချူချင်ပါ။ တစ်သက်လုံး လက်တွဲသွားချင်တာ။ ထာဝရ မှီခိုသွားချင်တဲ့စိတ်ပဲ ရှိတာပါ။ လူကိုအပိုင်ရမှတော့ သူပိုင်သမျှလည်း ကိုယ့်ပစ္စည်းပဲလေ။

ဒီတော့ ဒီတစ်ခါ သူမ ချူရမှာက သူပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ မဟုတ်ဘဲ လူကို အရချူရမှာ။ ပြီးတော့ သူတို့ အခြေအနေကို သူမ မေမေကိုလည်း အမှန်အတိုင်း မပြောချင်ပါ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ပြောချင်စိတ်ကိုမရှိတာပါ။ သူ့နဲ့ပတ်သက်ရင် သူမဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ချင်သည်။ သူမစိတ်နဲ့ သူမကိုယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ချင်သည်။ သူကလည်း မေမေကို မသိစေချင်။ ထို့ကြောင့်ပဲ မပြောချင်တာလားတော့ မသိပါ။

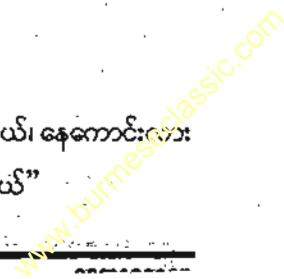
မေမေကတော့ မေးပါသည်။

“သမီး ဆေးရုံကဆင်းကတည်းက မောင်မင်းဒီ တစ်ယောက် မလာပါလား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ဆေးရုံဆင်းပြီးဆိုတော့ တာဝန်ကျေပြီး ထင်မှာပေါ့”

“ဖုန်းဆက်သေးလား”

“ဖုန်းတော့ နှစ်ခါလားမသိဘူး ဆက်တယ်၊ နေကောင်းလား သက်သာလားပဲ မေးတာပါ မေမေရယ်”

“ဒါဆို ဒီကောင်လေး ငါ့သမီးကို စိတ်မဝင်စားဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ မေမေရယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီပွဲမှာ တို့ရုံးပြီ၊ ငါ့သမီး ဆေးရုံပါ အဆစ်တက်လိုက်ရသေး၊ တော်သေးတယ် ခါးမကုန်းသွားတာ၊ ဘဝပါဆုံးတော့မလို့၊ သင်း ဒီလောက်အသည်းမာနေတာ ပုန်းနေလားမသိဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ အရုံးတော့ မခံနိုင်ဘူး၊ သမီး သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ထမင်းစားဖိတ်လိုက်”
“မေမေ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အိမ်ရောက်တာနဲ့ အပိုင်ဖမ်းမလို့ပေါ့”

“တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ မေမေလုပ်တာတွေ တဖြည်းဖြည်း ပိုဆိုးလာပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သူများမကောင်းကြံ ကိုယ်ပဲထိတာ အခု သမီး ခါးရိုးမကျိုးရုံတမယ် ခံစားရပြီးပြီး သမီးကို မကြိုက်ရင်လည်း နေပါစေတော့ မေမေ၊ အရှက်မဲ့တဲ့အလုပ်တွေကို သမီး မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

“သမီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ မေမေလုပ်သမျှ သမီးအတွက် ချည်းပဲလေ”

“သမီး ရှက်သွားတာ မေမေ၊ မချမ်းသာရင်လည်း နေပါစေတော့၊ သမီး ဒီအလုပ်တွေ ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်အပေါ် ကြင်နာပြီး နားလည်ပေးနိုင်သူတွေ့ရင် လက်ထပ်ပြီး ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ ဖြတ်သန်းချင်ဟယ်”

“ဟင်း ... အဲလိုသာဆို ကံတရားအကြောင်း မလှလို့ မေမေ့လို့ မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ရင် ညည်းပင်ပန်းမှာပေါ့”

“မေမေရယ် ... မေမေကလေး နှုတ်ခမ်းနာနဲ့တည့်ပါမလားလို့ ပူနေတာမဟုတ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းကတော့ နာမှာပဲလို့ ကျိန်းသေတွက်နေသလိုပဲ၊ ကံပါလာရင် မဖြစ်မနေ ခံရမှာပဲ”

“အေး ... ကံဆိုတာ လူကလုပ်တာ၊ ကံတရားကို လူက ပြုပြင်နိုင်ရမယ်၊ ကံဆိုးမှုတွေမကျအောင် အစစအရာရာ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားရမယ်”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ကံဆိုတာ လူကလုပ်တာမှန်တယ်၊ သမီးတို့ အတိတ်ဘဝကလုပ်ခဲ့တဲ့ကံကို ဒီဘဝမှာ ခံရတာ၊ အတိတ်ဘဝကလုပ်ခဲ့ပြီးသား ကုသိုလ် အကုသိုလ်တွေကို

ဘယ်လိုပြန်ပြီး သွားပြုပြင်လို့ရမှာလဲ မေမေ၊ အကုသိုလ် အကျိုးပေးဖို့ရှိခဲ့ရင် အကျိုးမပေးနိုင်အောင် ကုသိုလ်ကောင်း မှုနဲ့ တားထားလို့ ရတယ်တဲ့၊ သမီးတို့က သူများဆီက လိမ်ဖို့ညာဖို့ပဲစဉ်းစားနေတာ၊ ဘယ်မှာလဲ ကုသိုလ်တရား၊ အဲဒါကြောင့် သမီး ခုလိုမိုက်မိတာ”

“သမီး ဒါတွေဘယ်က သိတာလဲ”

“ဆေးရုံမှာ တီဗွီကလာတဲ့တရားကို နာရင်း သိရတာလေ၊ တရားလာတဲ့အချိန် မေမေက အိမ်ခဏပြန်တဲ့အချိန်တွေ ချည်းပဲလေ၊ မနက်နိုးနိုးချင်း တရားနာရတာ သိပ်ကို စိတ်ချမ်းသာတယ် မေမေ”

ဒေါ်လည်လည် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။

“ကဲ ... မောင်မင်းဒီ အစီရင်ခံစာလေး ဘာလေးလဲ မလာ ပါလား၊ Report တင်”

သူဌေးခေါ်လို့သွားတာ တွေ့တွေ့ချင်း ပိတ်ပောက် ဘာတာပဲ။

“အေးဆေးပေါ့ သူဌေးကလည်း တင်မှာပေါ့”

“မအေးဆေးနဲ့၊ မင်းကို အဲဒီဘက်ခိုင်းထားတော့ ဒီဘက် မှာလွတ်တာ အများကြီးပဲ၊ ငါတို့မှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ စင်ကာပူသိပ်ကမ်းမှာ ကြာနေတော့ ဒီက ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီ တွေက ထိုးသိပ်နေကြပြီ”

“မပူပါနဲ့ ဘာစီရယ်၊ Packageတွေ ကြိုရောင်းထားတယ် လေ”

“မင်း Packageက ပါးစပ်နဲ့ယူတဲ့သူကများနေတယ်လေ”

“ကျွန်တော် ငွေကောက်ခိုင်းထားပါတယ်။ 80%လောက် က ငွေစသွင်းနေပါပြီ သူဌေးရဲ့၊ ပစ္စည်းတွေ ပြောထားတဲ့ ရက်အတိုင်းလည်း ချနိုင်မှာပါ။ ကျွန်တော်က တစ်ပတ် လောက်ခွာချိန်းထားတာ”

“ဟူး ... တော်သေးတာပေါ့”

“ဘာမှမပူနဲ့ တပည့်ကြီးက အားလုံးကို သေချာချိန်ပြီးမှ လုပ်ထားတာ”

“တော်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို အားကိုးနေရတာ ကဲ... မင်း Run နေတဲ့ကိစ္စရော ဘယ်လိုလဲ”

“အဲဒါလား ... ကောင်မလေးတော့ ဆေးရုံရောက်သွား တယ် ဘောစီရေ”

“ဟေ ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အထာပေးပြီး ဝင်တိုက်တာလေ၊ သူ့အဖို့နဲ့ သူ့ မထိန်းနိုင်ဘဲ ပစ်လဲကျပြီး ဆေးရုံရောက်တာ၊ ခါးထိ သွားတယ်”

“ဟာ ... သွားပါပြီကွာ၊ ခါးကုန်းသွားပြီလား”

“Originalအတိုင်းပါပဲ၊ အခု အိမ်မှာ အနားယူနေရတယ်”

“ဟိတ်ကောင် နောက်တစ်ခါ သတိထား၊ မပွန်းမပဲ့စေ နဲ့”

“အာ ... ဘောစီကလည်း ကျွန်တော်လုပ်တာမှ မဟုတ် တာ၊ သူ့ဘာသာ လာတိုက်ပြီး သူ့ဘာသာဖြစ်တာ”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဂရုစိုက်”

“ဟုတ်”

“ဒါနဲ့ မင်း အသုံးစိတ်လည်း မတင်ပါလား”

“ရပါတယ်၊ ဘောစီက ကျွန်တော့်ကို လစာတွေ နှစ်ဆ တောင်ပေးထားတာပဲ၊ ကျွန်တော် အဲဒီထဲကပဲ သုံးလိုက် မယ်”

“မဆိုးပါဘူး၊ သိတတ်သားပဲ၊ အေးပါကွာ အောင်မြင်ရင် မင်းကို ငါ ဘောက်ဆူးကောင်းကောင်းပေးမှာပါ၊ ဆက် လုပ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘယ်လောက်ထိ စောင့်ရမှာလဲ”

“နောက်ထပ် နှစ်လလောက်ပဲစောင့်ပါ၊ တကယ်လို့သာ ကောင်မလေး ခုလို အနာတရမဖြစ်ရင် နောက်တစ်လ လောက်ဆို ပွဲသိမ်းပစ်တယ်၊ အခုက သူ့ကို ဆရာဝန်က နားခိုင်းထားလို့”

www.burmeseclassic.com

“အိုခေ၊ တစ်သက်တာအတွက် ဒီလောက်တော့ စောင့်ရ မှာပေါ့ကွာ”

ဦးချောမောင်မောင်သန့်ကြီး သူ့အတွေးနဲ့သူ့ ပီတိ ဖြာနေသလို မင်းဒီ တစ်ယောက်လည်း ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေပါသည်။

မင်းဒီခမျာ နှလုံးသားကို ရင်ခွဲလှူရမလို ဖြစ်နေပြီ။ တကယ်လို့ သူသာ ခင်နွဲ့ဆိုးကို မ၊သွားရင် ဘောစိလည်း သူ့ကို ဘယ်လိုလုံမျိုးနဲ့ ပစ်မလဲမသိ။ သေချာတာကတော့ အနော်ရထာလို ကြိုးဖြည်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားကို ရင်ခွဲယူမှာ။

“ဟဲ့လို”

“ကလေး ... နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ် ... သက်သာပါတယ်”

“မနက်ဖြန် ဆေးခန်းပြန်ပြရမယ်နော်၊ လိုက်ပြပေးရမလား”

“ရပါတယ်၊ မေမေ ရိပ်မိမှာစိုးလို့ မပြပေးနဲ့”

“အိုခေ၊ ကလေး အပြင်ထွက်လို့ရပြီလား၊ ကို ကလေးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

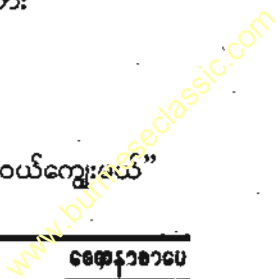
“ကြီးစားကြည့်မယ်လေ”

“ကလေးအမေကို မပြောထားဘူးခို့လား”

“ဟင့်အင်း”

မင်းဒီ ပြုံးလိုက်သည်။

“လိမ္မာတယ်၊ တွေ့ရင် စားချင်တာ ဝယ်ကျွေးမယ်”

“ဘာလို့ လိုချင်တာဝယ်ပေးမယ်လို့ မပြောတာလဲ”

“ကလေးက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး၊ ပြောကြည့်တာ”

“ကလေးလိုချင်တာရှိရင် ကို ဝယ်ပေးမှာပေါ့ ကလေးရယ်၊ ပြောစရာမှ မလိုတာ”

မင်းဒီ ရင်နည်းနည်းတုန်သွားပေမယ့် ဖောလိုက်ရ သည်။

သူမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ သုံးနေတာတွေက သူကိုယ် ပိုင်ပိုက်ဆံတွေနဲ့ပါ။ အဆောင်အယောင်တွေ၊ ခြံဝယ်ပြတာတွေက တော့ ဘောစီ ပံ့ပိုးပေးတာတွေပေါ့လေ။ အသေးသုံးတွေကိုပြော တာ။ ယုတ်ဆွအဆုံး ဆေးရုံမှာ ဆေးဖိုးတွေ ရှင်းတာတောင် သူပိုင်ပိုက်ဆံနဲ့ သူမကို ကုပေးခဲ့တာ။ သူမကို ချစ်လို့ သူတတ် နိုင်သလောက် လုပ်ပေးတဲ့သဘောပါ။

ဒီနေ့လည်း သူမက သူမအမေ မသိအောင်လို့ ဖုံး ထားချင်ပုံကို တွက်ဆကြည့်ရရင်တော့ သူမဆီက အဖြေကောင်း ပြန်ရဖို့ 100% လောက် သေချာသလောက် ရှိနေပြီ။

သေချာတာက တခြားဘဲတွေဆီက သူမဘယ်လိုပဲ ချူခဲ ချူခဲ သူ့ဆီကတော့ ခုထိ ဘာမှ မချူသေးပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီလို ချူဆီလုပ်ခဲ့တာကလည်း သူမဆန္ဒထက် သူမမိခင်ရဲ့ဆန္ဒ ဆိုပိုမှန်မည်။

တကယ်တော့ သူမက အဖြူရောင်ကင်းဗတ်စတစ်စ လိုပဲ။ အရောင်ဆိုးသူအလိုကျ အရောင်ပြောင်းသွားနိုင်တဲ့ ကင်းဗတ် စ။

သူမက ပန်းချီဆရာနဲ့တွေ့ရင်တော့ ပန်းချီကား တစ်ကားဖြစ်သွားနိုင်ပြီး စိတ်ရွေးပေါက်နေသူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ ရင်တော့ အမှိုက်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

သူက သူမဘဝကို တန်ဖိုးမြင်မားအောင် ဆေးရောင် လှလှခြယ်ပေးနိုင်ချင်မှ ခြယ်ပေးနိုင်လိမ့်မည်။ သို့သော် သူမဘဝ ကို အမှိုက်တစ်စဖြစ်အောင်တော့ ဘယ်တော့မှ မဖျက်ဆီးပါ။

စုတ်ချက်ကြမ်းတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကိုလည်း ကာကွယ် ပေးမှာပါ။

သူဟာ သူမဘဝအတွက် နေမင်းလို ထိန်ထိန်လင်း လင်း အောင် မစွမ်းနိုင်ရင်တောင် လမင်းလောက်တော့ အေးချမ်းစေမှာပါ။

သေချာတာကတော့ သူမကို သူ အဆုံးရှုံးမခံတော့
ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ သူမကို သူ သေချာပေါက်လက်ထပ်မှာပါ။ သူ
အရည်အချင်းနဲ့ဆို မချမ်းသာရင်တောင် လူတန်းစေ့နေနိုင်အောင်
ထားနိုင်မှာပါ။ သူ ကြီးစားမှာပါ။

သူမ သဘောကိုလည်း အထာနပ်သူပီပီ အကဲခတ်
လို့ ရနေပါသည်။ သူမသည်လည်း ကိုယ့်ကို ချစ်နေပါသည်။
မင်းဒီကတော့ စိတ်ကူးလှေကို ရွက်လွှင့်မိတိုင်း
စိတ်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးနေမိသည်။

“မေမေ သမီး ကားတစ်ပတ်လောက် လျှောက်မောင်းလိုက်
ဦးမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ သမီး ... သွားလေ၊ မေမေလည်း လိုက်မယ်”

“မေမေ မလိုက်ပါနဲ့၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း သွားချစ်ဖို့
စိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေလို့”

သူမကို မေမေက စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမကို
သေချာအကဲခတ်နေပုံပါ။ ခဏနေတော့မှ ...

“အဝေးကြီးတော့ မသွားနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

သူမကို ယောက်ျားလုံး ကိုရဲ့ ဝယ်ပေးထားသော
VIZ အနီရဲ့ရဲလေးနဲ့ ကန်တော်မင်ပန်းခြံထဲ မောင်းလာလိုက်
သည်။

ကားပေါ်ကမဆင်းဘဲ ကန်ရေပြင်ထက်က ဘဲရုပ်
ကလေးတွေကို ငေးနေမိသည်။

“ဟဲလို ... ကိုမင်းဒီလား၊ ကျွန်မ အပြင်မှာ”

မင်းဒီကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ နာရီဝက်လောက်
နေတော့မှ မင်းဒီ ရောက်လာသည်။

“ကားတွေက ပိတ်လိုက်တာကွာ၊ စောင့်နေတာကြာပြီလား”

“နာရီဝက်ကျော်ပြီ”

“ကားပိတ်တယ်၊ ကြိုပြောရင် ကို လာစောင့်နေမှာပေါ့”

“ရမှ စိတ်ကူးပေါက်လို့ ထွက်လာတာ”

“လှေစီးမလား”

“ကောင်းသားပဲ”

ခြေနင်းလှေလေးတွေက အရပ်ပေါင်းစုံရှိသည်။ အဖြူ
ရောင်ဘဲရုပ်လှေကလေးထဲမှာ နှစ်ယောက်သား စကားဆက်ပြော
ဖြစ်ကြသည်။

“ကိုမင်းဒီ ကျွန်မအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ”

“သိသင့်သလောက်တော့ သိပါတယ်”

“သိသင့်သလောက်ဆိုတာက ဘာတွေလဲ ပြောပြပါလား”

“မပြောချင်ဘူး”

“ကျွန်မဘဝမှာ အရိပ်တချို့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ အရိပ်မည်းကြီး
တွေလောက်မဆိုးရွားပေမယ့် ညိုဖျော့ဖျော့ ခပ်ညစ်ညစ်
အရိပ်တွေပေါ့”

“သိပ်မဆိုးရွားရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ကျွန်မအကြောင်းတွေ သိထားတယ်မို့လား၊ ကိုမင်းဒီက
လူလည်ပဲ သိမှာပါ”

“ကို ပြောပြီးပြီလေ၊ သိသင့်သလောက် သိတယ်လို့”

“ခွင့်လွှတ်နိုင်လား”

“ခွင့်လွှတ်နိုင်လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပေါ့”

“ရှင်က သိပ်ချမ်းသာတယ်လေ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ချူမှာ
မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကိုယုံလို့၊ 100 % ယုံကြည်နေလို့၊ မင်း ကိုယ့်ကို
ဘယ်တော့မှ ချူမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့ အဲလောက် ယုံကြည်နေတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်နေမှန်းသိနေလို့”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်ကို ကျွန်မ အဖြေမပေးရသေးဘူးနော်”

“သိတယ်လေ၊ ကို မင်းကို နှစ်နှစ်ကာကာချစ်သလို၊ မင်းလည်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာကို အလိုလိုသိနေတာမင်း အဖြေမပေးရသေးလို့သာ တရားဝင်ချစ်သူမဖြစ်သေးပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာတော့ ကိုနဲ့မင်း ချစ်သူတွေထဲမှာ နားလည်ထားပြီးသားပဲ”

“လူလည်ကြီး၊ ရှင် အဲဒီလိုပြောလိုက်လို့ ကျွန်မ ရှင့်ထံ အဖြေမပေးတော့မှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“မစိုးရိမ်လို့ပြောတာပေါ့၊ ကလေးလေးကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကို အဖြေပေးပြီး အချစ်စစ်တစ်ခုရဲ့ အရသာကို အေးချမ်းစွာ ခံစားချင်တယ်ဆိုတာကို သိတယ်၊ ပြီးတော့ တကယ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေချည်း နားလည်မှုတွေရှိတယ်ကြတယ်၊ နားမလည်ဘူးဆိုရင် အဲဒီလူကို တကယ်မချစ်သေးလို့ပဲ၊ ကိုကတော့ ကလေးကို နားလည်နေတယ်”

ကလေးလည်း ကို ဒီလိုပြောလို့ စိတ်ဆိုးမှာမဟုတ်ဘူး၊ နားလည်ပေးမှာပဲလို့ ယုံကြည်တယ်၊ သေချာတာက ကိုတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်း အလွမ်းနဲ့ အဆုံးသတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“နောက်ဆုံးစကားလုံး မြှိုက်တယ်ကွာ”

“ချစ်လား”

“မေးစရာလိုသေးလို့လား”

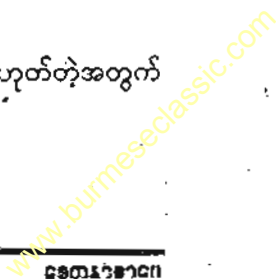
“ကြားချင်လို့”

“ကို ချမ်းသာလို့ ချစ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို လူချည်းပဲ သက်သက်ချစ်တာ၊ လူကိုမြင်ပြီး ရင်ခုန်ခဲ့တာ၊ မေမေခိုင်းလို့ ကိုနားရောက်ခဲ့တာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ သန့်သန့်ကလေးလည်း ချစ်တယ်”

“ကြားရတာ နားထဲကို ပျားရည်တွေ လောင်းထည့်လိုက်သလိုပဲ၊ ချိုရှရှလေး”

“နီးပါ၊ နားအရသာရှိအောင်ပြောတာမဟုတ်တဲ့အတွက် နှလုံးသားနဲ့ နားထောင်ပါရှင်”

“အိုခေ”

ပြုံးနေတဲ့မျက်နှာလေးက ကြည်စင်နေတာပဲ။ မသိ
စင်တဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေမရှိဘူး။ မုန်းလို့ပဲဖြစ်စေ ချစ်လို့ပဲဖြစ်စေ
မျက်နှာဖုံးတွေ စွပ်ထားတတ်ကြပေမယ့် သူမ မျက်နှာမှာ အခု
မျက်နှာဖုံး လုံးဝမရှိတာ ကျွန်တော် သေချာသိနေတယ်။

မျက်နှာဖုံးရှိနေတာက ကျွန်တော်။ သူ့အကြောင်းတွေ
ကျွန်တော် အကုန်သိနေပေမယ့် ကျွန်တော့်အကြောင်း သူ ဘာမှ
မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အခု မျက်နှာဖုံးကို မချွတ်ရဲသေး
ဘူး။

မျက်နှာဖုံးချွတ်လိုက်လို့ မတော်တဆ ဆုံးရှုံးလိုက်
ရမှာကြောက်နေတယ်။ သူမရဲ့ အတိတ်တွေက ခြောက်လှန့်နေ
တယ်။ သူမကို ယုံတယ်ဆိုရင်တောင် 100%တော့ မဟုတ်ဘူး။
ဒါ့အပြင် ကျွန်တော့်မျက်နှာဖုံးကြီး မချွတ်ရဲဘူး
ဗျာ။

ကျွန်တော့်တဝမှန်ကို သူ လက်ခံလိမ့်မည်လို့ မသေ
ချာရဲတာ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆုံးရှုံးမှာကြောက်လို့ပါဗျာ။

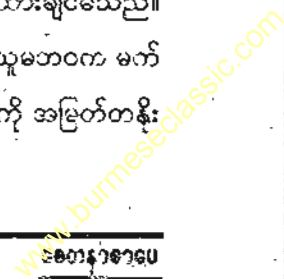
မေမေသိအောင် ကိုနဲ့ တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးပြီး
ချစ်နေရတာ ပျော်စရာကောင်းပါသည်။

ကိုဟာ ဟကယ်ကို သူမအတွက် ချစ်သူကောင်းတစ်
ယောက်။ သူမအပေါ် စာနာနားလည်မှုတွေ ပေးသည်။ သူမ
မကောင်းခဲ့တာတွေကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးသည်။

ချမ်းသာလို့ ချစ်တာမဟုတ်ဘူး ဆိုပေမယ့် ကိုရဲ့
ချမ်းသာမှုတွေကိုလည်း သဘောကျသည်။

ရုပ်ချောသဘောကောင်း ရေလည်းလျှံသော ချစ်သူ
တိုရတဲ့ သူမရဲ့ကံတရားကိုလည်း ရွှေတောင်ချထားချင်မိသည်။

ဟကယ်ဆို ရုပ်ကလေးကလွဲရင် သူမဘဝက မက်
လောက်စရာ ဘာမှ မရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုက သူမကို အငြိတ်တန်း
နို့သည်။

ပြီးတော့ သူမ ယောက်ျားလုံးရဲ့ ကွန်ဒိုမှာနေရတာ လည်း လိပ်ပြာမသန့်။

“မေမေ သမီးတို့တိုက်ခန်းလေးကိုပဲ ပြန်ပြောင်းရအောင် လေ”

“ဘာအရူးထတာလဲ မိခင်နဲ့ဆိုးရယ်၊ ငါ မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာကို အကောင်းမှတ်မနေနဲ့၊ မအေက ကောင်းဖို့ စီစဉ်တာတွေကို ပုန်ကန်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါလုပ်နေတာတွေ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ ညည်းဖို့ချည်းပဲ”

“တော်ပါ မေမေရယ်၊ လူမချမ်းသာရင်နေပါစေ၊ ကိုယ်ကျင့် တရားချမ်းသာချင်တယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ ထမင်းငတ်သေတဲ့ သူတော့ မရှိသေးပါဘူး၊ မေမေ၊ အဓိက ကိုယ်စားလိုက် တဲ့ထမင်းတစ်လုတ်တိုင်း ဖြူစင်ပြီး အပြစ်ကင်းဖို့ အဆိပ် အတောက် မဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတာ”

“ငါသိတယ်၊ မအေထက် တစ်လကြီးမနေနဲ့၊ ငါ အားလုံး နားလည်တယ်၊ နောက်ဘဝက နောက်ကိစ္စပဲ၊ အခုလက်ရှိ ကောင်းကောင်းနေရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်သူသေသေ

ငတေမာရင်ပြီးရောဆိုတာလေ စကားလုံးကြမ်းပေမယ့် ငတေက မမာဘဲ ပျော့နေရင် သေတဲ့အထဲပါမှာ၊ မာမှ အသက်ရှင်ခွင့်ရမှာ”

“ပိုက်ဆံဆိုတာ တစ်ဘဝပဲ သုံးလို့ရတာပါ မေမေ”

“အေး နောက်ဘဝဆိုတာကိုလည်း ငါက စိတ်မဝင်စား ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“မေမေ”

“ငါ့ကို ပြန်မပြောနဲ့၊ ငါနိုင်တာပဲလုပ်”

မေမေ ရူးသွပ်သွားပြီလား။ မေမေ့အတ္တတွေက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သူမ တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲသွား သည်။

“ဒီကွန်ဒိုကလည်း ပြောင်းစရာမလိုဘူး၊ ကိုရဲကိုလည်း အဆင်ပြေပြေဆက်ဆံ၊ ငါ အခု ကိုရဲဆီက စိန်တွေကို အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတာ မျက်နှာမပျက်ချင်ဘူးနော်၊ ပြီးတော့ မင်းဒီနဲ့ အစာငံမပြေရင် တခြားသားကောင်ရှာ ဦးမှာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ၊ ကိုရဲကို မိတ်ဆွေလိုဆက်ဆံပေးလို့ ရတယ်။ နောက်ထပ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတော့ မဆွေ ခိုင်းပါနဲ့တော့၊ သမီး မလုပ်နိုင်ဘူး”

“မဂေါက်ပါနဲ့အေ၊ အခု ငါတို့ရထားတာက ဘာမှ မနီ သေးဘူး”

“တော်ပြီ မေမေ၊ သမီးကို မခိုင်းပါနဲ့၊ မေမေလည်း မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ ရှက်စရာကောင်းလွန်းလို့ ပါ”

“ဒီမှာ ဘာမှ ရှက်နေစရာမလိုဘူး၊ လုံလောက်အောင် ရပြီးရင် ဒီမှာလည်း မနေတော့ဘူး လစ်မှာ”

“မေမေက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“စင်ကာပူမှာ သွားနေမလို့”

“ဘုရားရေ မေမေ”

အင်္ဂလိပ်စကားဆိုတာ ထမင်းစားရေသောက်တောင် မပြောနိုင်။ တရုတ်စာဆိုတာ ဘူးသီးကြော်တွေလားလို့ မေးရမယ့် မေမေက စင်ကာပူမှာ သွားနေမတဲ့။

မေမေ ပုံမှန်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လားလို့ ထင်မိသည်။

စင်ကာပူတဲ့။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလောက် လူတကာဆီကလိမ်ပြီးမှတော့ ဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး နေလို့ရမလဲ၊ နိုင်ငံခြားကိုပဲ ဒိုးမယ်”

“မေမေ လိမ်တာမကောင်းမှန်းသိရက်နဲ့ ဘာလို့ လိမ်နေ တာလဲဟင်”

“မေမေ သိပ်ကို ပင်ပန်းခဲ့လို့ပါ သမီးရယ်၊ ချမ်းသာချင် တယ်၊ ဘဝမှာ တစ်ခါလောက်ဖြစ်ဖြစ် ချမ်းချမ်းသာသာ ကြီးနေဖူးချင်တယ်၊ သမီးအဖေလို မျက်နှာမွဲကို ချစ်ခဲ့မိ လို့ မေမေမှာလေ မင်္ဂလာလည်း ကောင်းကောင်းမဆောင်ခဲ့ ရဘူး၊ သူများတွေ ပြောပြောနေကြတဲ့ ဟန်းနီးမွန်းဆိုတာ ဘာမှန်းတောင်မသိဘူး၊ ဒီကြားထဲ သမီးအဖေ ဆုံးသွား တော့ ပိုဆိုးတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ အို ... မေမေ ချမ်းသာချင်တယ် သမီးရယ်”

www.burmeseclassic.com

မင်းဒီက လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲနေမိသည်။
မင်းဒီ ပိုက်ဆံစုထားတာတွေရှိပါသည်။ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ မြို့စွန်
ဘက်မှာ ဈေးနည်းတဲ့ ခြံကွက်ကလေးတွေ ဝယ်ထားတာတွေရှိ
သည်။

ထိုခြံကွက်ကလေးတွေက မင်းဒီ ဝယ်ထားတုန်းက
ဘာမှ မရှိ။ ခုတော့ ဈေးလေးတွေရသင့်သလောက်ရပြီပို။ ထုတ်
ရောင်းလိုက်သည်။ သူမနဲ့နေဖို့ သူပိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းကလေးက
သိမ်နုတ်လွန်းနေတာနဲ့ တိုက်ခန်းလေးကိုပါရောင်း။ အားလုံးပေါင်း
လိုက်တော့ တန်ဖိုးနည်း ကွန်ဒိုလေးတစ်ခန်းနဲ့ ကားတစ်စီးစာ
ထွက်လာသည်။ တိုက်ခန်းလေးကိုလည်း လှလှပပ နေချင့်စဖွယ်
လေးပြင်ဆင်ထားကာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကိုလည်း သူ

တတ်နိုင်သလောက်နဲ့ ကောင်းကောင်းလေးတွေ ထည့်ထားလိုက်
သည်။ မချမ်းသာပေမယ့် နေချင့်စဖွယ်တော့ ရှိပါသည်။

ကောင်မလေး သူ့ကို ကြွေးနေတာလည်း သူသိပါ
သည်။ သူ မချမ်းသာဘူးဆိုရင်လည်း သူမ စိတ်မဆိုးလောက်ပါ
ဘူး။ သေချာအောင် အစီအစဉ်တွေလည်း ဆွဲထားသည်။

သူ ခင်နွဲ့ဆိုးကို လုံးဝ လက်လွတ်မခံပါ။

သူဌေးက သူ့အတွက် ခင်နွဲ့ဆိုးကို မလာခိုင်းထား
ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျန်စစ်သားမဟုတ်တဲ့အတွက် သူ့ချစ်သူ
ကိုသူဌေးလက်ထဲ မအပ်နိုင်ပါ။

သူပဲ မိဖုရားမြှောက်မှာပါ။

ထိုအတွက် အဆိုးဆုံး တုံ့ပြန်မှုက သူဌေး သူ့ကို
အလုပ်ကထုတ်ပစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုအရာအတွက်လည်း သူ ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ထားပါ၏။ သူ့သာအလုပ်လိုက်လျှောက်မည်ဆိုရင် ပြိုင်
ဘက် ကုမ္ပဏီတွေက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြမှာပါ။ သူဌေးကို
သူ သစ္စာမဖောက်ချင်ပေမယ့် သူဌေးသာ သူ့ကို အလုပ်ထုတ်ခွဲ
ရင် သူ့မှာ ရွေးစရာမရှိပါ။

သူမနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ရင်း
ပျော်ရွှင်နေသည်။

လက်ထပ်စာချုပ်လည်း ဝယ်ပြီးပါပြီ။ စာချုပ်အဖုံး
လေးကလည်း လှလိုက်တာ စက်စက်ယိုယိုပေါ့။ ဆင်စွယ်ရောင်
အပွင့်လှလှလေးတွေပေါ်မှာ ရွှေရောင် ပုလဲလုံးလေးတွေကပ်လို့။

သူမအတွက် မှန်တင်ခုံကိုတော့ အကောင်းစားလှလှ
လေးဝယ်ပေးထားသည်။ သူ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ မင်္ဂလာခန်းကိုလည်း
သူမ နှစ်သက်ကောင်းပါရဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ပျော်မှာပါလေ။

“ကလေး ... ကိုကို လက်ထပ်မှာလား။”

“ကိုကရော”

“ကိုလောက် ကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့သူ ဒီကမ္ဘာမှာ
ရှိမှာတောင်မဟုတ်ဘူး။”

ခင်နွဲ့ဆိုက ပြုံးနေသည်။ ချစ်သူဆီက ဒီလိုစကား
မျိုးကြားရတာလောက် ပီတိဖြစ်ရသူ ရှိမှာတောင် မဟုတ်ဘူးလေ။

ပြီးတော့ သိပ်ကို ချမ်းသာချင်တဲ့သူ မိခင်ရဲ့ ဆန္ဒ
တွေကိုလည်း ဖြည့်ပေးရာရောက်တာပေါ့။

“ဟေး ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ပြန်ပြောလေ”

“ဟင်း ဟင်း ... ကိုရယ် ... နွဲ့ဆိုက ကိုကိုမှ တကယ်
ချစ်မိသွားတယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

တစ်ယောက်မျက်လုံးထဲ တစ်ယောက် သေချာစိုက်
ကြည့်နေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက ဆရာကြီးတွေ။ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ညှို့ယူဖမ်းစားဖို့ အားပြိုင်နေကြသည်။

ကြာလာတော့ မိန်းကလေးကပဲ အရုံးပေးရသည်။
နွဲ့ဆိုးက ရှက်ကာ မျက်လွှာချသွားသည်။ သူက နွဲ့ဆိုးကို ရင်
ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ ဖွဖွကလေးဖက်ထားလိုက်သည်။ နွဲ့ဆိုးက
သူ့ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ကာ ...

“ကိုကို နွဲ့ဆိုး လက်ထပ်မယ်”

တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောသည်။ ရင်ခွင်ထဲကို ဖွဖွ
ကလေးယိသည်။ ကြည့်နှူးလိုက်ရတာလေ။ ဒါပေမဲ့ စိုးတစ်ဝက်
စိတ်နဲ့ပါ။ သူက မရိုးသားတော့ အပြည့်အဝ ပျော်နိုင်ဘူးလေ။

“ဒါဆို ကိုတို့လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“ဟုတ်”

“ကိုကိုကလေး ကလေး မေမေဆီမှာ လာတောင်းပြီး
လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ ကလေးကို ခိုးပြေးချင်တယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပျော်ချင်လို့ ကြည့်နှူးချင်လို့၊ ကိုတို့ ဘယ်သူမှ မသိအောင်
လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ ပြီးရင် လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း သတင်း
စာထဲထည့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးကို ငွေဆောင်ကို ခိုး
ပြေးမယ် ပျော်စရာကြီး”

“ကို ... ကို ကျွန်မကို တိတ်တိတ်ပုန်းယူဖို့ စဉ်းစားနေ
တာလား၊ ကိုပြောတာတွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးနော်၊ ကိုအနေ
အထားနဲ့ ဒီလိုလုပ်စရာလား၊ ကို နောက်နေတာလား”

“နီး ... နီး ... ကိုက ရိုမန်တစ်ဆန်ချင်တာ၊ မလှေထုံးစံ
အတိုင်းလုပ်ရတဲ့ ပကာသနမင်လာပွဲကြီးတွေက ရင်ခုန်စရာ
မကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့ ကလေးရဲ့မေမေဆီမှာ သွားတောင်း
ရင် စိတ်ပျက်စရာတွေ တောင်းဆိုရင်လည်း ကိုစိတ်ထဲ
အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုက ကလေး
မေမေအကြောင်း သိနေတာကိုး၊ ဘာမှ မသိထားရင်တော့
တစ်မျိုးပေါ့၊ ကို ကလေးကို တန်ဖိုးမထားလို့ ဒီလိုလုပ်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကိုက ဆယ်ကျော်သက်လေးတွေလို နိုင်းရှူးရဲ့
လုပ်ကြည့်ပြီး ရင်ခုန်ချင်တာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကလေးဘက်က
သဘောမတူဘဲ လိုက်ခဲ့တာ ဘာညာမျိုးလုပ်ရင် ပိုတောင်
ရင်ခုန်စရာကောင်းမှာ”

ခင်နွဲ့ဆိုးက မယုံသလိုလို ကြည့်နေသည်။

“ကိုပြောတာကို လက်မခံနိုင်ဘူးလား”

“ကို နွဲ့ဆိုးဘက်ကိုရော စဉ်းစားမိလား၊ နွဲ့ဆိုးက သိပ်ချမ်းသာတဲ့ချစ်သူကို လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လိုတွေ စိတ်ကူးယဉ်ထားမယ်ထင်လဲ ကို၊ နွဲ့ဆိုးဘဝ နွဲ့ဆိုး အနေအထားကို ကို အသိဆုံးပါကို၊ ကိုလိုသူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်ခွင့်ရတဲ့ နွဲ့ဆိုးက ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီး၊ ဒင်နာပွဲကြီးတွေနဲ့ တင့်တယ်ချင်မယ်ဆိုတာ ကို မသိဘဲတော့ မနေလောက်ပါဘူးနော်၊ ကို ရွှားချင်တယ်ဆိုရင်တောင် နွဲ့ဆိုးဘက်ကို ထည့်စဉ်းစားပေးသင့်တယ် ကို”

“လုပ်ပေးမှာပါ၊ ကိုတို့ ငွေဆောင်ကပြန်လာရင် မင်္ဂလာပွဲရော ဒင်နာပါလုပ်ပေးမှာ ကို စိစဉ်ထားပြီးသားပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုရယ်၊ ကိုက မိဖုရားခေါင်မြောက်တယ်လည်းပြောသေးတယ်၊ ဘိသိတ်လည်း မသွန်းချင်ဘူးဆိုတာလို ဖြစ်နေတယ်”

“အေးလေ ... နွဲ့ဆိုးက မဖြစ်မနေမှ အဲလို လုပ်ချင်တယ်ဆိုတော့လည်း ကို လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ကို အဲလို အောင်သက်သက်နဲ့တော့ မလုပ်ပေးနဲ့ စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ စိစဉ်ပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တောင်းဆိုလို့ လုပ်ပေးတာမျိုးကို မလိုချင်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မုန်တိုင်းဖြစ်ကာနီး လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်းလို ဆက်ဆံရေးမျိုးဖြစ်နေသည်။ မုန်တိုင်းအဖြစ် ဆက်လက်အားကောင်းလာမလား၊ အားပျော့ပျက်ပြယ်သွားမလားဆိုတာကတော့ ...။

၈၈၈၃၇၈၆၀၊ နှစ်ဖြူဖြူ၊ မိတ်ဆက်စာများ လေ့ရှိလိုပါက
အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈၅၅(ဂ)၊ ဇေယျဝတီလမ်း (ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

မင်းဒီရဲ့ သဘောထားကို မင်နွဲ့ဆို ဆန်းစစ်နေမိ
သည်။ သူ့မိခင်ကို မပြောထားတာပဲ တိုင်ပင်စရာလူလည်းမရှိ။

ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့ဟာကို ခိုးပြေးမယ်ဆိုတာက
သူမကို မချိုးမြှောက်ချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘုရားဝင်နန်း
မယားရှိနေလို့လား။ ဝေခွဲမရပါ။

လူ့သဘောဆိုတာကလည်း ဝေခွဲမရဘူးလေ။ သူမ
ကိုတော့ တော်တော်ချစ်ပုံရသည်။

မင်းဒီ လူပျိုဆိုရင်တော့ ပြသနာမရှိပါ။ သူ လူပျို
မဟုတ်ရင်တော့ သူမဘဝက သွားပြီ။

ပြီးတော့ ခိုးရာလည်း မလိုက်ချင်ပါ။ ဘယ်မိန်းက
လေးမဆို တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်ယူတာပဲ ခံယူချင်တာ
ပါ။ ခိုးရာလိုက်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတော့ တော်တော်ရှား
လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။

မင်းဒီရဲ့ သဘောထားကို မှန်းရခက်နေ၏။ အိမ်မှာ
ဆည်း မေမေနဲ့ သိပ်အဆင်မပြေ။ စိတ်တွေ ရှုပ်နေပါသည်။

မင်းဒီကို သူမက စပြီး လိုက်ခဲ့ရတာပါ။ မင်းဒီ
ချမ်းသာတယ်သာပြောတာ သူမ ဆေးရုံတက်တုန်းက ဆေးဖိုးတွေ
ရှင်းပေးတာကလွဲရင် သူမကို ဘာအဖိုးတန်ပစ္စည်းမှ ပိုးကြေး
ငှါးကြေးမပေးပါ။ သူမတို့သားအမိရဲ့ ချုံဆီဇာတ်လမ်းတွေကို
သိထားတာမို့ တမင်မပေးတာ နေမှာပါ။ အခုကိစ္စမှာလည်း
သူမကိုစမ်းချင်လို့ ခိုးပြေးဖို့ ပြောတာလား။

သူမစိတ်ဓာတ်ကို သိချင်လို့ စမ်းနေတာလား။
ဖြစ်နိုင်သည်။ မင်းဒီလို သူဌေးက လာမတောင်းဘူး ခိုးပြေးမယ်
ဆိုကတည်းက သူမစိတ်ကို စမ်းတာပဲနေမှာ။ သူမ ဘက်က
လျှော့ဘဲ လာတောင်းခိုင်းရင် သူ စိတ်များကွက်သွားမလား
သိနိုင်ပါ။

သူမ တော်တော်အုံးစားနေပါသည်။ ပြီးတော့ ခိုး
ရာလိုက်ဖို့အတွက် မသိစိတ်က ယိုင်ချင်ချင် ဖြစ်နေပြီ။ အချစ်
ဆိုသော ပဝါပါး ဖုံးလွှမ်းလာတဲ့အခါ အမှန်တရားဆိုတဲ့ မြှင်ကွင်း

က ဝေးသွားတတ်ပါသည်။ အချစ်စိတ်တွေက ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အခါ နှလုံးသားရဲ့ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကိုပဲ ကောက်ကောက်ခါပြီး အမှန်တရားကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်း လျော့ကျတတ်ပါသည်။

ခုလည်း မင်းဒီက သူမကို လိမ်နေတာကို လုံးဝ မရိပ်မိဘဲ တခြားဘက်က လှည့်တွေးနေပါ၏။

လူ့စိတ်ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ယုံချင်လာရင် အတင်းကို ဇွတ်မှိတ်ယုံပစ်တတ်သည်။ မယုံကြည်ချင်တဲ့ အကြောင်းအရာဆိုရင်လည်း သံသယမေးခွန်းပေါင်း တစ်ထောင်နဲ့အောက်ဘက်က လက်မခံနိုင်စရာတွေကိုပဲ တွေးလေ့ရှိသည်။ စိတ်ရဲ့သဘော စောကြောရ ခက်ပါသည်။

အခုလည်း မင်းဒီရဲ့လုပ်ရပ်ကို သိစိတ်က လက်မခံနိုင်ပေမယ့် မသိစိတ်ကတော့ ခေါင်းညိတ်နေပြီ။

ကိုယ်လက်ခံတဲ့ အမှန်တရားကို ချစ်တဲ့စိတ်ထဲ ချေဖျက်ပစ်တော့မည်။

မင်းဒီနဲ့ သူမ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြိုင်ညှို့ယူဖမ်းစားခဲ့တယ် ဆိုရင်တောင် သူမပဲ ရွံ့ပါသည်။

မင်းဒီ သူမကို တကယ်ချစ်တာကို သူမသိသည်။ ဒီအသိတရား တစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းဒီကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်ခဲ့သည်။

မေမေရဲ့အယူအဆ အမှားတွေကလည်း သူမကို မင်းဒီရှိရာ တွန်းပို့နေသည်။ ဒီကိစ္စအတွက် မေမေကို လုံးဝတိုင် ဝင်ချင်စိတ် မရှိတာလည်း သူမရဲ့ကံတရားပါပဲ။ ဒါပါပဲ။ မကောင်းချင်လာရင် ဘက်စုံတွန်းပို့ ခံရတတ်ပါသည်။ အဲဒါကိုက ကံတရားပါပဲ။

မသိစိတ်က တွန်းပို့နေသည်။ သိစိတ်က လက်မခံနိုင် ဖြစ်နေသည်။

နှလုံးသားက တွန်းပို့နေပြီး ဦးနှောက်က လက်မခံနိုင်။

ခိုးရာလိုက်ဖို့နဲ့ လာတောင်းခိုင်းဖို့ စိတ်နှစ်ခုက လွန်ခဲ့နေသည်။

လက်ထပ်ချင်ပါသည်။ ချစ်သူနဲ့အတူ နီးစပ်ခွင့်ရဖို့ ဘာကို စတေးရမလား။ ဆုပ်ကိုင်ထားရမလား။

သူမစိတ်ကို စမ်းသပ်တာလား။

သူမ မာနဆက်ကြီးနေလိုက်ရင် လွဲသွားနိုင်သလား
သေချာတာကတော့ သူမ ချစ်တဲ့သူကို လုံးဝလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံ
နိုင်။ မင်းဒီ အကြောင်းကိုလည်း သေသေချာချာ အတွင်းကျကျ
မသိတော့ ဝေခွဲမရပါ။

သိအောင်လည်း ဘယ်လိုစုံစမ်းရမလဲ။ ဘာအဆက်
အသွယ်မှ မရှိ။ မေမေ စုံစမ်းသိရသလောက်ပဲ သူမ သိထားခဲ့
တာ။

သေချာတာက သူမ သူ့ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံ
နိုင်ဘူး။

ကဲ ... ဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း ချစ်သူနဲ့
ပေါင်းရဖို့လို့ပဲမှတ်။

မင်းဒီကလည်း သူမကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ပဲ တွက်နေမိ
သည်။ သူ့ကို သူမ ကြွေနေတာ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခိုးပြေး
မယ်ဆိုတာကို အင်နေပုံရသည်။ အေးလေ ... သို့လှုပ်ရပ်ကလည်း
ယုတ္တိမှ မရှိတာကိုး။ သူ့သာ တကယ်ချမ်းသာရင်လေ မင်္ဂလာပွဲ
ကို သက်စေကျင်းပ ပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ သူ့အဖြစ်က ငွေကျောင်းပြောင်ပြောင်
မ်းခေါင်ခေါင်လေ။

ဒီတော့ သူမကို မလိမ့်တပတ်နဲ့ပဲ ခေါ်သွားဖို့ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်သည်။

သူ့နောက် ပါလာပြီးရင်တော့ သူ့ပဲ ငြင်းတော့မှာ
ခဟုတ်ပါဘူးလေ။

ထိုနေ့ကပေါ့။

သူကလည်း သူမကို ခိုးပြေးဖို့ စဉ်းစားထားသလို သူမကလည်း သူ့နောက်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလာပါသည်။

“ကလေး ဘယ်လိုလဲ”

“နွဲ့ဆိုးက ချစ်တော့လည်း နွဲ့ဆိုးဘက်ကပဲ အလျှော့ပေး ရတော့မှာပေါ့။ နွဲ့ဆိုး ကိုနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ထပ်မေးချင်သေး တယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ကို လူပျိုဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်။ နွဲ့ဆိုးက ဒုတိယ မဖြစ်ချင်သလို အငယ်အနှောင်းလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ နွဲ့ဆိုး ယောက်ျားတွေကို ချွဲ့ခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် နွဲ့ဆိုး ဘဝကို သန့်စင်စွာနဲ့ပဲ ဖြတ်သန်းလာတာပါ ကို အဲဒါ ကြောင့် ချွဲ့တာတောင် လူပျိုကြီးတွေကိုပဲ ချွဲ့ခဲ့တာ။ မတော်တဆ ပတ်သက်မိရင်လည်း ယူလို့ရအောင်လို့”

“စိတ်ချ ... ကိုယ် လူပျိုစစ်စစ်။ ဘယ်တော့မှ အငယ်မ ဖြစ်စေရဘူး”

“နွဲ့ဆိုးကိုရော ယုံရဲ့လား ကို”

“ယုံတယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ ဝိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး”

နွဲ့ဆိုးက ပြုံးမြဲမြဲကလေးနဲ့ ကြည့်လာ၏။

“ညိုမြလာမလုပ်နဲ့ အသည်းယားရင် သိတယ်နော်”

နွဲ့ဆိုးက မချိုမချင်နဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ပြသည်။

“ရဲ့ပဲ တရားရုံးသွားမလား ကလေး။ ကိုယ့်ကားထဲမှာ လက်ထပ်စာချုပ်က အဆင်သင့်ပဲ”

“ခုချက်ချင်းကြီးလား”

“အင်း”

“နေပါဦး ... တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်”

“မနေတော့ဘူးလေ။ အခု လက်မှတ်သွားထိုးမယ်။ ပြီးရင် သတင်းစာတိုက်ကို လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း ကြော်ငြာသွား ထည့်မယ်။ ပြီးရင်တော့ ငွေဆောင်ကို ဒိုးကြတာပေါ့”

“ခုချက်ချင်းကြီးတော့ မလိုက်ချင်သေးပါဘူး။ ဘာမှလဲ မပါဘူး။”

“ဘာမှ မလိုပါဘူး။ ကလေးလိုသပ်တာကို ဝယ်ပေးမှာ ပေါ့။ အဓိက မှတ်ပုံတင်ပဲလိုတာ။ ပါလား။”

“မပါဘူး။”

“သေချာလို့လား။”

“ဪ ... မှတ်ပုံတင်က မေမေ သိမ်းထားတာ။ နွဲ့ဆိုး ဘယ်လိုလုပ် ပါမှာလဲ။ မေမေ မသိအောင် မှတ်ပုံတင် ယူရဦးမှာ”

“အဲဒါ အရေးကြီးတယ်။ မှတ်ပုံတင်ယူပြီး မနက်ဖြန်ပဲ လာခဲ့တော့”

“လက်မှတ်ထိုးဖို့လား။”

“အင်း။”

“နေပါဦး။ မနက်ဖြန် နေ့ကောင်းလို့လား တော်ကြာ ပြဿဒါးတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒါတွေ အယုံအကြည် မရှိပါဘူး။”

“မယုံလည်း လိုလိုမယ်မယ် လိုက်နာရမှာပဲ။ ဘဝနဲ့ဆိုင် တဲ့ ကိစ္စကို လုပ်မှာလေ။ အိမ်ရောက်မှ ပြကွဒိန်ကြည့် ပြီး ရက်ရာဇာကျတဲ့နေ့ ရွေးလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... ရွေး ... ရွေး၊ ရက်ရာဇာက စနေ တနင်္ဂနွေ ကျနေရင် တရားရုံးက မဖွင့်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း တရားသူကြီးကို အိမ်ခေါ်ပြီး လက်မှတ်ထိုး မှာပေါ့။ ကိုကလည်း”

နောက်ဆုံး သူပဲ အရုံးပေးလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ဖုန်းထဲက ပြကွဒိန် ကိုကြည့်ကာ ရက်ရာဇာ ရွေးကြသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ကြာသပတေးနေ့ကျသည်။

မဟုတ်ရင် တရားသူကြီး အိမ်ခေါ်ရင် ပိုက်ဆံပို

ကုန်မှာလေ။

“မှတ်ပုံတင်ပါရင် တော်ပြီ။ ကျန်တာ ဘာမှ မယူခဲ့နဲ့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကို”

ထိုနေ့က သူမနဲ့ လမ်းခွဲပြီးတော့ သူက အဆင်သင့်
ဝယ်ထားသော လက်ထပ်စာချုပ်ကလေးကို လက်နှိပ်စက်နဲ့ ကွက်
လပ်ဖြည့်လိုက်သည်။ အားလုံး Ready ။ လက်မှတ်ထိုးရုံပဲ ကျန်
တော့သည်။ ရင်တွေ့စုန်ရလွန်းလို့ ကားတောင်မနည်းမောင်းရသည်။

သူမ မှတ်ပုံတင်ကို မေမေက သိမ်းထားတာမို့
သူမမှာ ဗြုန်းခနဲ မှတ်ပုံတင်တောင်းဖို့ကလည်း အဆင်မပြေ။
မေမေကလည်း ဘယ်နားသိမ်းထားမှန်းမသိ။

ခုနေ့ မှတ်ပုံတင်တောင်းလို့ကတော့ သံသယဝင်ခံ
ရမှာ သေချာသည်။

မှန်တင်ခုံ၊ အဝတ်ပီရို၊ ရှိသမျှ စားပွဲတွေ၊ အံ့ဆွဲတွေ၊
မီးခံသေတ္တာ အသေးလေး စသဖြင့် ရှာစရာတွေက များသည်။
သော့ကတော့ မေမေ့အခန့်ထဲက ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်တင်ရှိ
ပါသည်။

သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေတာမို့ သိပ်ခက်ခက်
ခဲခဲ သိမ်းမနေပါ။ ဘယ်နားထားမှန်း မသိလို့သာ ရှာရမှား၊ ရှာ
တယ်ဆိုတာလည်း မေမေ့အလစ်ကို ရှာရမှာလေ။

သူမရင်ထဲမှာ ကြာသပတေးနေ့အမိ ရချင်နေသည်။
ကိစ္စတော့မရှိပါဘူးလေ။ ဒီရက်ရာဇာ မရတော့လည်း နောက်ရက်
ရာဇာပေါ့။

မေမေကလည်း ဒီရက်ပိုင်း အပြင်သိပ်မထွက်ဘဲ
အိမ်ကပ်နေသည်။ အပြင်ထွက်ရင်လည်း သူမကို အတင်းခေါ်နေ
သည်။

အဓိကကတော့ နောက်ထပ် သားကောင် ရှာနေပုံ
ပဲ။ သူမကတော့ မလိုက်ချင်လို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ငြင်းနေသည်။ မရ
ပါဘူး။ ခုတလော မေမေက ဘူးဆို ဖရုံမသီးဘူး ဖြစ်နေသည်။

သူမကလည်း မေမေအလစ်ကိုပဲ ကျားသစ်ချောင်း
ချောင်းနေမိသည်။

မေမေနဲ့ ကိုရဲလည်း ခုတလော ပိုပြီးလုံးနေကြ
သည်။ ကိုရဲက သူမကိုတောင် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပေးသေးသည်။

စိန်နဲ့ YE လို့ ပုံဖော်ထားသော လက်စွပ်ကို လက်
သူကြွယ်မှာ ဝတ်ပေးရင်း ...

“နွဲ့ဆိုးလေး တစ်သက်လုံး မချွတ်ရဘူးနော်။ ချွတ်ခွင့်
မရှိတော့သလို ဒီလက်စွပ်နေရာမှာ တခြားလက်စွပ် အစား
ထိုးခွင့်မရှိဘူး။”

“ဟိုလေ”

“နွဲ့ ... ဘာမှမပြောနဲ့၊ ကိုရဲကို မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်ပါတယ်”

ထိုစကားကတော့ မှုသား မဟုတ်ပါ။ ကိုရဲကို ညီမ
သားချင်းလို၊ အစ်မတစ်ယောက်လို ချစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုရဲ
ကတော့ လိုရာဆွဲတွေးမှာ သေချာပါသည်။

သူမပါးကို ဆွဲပျစ်လိုက်၊ မေးစေ့ကို ဆွဲပျစ်လိုက်
နဲ့သာယာနေသည်။ မေမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အနားမှာရစ်သီ
ရစ်သီနဲ့။

“နွဲ့ဆိုးအမေကလေ သူ့သမီးကို ကိုက်စားမှာ ကျနေတာ
ပဲ။ တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေတာ လုံးဝကို မလွတ်လပ်
ဘူး။”

နွဲ့ဆိုးကတော့ အောင်သက်သက်နဲ့ ပြုံးနေရသေးသည်။
လက်သူကြွယ်မှာ တဖျပ်ဖျပ် လက်နေတဲ့ စိန်ပွင့်ကလေးတွေက
အဖြူအသန့်လေးတွေဆိုတာ နွဲ့ဆိုး သိနေသည်။ နွဲ့ဆိုး ဆိုတာ
ဇာလည်း စိန်နဲ့ သိပ်ဝေးတာမှ မဟုတ်တာလေ။

မေမေကတော့ နွဲ့ဆိုး ထဖောက်မှာစိုးလို့လားမသိ။
 တစ်ချိန်လုံး နွဲ့ဆိုးကို ကြည့်နေသည်။ ကိုရဲ အလစ်မှာလည်း
 ကိုရဲကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံဖို့ မျက်စိတွေ ပစ်ပြဲနေသည်။
 နွဲ့ဆိုး စိတ်ပျက်နေသည်။ အသက်ရှူတာချင်း
 အတူတူကို မကြိုစားဘဲ လိမ်ညာရယူချင်တာလောက် အောက်
 တန်းကျတာ မရှိ။ ပြန်တွေးရင် တစ်စုံစိမ့်ကို ရှက်ရပါသည်။
 မှတ်ပုံတင်ကို မြန်မြန်ရှာတွေ့မှ ဖြစ်တော့မည်။
 သူမ ဒီဘဝကနေ ရုန်းထွက်သွားချင်ပြီ။

“နွဲ့ဆိုး ... သမီးလေး၊ မေမေ ဈေးသွားလိုက်ဦးမယ်။
 ဘာစားမလဲ၊ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”
 “ရတယ် မေမေ၊ အဆင်ပြေတာ ဝယ်ခဲ့”
 “ကိုရဲက မနေ့က ငါးသလောက်ပေါင်း စားချင်တယ်
 ပြောသွားလို့ ငါးသလောက် သွားဝယ်ပြီးပေါင်းမယ်။
 ပြီးရင် သမီးပေါင်းထားတာဆိုပြီး သွားပို့ရအောင်”
 “မေမေပေါင်းတာ မေမေပေါင်းတာလို့ပဲ ပြောပေါ့ မေမေ
 ရဲ့”
 “ဟင်း ... ညည်း အများကြီး လိုသေးတယ်။ ဟုတ်ဟုတ်
 မဟုတ်ဟုတ် အရေးမကြီးဘူး။ အရေးကြီးတာက သူ
 ကြွေအောင် ပြောနိုင်ဖို့”
 “မေမေ့ သဘောပဲ”

“မေမေသဘော အမြဲဖြစ်နေရင် ကောင်းမယ်”
 “ကဲပါ မေမေရယ်၊ မေမေသွားမှာသာ သွားပါ။ တော်ကြာ
 ဈေးနှောက်ကျလို့ ငါးသလောက် မရလိုက်ဘဲနေမယ်”
 “အေး ... အေး ... သွားပြီ။ သမီး ဘာစားမလဲ”
 “ရပါ့ဘယ်၊ အဆင်ပြေတာ တစ်ခုခု ဝယ်ခဲ့ပါ မေမေ”
 “ပြီးရော”

ဒေါ်လည်လည်ခင် ထွက်သွားတာနဲ့ တံခါးကိုဆွေရာ
 ပိတ်။ မေမေအခန်းထဲဝင်ပြီး သော့တွဲယူကာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
 မွှေနှောက်ရှာဖွေတော့သည်။

အရင်ဆုံး မီးခံသေတ္တာထဲ ရှာသည်။ မေမေက
 ပိုက်ဆံ၊ လက်ဝတ်လက်စား အရေးကြီးစာရွက်စာတမ်းတွေထဲ
 မီးခံသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းတာကိုး။

အရင်လိုနေ၍ နံပါတ်တွေ မှားဖွင့်မိကာ အချိန်ကြာ
 ကြာနေသည်။ လက်ကလည်း တုန်နေသေးသည်။

သော့ပွင့်သွားတော့ အထဲမှာ မွှေနှောက်ရှာဖွေ
 သည်။ မတွေ့ပါ။ နှစ်ကြိမ်ပြန်ရှာသော်လည်း မတွေ့။ မီး
 သေတ္တာကို သေချာသော့ပြန်ခတ်ပြီး အဝတ်ပီရိုထဲရှာ။ မှန်တင်

ထဲရှာ။ ရှိသမျှ အံ့ဆွဲတွေထဲ လိုက်ရှာ။ မတွေ့တာမှ သူမမှတ်ပုံ
 တင်ရော သူမ မိခင်မှတ်ပုံတင်ပါ မတွေ့တာ။ တစ်နေရာရာမှာ
 သေချာသိမ်းဆည်းတာတော့ သေချာပြီ။ ဘယ်နေရာမှန်းမသိတော့
 ခက်သည်။

မှတ်ပုံတင် အရေးကြီးပါတယ်ဆိုမှ ရှာမတွေ့တော့
 ခက်ပြီ။

ရှာလိုက် ခြေရာလက်ရာမပျက်အောင် ပြန်သိမ်း
 လိုက် လုပ်နေတုန်း တံခါးဘဲလက်မြည်လာ၏။ မတွေ့ခင်
 မေမေ ပြန်လာပြီ။ စိတ်ညစ်ကာ ကိုယ့်ခေါင်ကို တဖြည်းဖြည်းကုတ်
 ဝစ်လိုက်သည်။

ခင်နဲ့ ဆိုးရဲ့ အိမ်နေရင်းပုံစံမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှနေ
 ခုနေတာတွေမရှိ။

“တီး တီး တီး”
 တံခါးဘဲလက်က အဆက်မပြတ် မြည်လာသဖြင့်
 အမြန်ပြေးဖွင့်ရသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ သမီးရယ်။ မေမေ ဘဲလ်တီးနေကာ
 ကြာလှပြီ”

“သမီး ဝိတ်လျှော့နေလို့ပါ မေမေရဲ့”

“လိုချင်လို့ သွားဝယ်ကာမှ ငါးသလောက်မပြောနဲ့ ငါးသလောက်ယောက်ဖတောင် မတွေ့ဘူး။ မော့ပါ”

“ရတဲ့နေ့ ချက်ကျွေးလိုက်ပေါ့ မေမေရယ်”

“အေးပေါ့ ... နောက်ရက် ထပ်သွားကြည့်ရမယ်။ အမယ်လေး ... ဈေးသွားရတာ ငါးစိမ်းဆော်နဲ့ ငါးညှီဆော်နဲ့ စိတ်ပျက်စရာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် city mart မှာပဲ ဝယ်ချင်တယ်”

နဲ့ ဆိုး ဘာမှမပြောတော့။

“သမီးရေ ... မေမေ့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ မေမေသောက်နေကျ သွေးကျဆေးလေးရှိတယ်။ ယူခဲ့ပါဦးကွယ်။ ခေါင်းတွေကို ကိုက်ရော”

သူမ မေမေ ဈေးယူသွားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်

ကြည့်လိုက်တော့ ထိုထဲမှာ မှတ်ပုံတင်နှစ်ခု။

သူမ မှတ်ပုံတင်ကို မေမေက သွားလေရာ သယ်

နေတာပါလား။

“တွေ့လား”

“တွေ့တယ် မေမေ၊ လာပြီ”

သွေးကျဆေးနဲ့ ရေနဲ့ခပ်တိုက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မေမေအလစ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက မှတ်ပုံတင်ကို နှိုက်ထားလိုက်သည်။

မေမေ မေးရင်လည်း မသိဘူး ပြောင်ငြင်းဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသား။

မှတ်ပုံတင်တော့ ရပြီ။ မကြာခင် ကြာသပတေးနေ့ ရောက်တော့မည်။ ပြီးတော့ သူဌေးကတော်ဖြစ်ခွင့် ရမည်။ အဲဒီအခါ မေမေလည်း ကျေနပ်မှာပါလေ။

ဒေါ်လည်လည်ခင်ကတော့ သွေးကျဆေးတွေ သောက်ကာ ...

ဘဝဆိုတာ လိုတိုင်းတလို မရတတ်ဘူး ဆိုတာ ဒေါ်လည်လည်ခင် မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ပေါ့။

www.burmeseclassic.com

မင်းဒီနဲ့ ခင်နွဲ့ဆိုးတို့ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်သွား
ထိုးကြပါပြီ။

တရားရုံးက ဆယ်နာရီ ဖွင့်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

သူမက အိမ်ကနေ တစ်နာရီလောက်မှ ထွက်လို့ရ
သည်။ မေမေ ပွဲဖြစ်လို့ အပြင်ထွက်သွားမှ ထွက်ရတာပါ။

ကားလမ်းပိတ်တာနဲ့ တရားရုံးကို နှစ်နာရီထိုးမှ
ရောက်သည်။

မင်းဒီက တရားရုံးမှာပဲ စောင့်နေတာပါ။

မင်းဒီနဲ့ သူမ လက်မှတ်ထိုးတာကို တရားသူကြီး
က မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ စာရင်းသွင်းသည်။

သက်သေလည်း တရားရုံးက စာရေးတွေပဲ။ မင်းဒီ
တပဲ အားလုံး စီစဉ်ထားတာပါ။

မင်းဒီတို့ တရားရုံးက ပြန်ထွက်တော့ နှစ်နာရီ
ကျော်နေပြီ။

မင်းဒီတို့အတွဲကို ကြည့်နေတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်
ကိုတော့ သူတို့ မရိပ်မိကြ။

ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ နောက်လင် တစ်စုံတစ်
ယောက်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

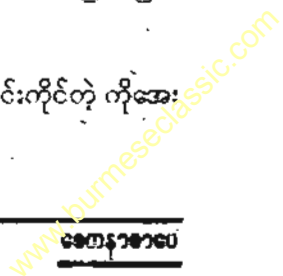
“မင်းဒီ ခုပဲ ငါတို့တိုင်းရုံမှာ လက်မှတ်လာထိုးသွားပြီ”

မင်းဒီတို့ကတော့ မသိ။ ကြည့်နူးစွာနဲ့ သတင်းစာ
တိုက်ကို သွားနေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ဖုန်းဆက်ကိုလည်း ပိတ်ထား
လိုက်ပြီ။

သတင်းစာတိုက်ရောက်တော့ လက်တပ်ပြီးစီးခြင်း
ကြော်ငြာ ထည့်သည်။

အဲဒီမှာ မင်းဒီတို့ရုံးက မီဒီယာပိုင်းကိုင်တဲ့ ကိုအေး
နဲ့ တွေ့သည်။

“ဟာ ... မင်းဒီ စွဲသွားပြီပေါ့”

“ကိုအေး ... ဟဲ ဟဲ၊ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ဦးဗျာ။ သတင်းစာကတွေ့မှ သိကြပါစေ”

“ရတယ်၊ ဒါဆို မင်း ငါ့ကိုတိုက်”

“နောက်မှ တိုက်မယ်ဗျာ၊ ခုမှ လက်မှတ်ထိုးထားတာနဲ့ လို့”

“အေးပါ၊ ငါလည်း အချိန်မရပါဘူး၊ မြန်မာ့အလင်းပြီးရင် ကြေးမုံပြေးရဦးမှာ။ promotion ကြော်ငြာထည့်ရမှာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သွားပြီ ကိုအေး”

“အေး ... အေး၊ သူဌေးကို ဘာပြောဦးမလဲ”

“ရတယ်၊ ဖုန်းပဲ ဆက်လိုက်မယ်”

“ဒိုကေပါဗျာ ... ဟဲ ဟဲ”

သတင်းစာတိုက်ကို နှစ်စောင်ထည့်ဖို့ရာ ကိုအေးနဲ့ ထပ်တိုးနေမှာစိုးလို့ တစ်စောင်ပဲထည့်ပြီး ငွေဆောင်လစ်ဖို့လုပ်တော့ ညနေလေးနာရီ။ မီးပွိုင့်တွေကလည်း တောက်လျှောက်ထီမီတာ။

“မြို့ထဲမှာတင် ကြာနေပြီကွာ”

“ညဘက်ကြီး ငွေဆောင်ကို မမောင်းပါနဲ့တော့လား”

“အင်းနော် ... မနက်ကျမှ ထသွားကြမလား”

“အင်း”

“ဒါဆို ကိုအခန်းကို သွားကြမယ်”

“ကိုအိမ်ပြောပါ”

“လောလောဆယ် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းမှာ နားအေးပါးအေး သွားနေမယ်။ ကို ပြင်ဆင်ထားပြီးသား”

သူမ ဘာမှမပြောတော့။ သူမလည်း ရင်တွေ့စုန်နေရောပေါ့။

သူ ကားကို သူ့အခန်းရှိရာ မောင်းလိုက်၏။ သူ့ကွန်ဒိုက တန်ဖိုးနည်း ကွန်ဒိုပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမကတော့ သိပုံမရ။ ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်ခဲ့သည်။

သူ့အခန်းလေးက မကျဉ်းမကျယ် နေသာရုံလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ လှလှကလေး ပြင်ထားတော့ သူမက သဘောကျနေပုံပဲ။

တိုက်ခန်းလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။ တကယ်တော့ သူ့မတိုက်ခန်းကို ကြည့်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အပြင်ကို ငေးနေပေမယ့် သူမ မှန်ပြတင်းတွေကို တော့ မဖွင့်ပါ။

သူ နောက်ကသိုင်းဖက်လိုက်တော့ နည်းနည်းတွန့်သွားသည်။

သူမဆံပင်တွေကို ရှေ့ပို့ထားသဖြင့် ပိုပြီးရင်ခုန်စရာကောင်းနေသည်။

သူမလည်ကုပ်သားလေးက မွှေးညင်းလေးတွေနဲ့။

“ဘာစားမလဲ”

“ဟင်”

“ဪ ... ဗိုက်ဆာနေမှာပေါ့။ အပြင်ထွက်စားမလား”

“မသွားရဲဘူး ကြောက်တယ်”

“ဒါဆို ကို သွားဝယ်လိုက်မယ်လေ”

“ဒီမှာ ဘာမှမရှိဘူးလား”

“ငွေဆောင်သွားမလို့ စီစဉ်တားတော စားစရာမရှိဘူးလေ။ မှန်မြောက်တွေပဲရှိတယ်။ ညကျ ဆာနေမှာပေါ့။ ကိုသွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အင်း”

“ဟဲလို ... ဒေါ်လည်လည်ခင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျုပ် ချောမောင်မောင်သန့်ပါ။ ဖုန်းမချလိုက်နဲ့နော်။
ကျုပ် ခင်ဗျားသမီးအကြောင်း ပြောစရာရှိလို့”

“သမီး”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားသမီးတော့ မင်းဒီနဲ့ လိုက်ပြေးသွား
ပြီဗျ ... ဟဲ ဟဲ”

“မင်းဒီ”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့နေပါဦး ရှင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ။
ကျွန်မ ထွက်လာတော့ သမီး အိမ်မှာပါ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ခင်ဗျား သိအောင် ထပ်ပြောရရင် မင်းဒီ
က ကျုပ်တပည့်ဗျ။ ကျုပ် လစာပေး ခိုင်းထားတဲ့ဝန်ထမ်း။
သူ့ဌေးမဟုတ်ဘူး။ ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာ ... ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ ရှင် ...
ရှင် ... ရှင် ... ဘာ ပြောလိုက်တယ်”

ဦးချောမောင်မောင်သန့် ဖုန်းချပစ်လိုက်၏။ ခဲတစ်
လုံးတည်းနှင့် ငှက်နှစ်ကောင် ပစ်တာပါ။ မင်းဒီက အလုပ်မှာ
တော်ပေမယ့် ဆော်ကြည်လွန်းလို့ သူ ကြည့်လို့မရပါ။ ခင်နွဲ့ဆိုး
ဆိုတာကလည်း သူ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့မိန်းမ။ မင်းဒီက ငရှုပ်။
ခင်နွဲ့ဆိုးက ချူဆီ။ သင်းတို့နှစ်ယောက်ကို တမင် တော့ပေးလိုက်
တာပါ။ မုန်းလွန်းလို့ပါ။ မင်းဒီလည်း အနှစ်မရှိတဲ့ အကာမ
ကြီးနဲ့ရ။ အကာမကြီးလည်း မင်းဒီလို ငပွေးနဲ့ရ။ တစ်ချက်ခုတ်
သုံးချက်ပြတ်တာက ဒေါ်လည်လည်ခင်ကြီးပါ။ Heart ထိသွားစေ
တဲ့နည်း။

သူ့အတွက် လက်စားချေခိုင်းသလိုလိုနဲ့ သင်းတို့
နှစ်ယောက်ကို အပီဒေါက်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာပါ။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကျေနပ်လိုက်တာ။ အားရလိုက်တာ။

မင်းဒီတို့သတင်းကို ကိုအေးက ချက်ချင်း သူ့ဆီ လှမ်းဆက်သည်။ သူ့အတွက် ခင်နွဲ့ဆိုးကို ခေါ်လာခိုင်းတာ။ သင်းက စည်းမစောင့်ဘဲ ဖြတ်ခုတ်သွားတဲ့အတွက် သင်းကိုနှစ်ဆ တိုးပေးထားတဲ့ လစာကို တစ်ဝက်တိတိ ပြန်လျှော့ကာ ပြစ်ဒဏ်ပေးရမည်။ ဒါဆို တစ်ချက်ခုတ် လေးချက်ပြတ်ပေါ့။ နဂိုကတည်းက ဆင်ထားပြီးသား ခွင်ဆိုတော့ ကွက်တိ ကလိုက်ရုံပဲပေါ့။

ဒေါ်လည်လည်ခင် တစ်ယောက် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေပြီ။ သူ့သမီးဖုန်းကိုဆက်တော့ စက်ပိတ်ထားသည်။ ပိုက်ခံအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သမီး မှတ်ပုံတင် မရှိတော့။ ဘယ်အချိန်က နှိုက်သွားပါလိမ့်။

သေချာပါပြီ။

ဘယ်လိုက်ရှာရပါ့မလဲ။

ပြီးတော့ မင်းဒီ ဆိုတာက အင်သူဌေးတဲ့။ သူဌေးအတုကြီးတဲ့။ သွားပါပြီ။ သမီးလေးတော့ ရေတိမ်နစ်ပါပြီ။

ဘယ်ရှာလို့ ရှာရမှန်းမသိ။ ဘယ်သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ရမလဲ မသိ။

“အမယ်လေး ... ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပြီ။ ဦးနှော့မောင်မောင်သန့် လက်စားချေတာပေါ့။ ခုဆို သမီးကို ဘယ်များခေါ်သွားပြီလဲ”

ပွဲဖြစ်လို့ စားသောက်နေမိတာတွေတောင် နင်ကုန်
သည်။

သမီးလေးတော့ ရေတိမ်နစ်ပါပြီ။ ဖွတ်ထွက်မှ
တောင်ပိုမှန်း သိရသည်။ မင်းဒီ နောက်ကို လိုက်ပြီး မြူဆွယ်
ခိုင်းခဲ့တာ သူမကိုယ်တိုင်။ ခုတော့ သမီးကို သူမပဲ ဒုက္ခပေး
လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုက်ရှာရမလဲ။ ဒေါ်လည်လည်
ခင် ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်နေသည်။

ဦးချောမောင်မောင်သန့် ဖုန်းကို လှမ်းဆက်တော့
စက်ပိတ်ထားသည်။ မင်းဒီဖုန်းကလည်း စက်ပိတ်ထားသည်။

ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်သွားတိုင်ရင် ကောင်းမလား။
သမီးက အသက်ပြည့်ပြီးသားဆိုတော့ သူ့သဘောနဲ့သူ လိုက်
သွားရင်လည်း ဘာမှလုပ်မရတဲ့အပြင် သူမတို့လိမ်ထားတဲ့ အမှု
တွေပါ ပြန်ပေါ်လာရင် ဒုက္ခ။

သတင်းစာထဲ လူပျောက်တိုင်ရမလား တိုင်ပင်စရာ
လူလည်းမရှိ။

ကိုရဲကို လိုက်ရှာခိုင်းရင်ရော။ မရှာပေးတဲ့အပြင်
သူ့ကွန်ဒိုပေါ်ကနေ ချက်ချင်းနှင်ချနေမှဒုက္ခ။

ပြည်လမ်းက မင်းဒီ ဝယ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ ခြံက
လည်း အတုကြီးပေါ့။ မင်းဒီရဲ့ အဆောင်အယောင်တွေ အားလုံး
ဦးချောမောင်မောင်သန့် ပိုင်တာပေါ့။ ဒီသဘောလား။ ဟုတ်ရော
ဟုတ်ရဲ့လား။ မင်းဒီကို မနာလိုလို့ ပြောတာလား။

ရင်ထဲမှာ ဒွိယတွေ၊ ယူကျုံးမရခြင်းတွေ ဖိစီးနှိပ်
ကော်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဟော ... ကို ပြန်လာပြီထင်တယ်။ ရင်တွေ တုန်လိုက်တာနော်”

ခင်နွဲ့ဆိုး တစ်ယောက် တံခါးကို ကနွဲ့ကလျလေး သွားဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

စားစရာ သွားဝယ်တဲ့ ကို ပြန်လာတယ်ထင်တာ မဟုတ်ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

“မင်းက ခင်နွဲ့ဆိုးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုမင်းဒီ ဘယ်သွားလဲ”

“အပြင်ခဏသွားတယ်။ အစ်မက ဘယ်သူလဲ”

“ငါက ကိုမင်းဒီရဲ့ တရားဝင်ဇနီးပဲ”

“ရှင်”

“ဒီလိုပဲ ကိုမင်းဒီက အငယ်ထားနေကြပါ။ ငါလည်းလိုက်ရှင်းနေကြ။ ခုန တရားရုံးမှာ မင်းတို့လက်မှတ်ထိုးတာ ငါ့သူငယ်ချင်း လှမ်းပြောလို့ ငါ သိပြီးပြီ။ မလွန်သေးဘူး ဆိုရင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ။ ငါ အချိန်မီလာတာတာ”

“ရှင် လိမ်နေတာ။ ကိုမင်းဒီမှာ ဘာဇနီးမှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တာ သံတံင်းစာထဲတောင် သွားထည့်ပြီးသား”

“မင်းယုံအောင် လုပ်ပြတာပေါ့။ သတင်းစာတိုက်မှာ သူ့ လူရှိတယ်။ မင်းတို့ ကြော်ငြာ ဘယ်တော့မှ ပါမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေက မင်းဒီ လုပ်နေကြတွေပေါ့။ ငါသနားလို့ ဒီလောက် ရှင်းပြနေတာ။ ဘာမှမလွန်သေးရင် ပြန်လိုက်ပါ။ မင်းဒီက အငယ်တွေ ဘယ်လောက်ရှိရှိ အချိန်တန်ရင် ငါ့ဆီပဲ ပြန်လာတာ။ ငါတို့မှာ သားလေးတစ်ယောက်လည်းရှိတယ်”

“ရှင်”

“မင်း အငယ်မှ ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း သဘောပဲ။ ငါကတော့ တာဝန်ကျေပြီ။ သူ ပြန်လာရင် ငါလာသွားကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။ ငါ့နာမည်လည်း မှတ်ထားလိုက်ဦး ခင်လေးခိုင်တဲ့”

“အစ်မ ... အစ်မ ... တကယ်တွေ ပြောနေတာလားဟင်”

“မင်း ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေလေ။ မဟုတ်ရင် ငါဒီနေရာကို ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ သူများမိန်းမတွေလို ငါပွဲမကြမ်းချင်ဘူး။ မင်းကို ကြည့်ရတာ မင်းဒီမှာ အိမ်ထောင်ရှိမှန်း သိပုံမရဘူး။ ငါ့မှာ ရိုးအတဲ မင်းတို့ကို ပြန်သနားနေရတယ်။ ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ။ ကဲ ... ငါသွားပြီ”

ခင်လေးခိုင်က အခန်းကို တစ်ချက်ရေကြည့်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

သရုပ်ဆောင်ချက်တွေက အကယ်ဒမီမင်းသမီးတွေ ရှုံးလောက်သည်။

ရိုးသားတဲ့ သူမကို လှည့်စားသွားတဲ့ မင်းဒီ။ သင်ကိုလက်စားချေဖို့ စောင့်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။

ဒီ ခင်နွဲ့ဆိုး ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေတာလည်း သူမ သိသည်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ။ မင်းဒီ တွဲပြီးထားခဲ့တဲ့ သူမနဲ့ဘဝတူဟော့က အများကြီးလေ။ အခု မင်းဒီ ခင်နွဲ့ဆိုးနဲ့ တရားရုံးမှာလာပြီး လက်ထပ်ကြောင်း သူမ သူငယ်ချင်း လှမ်းပြောလို့ သိလိုက်ရတာ။

မင်းဒီအကြောင်း အမြဲစုံစမ်းနေတာမို့ မင်းဒီ ဒီတိုက်ခန်းကို အစုတလော အလာစိပ်တာလည်း သိနေသဖြင့် လာကြိုစောင့်နေလိုက်တာ မှန်သွားသည်။

မင်းဒီတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်။ ဘယ်လိုပွဲဖျက်ရမှန်း မသိဘဲ အခန်းထောင့်မှာ ဆက်စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ခုနစ်အထိ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေး။ ကံကောင်းချင်တော့ မင်းဒီ အပြင်ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ချက်ချင်းပေါ်လာတဲ့ အကြံနဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းဒီမိန်းမဆိုပြီး သွားပြောပစ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးက ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် ချောချောနုနုလေး။ ခင်လေးခိုင်လို လမ်းဘေးထမင်းရောင်းနေရတဲ့ မိန်းမနဲ့တော့ကွာတာပေါ့လေ။

သင်းနဲ့တောင် မတန်။ မင်းဒီ ဆိုတာက ကျီးအာသီး လိုလူမျိုး။ ရုပ်ကလေး သန့်သလောက် အတွင်းဘက်မှာတော့ ပုပ်အက်လှိုက်စားနေသည်။

သူမပြောသမျှ ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ နားထောင်နေတာကိုကြည့် ပြီး အားရလိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။

သူမပြောတာကို ယုံတဲ့ပုံပေါက်နေပြီ။ တကယ်လို့ မယုံဘူး ဆိုရင်တောင် သံသယ အဖုအထစ်ကြီးကို မင်းဒီ ရှင်း ပေတော့ပဲ။

သူမ ထိုတိုက်ခန်းရှေ့က ပြန်ဆင်းလာပြီး ဓာတ် လှေကားထဲ အားရပါးရ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေပေါက် ပေါက်ကျအောင် ဟားတိုက်ရယ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို သိပ်ချစ်မိသွားလို့ပဲ။

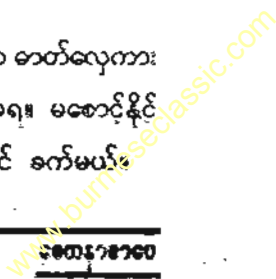

“ဘုရား ... ဘုရား။ အမယ်လေး ... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ ... ငါ ... အငယ် ဖြစ်ရမှာလား။ ဟင့်အင်း ... ငါ အငယ်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ငါ ပြန်မယ်။ သူမလာခင် ငါ ပြန်မယ်။ ဒီမိန်းမ မဟုတ်ဘဲတော့ လာ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားမ၊ တာ၊ ဘာမှမဖြစ်ခင် လာ ပြောတာ၊ ငါ ... ငါ ကံကောင်းတာ။ အမယ်လေး ရှက် လိုက်တာနော်”

သူမ မိခင်ကို သတိရကာ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖုန်းကွဲပါဝါ- ခွင့်တော့ ဘက်ထရီဒေါင်းနေပြီ။ ဖွင့်မရ။

“အို ... ငါ ပြန်မယ်။ အခုပဲ ပြန်မယ်”

သူမ အခန်းထဲက မြန်မြန်ထွက်ကာ ဓာတ်လှေကား ဆီသည်။ ဓာတ်လှေကားကလည်း လုံးဝခေါ်မရ။ မစောင့်နိုင် တော့။ တော်ကြာ သူ ပြန်လာလို့ တွေ့သွားရင် ခက်မယ်။

ခုချိန်မှာ ရှက်တာရော ကြောက်တာပါ ပေါင်းပြီး
ခေါင်းထဲမှာ ထူပူနေသည်။ ရိုးရိုးလှေကားကနေ ခြေကျင်ပြေး
ဆင်းသည်။ ဝတ်ထားတဲ့ လုံချည်အရှည်က ခြေဖျားတိုက်မို့
လုံချည်ကိုမက ပြေးဆင်းရသည်။

ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ပေါ့။

သူမစီးထားတဲ့ ဒေါက်သေးသေးလေးက ချော်ကာ

“ဒုန်း ... ဝုန်း ... ခွပ် ... အား”

သူမ လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျသွား၏။ ခေါင်းထဲ
မှာ မိုက်ခနဲ ပြာဝေကာ ပူထူသွားသည်။ စေးထန်းနေသော ပူနွေး
နေသော သွေးတွေက သူမမျက်နှာနားကို ဘယ်ကစီးကျလာပါ
လိမ့်။

“ဟာ ... ဒီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြုတ်ကျတယ်
ဟေ့”

သူမကျတဲ့နားက အခန်းတွေက ထွက်ကြည့်ရင်း
အော်လိုက်သဖြင့် လူတွေ ဝိုင်းလာကြသည်။

“ပြုတ်ကျတာလား”

“ချော်ကြတာ ထင်တယ်”

“ဓာတ်လှေကားနဲ့တော့ မဆင်းဘူး”

“ကဲ ... ကဲ ... ဆေးရုံပို့ဖို့ လုပ်ရအောင်”

သူမက ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်နေသည်။

“သူက ဘယ်အခန်းကလဲ။ ရမ်းသမ်းပို့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဆေးရုံကား ခေါ်ရမှာပေါ့”

ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှမလုပ်ဘဲ တစ်ယောက်တစ်
ပေါက် အော်ဟစ်နေကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ မင်းဒီ အပြင်က ပြန်လာကာ လုံခြုံရေး
တွေ ပြောသံကြောင့် လာပြေးကြည့်သည်။

“ငါးလွှာမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လှေကားပေါ်က
ချော်ကျလိုတဲ့။ ဘယ်အခန်းကလည် မသိဘူး။ ချောချော
လေး။ ဧည့်သည်လား မသိဘူး။ ဘယ်အခန်းကိုလာတာ
လဲ မသိဘူး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောသံတွေကြောင့် ရင်တုန်
သွားသည်။ သူ့အခန်းက ခုနစ်လွှာမှာ။ ငါးလွှာမှာ ပြုတ်ကျတဲ့
ကောင်မလေးချောချောဆိုတော့ ရင်တွေပူကာ အပြေးသွားကြည့်
မိသည်။

“ဟင် ... ကလေး”

“ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ”

လက်ထဲက စားစရာတွေ ထွက်ကျကုန်ပြီ။

သူမဟာ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်နေပြီ။

“ခင်နွဲ့ဆိုး ... ကလေး”

နွဲ့ဆိုးက မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကာ ...

“ရှင် ကျွန်မကို ညာတယ်”

ပြောပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ဧကံကျိုးကျသွားသည်။

“ကလေး ... လုပ်ကြပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော့်မိန်းမကို ကယ်ကြပါဦး”

“ကျွန်တော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ”

လူအုပ်ထဲက လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“အဲဒါ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ”

“ဪ ... ကျွန်တော် လူနာကို စမ်းသပ်ပေးမလို့ပါ”

“စမ်းပါ ... မြန်မြန်စမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ ပြန်ကောင်းလာအောင် ကုပေးပါ”

ဧကံကျိုးကျနေတဲ့သူကို ပြန်ကောင်းအောင် ကုစို့

ကတော့ ...။

အရေးထဲ ခုမှ ဆရာဝန်ဖြစ်ကာ ဆရာဝန်ပေါက်စက အသည်းအသန် စမ်းသပ်နေ၏။

လူကြားထဲ ဟိတ်ဟန်ထုတ်ပြတာ။ သူ့အကြောင်း တစ်တိုက်လုံး သိကြသည်။

စိတ်မရှည်သော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်က ဝင်ပြီး ...

“ကောင်မလေးက သေနေပါပြီဟဲ့။ ငါတောင် မစမ်းဘဲ သိတယ်”

“အေးဗျာ ... ချောချောလေးဗျာ၊ နှမြောစရာ”

ဆရာဝန်က နာရီကြည့်ကာ ...

“သူ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်မိနစ်ကပဲ ဆုံးသွားပါပြီ”

“သောက်ရူး”

အဖွဲ့ထဲက ဘယ်သူမေတ္တာပို့လိုက်မှန်း မသိ။

“ကလေးလေး ... နွဲ့ဆိုးရေ။ ကိုကို ထကြည့်ပါဦးကွာ။

ကို ကလေးစိုက်ဆာမှာစိုးလို့ စားစရာ သွားဝယ်တာပါ။

ကိုကို ဘာလို့ မစောင့်တာလဲ။ ကို ညာတာကို သေလောက်

အောင် စိတ်ဆိုးရမလား နွဲ့ဆိုးရဲ့။ ကို မချမ်းသာတော့

ရော ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အဓိက မင်းကို တင့်တင့်တယ်တယ်

နဲ့ ပျော်အောင်ထားနိုင်ရင် ပြီးရော မဟုတ်လား နဲ့ဆိုးရယ်။ ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာလဲ နဲ့ဆိုးရယ်။ မင်းကို ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ။ ခင်နဲ့ဆိုး ပိုက်ဆံမက်တဲ့မိန်းမကြီး။ ပိုက်ဆံမရှိရင် အသက်သာ အသေခံမယ် မယူဘူးဆိုတာ သက်သေပြလိုက်တာလေး ဈာန်မကြီးရဲ့ ... အီးဟီး”

သူ တတွတ်တွတ် ပြောပြီး ငိုနေတာကို အားလုံး ကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမပါဗျာ၊ ဒီနေ့ပဲ လက်မှတ်ထိုးပြီး ဒီကို ခိုးလာတာပါ။ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းမပါဗျာ”

“ဟယ် ... သနားပါတယ်”

“အေးဟယ် ... ကောင်လေးရော ကောင်မလေးပါ ချောချောလေး”

“ဓာတ်လှေကား ရှိရက်သားနဲ့ ရိုးရိုးလှေကားက ဘာလို့ ဆင်းရတာလဲ မသိဘူးနော်”

“လုံချည်နဲ့ ဒေါက်ဖိနပ် ငြိတာဖြစ်မယ်”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်ကြေးတွေ ပေးနေကြ

သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ညီလေး ငိုနေလို့မှ မပြီးတာကွာ။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရအောင်”

“ကိုယ် ညာတာ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ နဲ့ဆိုးရယ်”

မင်းဒီကတော့ ခင်နဲ့ဆိုး သူ သူဌေးမဟုတ်မှန်း သိသွားလို့ စိတ်ဆိုးတယ်ပဲ ထင်သည်။ ခင်လေးခိုင် လာနှောင့်ယှက်သွားတာကို မသိပါ။

သူ ခင်လေးခိုင်သာမက သူလှည့်စားခဲ့တဲ့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ သတိမရတာပါ။ သူ့ကို လာခုကွဲပေးမယ့် လက်နက်ပုန်းဆိုတာ နည်းနည်းမှတောင် သံသယ မဝင်ခဲ့ပါဘူး။

သူ ယူကျုံးမရ ဖြစ်တာက ခင်နဲ့ဆိုးက သူ့ထက် ပိုက်ဆံနဲ့ ချမ်းသာမှုကို ပိုပြီးမက်မောပါလားဟုသာ။

အချစ်နဲ့ပိုက်ဆံ ယှဉ်လာရင် အသက်သာ အသေခံမယ်၊ အချစ်ကိုတော့ မရွေးဘူးဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုး လောကမှာ ဒီတစ်ယောက်သာ ရှိမှာဟု တာသသ တွေးနေမိပါသည်။

ဒေါ်လည်လည်ခင်က သူ့သမီးသတင်း ကြားကာ ရူးသွားပါသည်။

နဂိုကတည်းက ဆိုက်ကိုဓာတ်ခံရုံတဲ့ သဘောပါ။ မင်းဒီကပဲ ဒေါ်လည်လည်ခင်ကို စိတ္တဇဆေးရုံ ပို့ပေးလိုက်ရပါ သည်။

ဦးချောမောင်မောင်သန့်လည်း နောင်တရသွားသည်။ ဒေါ်လည်လည်ခင် စိတ်အခြေအနေကို သူတို့ ခုမှ သိရတာလေ။

ဒေါ်လည်လည်ခင်ကို သနားသလို ခင်နွဲ့ဆိုးကို လည်း ဒီလောက်တောင် ပိုက်ဆံမက်ရသလားဟု ပိုပြီးအမြင် စောင်းကုန်ကြသည်။

ခင်လေးခိုင်လည်း ထိုသတင်းကိုကြားကာ လန့်သွား သည်။

တကယ်တော့ ခင်နွဲ့ဆိုး ဘာကြောင့် လှေကားကနေ ပြေးဆင်းသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို သူမ တစ်ယောက်တည်း သိတာ ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူမ ထိုအဖြစ်မှန်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဲပါ။

တကယ်တော့ ခင်နွဲ့ဆိုး သေဆုံးခြင်းမှာ ဒေါ်လည် လည်ခင်၊ ဦးချောမောင်မောင်သန့်၊ မင်းဒီ၊ ခင်လေးခိုင်တို့ လေး ဦးစလုံး သွယ်ဝိုက်စွာ အပြစ်ရှိပါသည်။

အမှန်တရားဟာ ပန်းကန်ပြားလောက်တောင် ဇောက်မနက်ဘူးတဲ့။

အမှန်နဲ့ အမှားကြားမှာ ပဝါပါးပါးကလေးပဲ မြား သတဲ့။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါလေ အမှန်တရား မဟုတ်ရင်တော့ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့မှားမှား

၂၄၀

ရွှန်းရုပ်ပိုး

မှားယွင်းမှုရဲ့ အပြစ်ကို မလွဲမသွေ ပြန်ခံစားရမှာ

လည်း ...

“အမှန်တရား” ပါပဲ။

ရွှေးမြလန်းဆန်း ဘဝပန်းကို
ထားဝရ ပန်ဆင်နိုင်ကြပါစေ

ချစ်သော

ရွှန်းရုပ်ပိုး

18th Oct' 14

(Saturday)

ဝေဖန်စာ၊ စာကြဲပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ဖော်ပြလိုပါလျှင်
အမှတ်-၉/၁၁၊ စလွှာ(ဂ)၊ ဇေယျ ဝတီလမ်း (ဝဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ဝေးပို့နိုင်ပါသည်။